

Giả Dung

Contents

Giả Dung	1
1. Mở Đầu	2
2. Chương 1.1	3
3. Chương 1.2	7
4. Chương 2.1	9
5. Chương 2.2	13
6. Chương 3.1	17
7. Chương 3.2	20
8. Chương 4.1	23
9. Chương 4.2	28
10. Chương 5.1	31
11. Chương 5.2	35
12. Chương 6.1	38
13. Chương 6.2	41
14. Chương 7.1	44
15. Chương 7.2	47
16. Chương 8.1	50
17. Chương 8.2	54
18. Chương 9.1	57
19. Chương 9.2	60
20. Chương 10.1	62
21. Chương 10.2	67
22. Phiên Ngoại 1	71
23. Phiên Ngoại 2	76
24. Phiên Ngoại 3 [end]	77

Giả Dung

Giới thiệu

“Nếu có kiếp sau, xin anh vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi”Đời này đó là yêu cầu duy nhất củ

1. Mở Đầu

Mở đầu

Edit: Bé Lan

Phố Khởi Tình là nơi tụ họp của toàn quái nhân.

Việc này những người xung quanh đây không ai là không biết người sống trong Ngõ 44 tính cách cổ quái, tạo nên nét đặc trưng nơi đây, ngày thường rất ít người qua lại chỗ này, không để ý đến thái độ của người ngoài nhưng cư dân nơi đây vẫn trở thành chủ đề bàn luận của mọi người.

Quả thật Diệu Dung Hoa không phủ nhận người sống ở phố Khởi Tình ai cũng rất thần bí, ví dụ như bà chủ Tôn Y Nỉ, cô nhớ khi cô học cấp 3 chuyển đến đây thì cô chủ cho thuê nhà lúc đó chỉ khoảng hơn 20, mười năm trôi qua cô ấy vẫn như vậy là một cô gái xinh đẹp, thoát nhìn không có thay đổi tí nào.

Thuật giữ nhan là có thật ví dụ như có một nữ diễn viên từ nhỏ đến lớn vĩnh viễn vẫn là khuôn mặt búp bê xinh đẹp, chẳng có gì là lạ, nhưng không thể nói rõ Tôn Y Nỉ khác ở chỗ nào, có lẽ là đôi mắt như là nhìn thấu trò đời, trải qua ngàn năm rèn luyện mà tạo thành.

Có thể cô không bằng những người khác, người sống ở ngõ 44 chỉ là kính nhi viễn chi* nhưng mọi người không bài xích cô, đầu đường cuối ngõ gặp gỡ vẫn thân thiết tán gẫu một hai câu.

” Cô.... Rất bình thường, nhưng nơi đây không bình thường....”

Cô đã quên rằng ai đã từng nói với cô những lời này, một câu không thể lý giải hết ý tứ của người nói.

Rất lâu sau đó cô có chút hiểu ra

Cô khác với bọn họ nhưng khi ở chung với bọn họ cảm giác rất thân thiết.

Cô nghĩ đây có lẽ là duyên phận

Chỉ trừ một người kia. Người đó sống ở cuối ngõ là láng giềng của Tôn Y Nỉ, chắc là chuyển đến cùng Tôn Y Nỉ, từ khi có kí ức anh ta đã ở đó.

Lần đầu nhìn thấy anh ta, hôm đó gặp cơn mưa đầu mùa xuân cô quên mang ô, cũng quên không mang chìa khóa, vừa mới chuyển đến một môi trường xa lạ, con người ai cũng có tính hiếu kì cho nên mới đi đến đây.

Không biết vì nguyên nhân gì khiến cô ngẩng đầu nhìn thấy một đôi mắt đen u buồn.

T bộ đồ màu đen, đứng ở cửa sổ sát đất, đón nhận ánh mắt của cô, hắn không chút do dự giơ tay lên.

Xoạt! Nhanh chóng treo lên cửa sổ tấm biển ” Xin miễn tham quan”

Người này quanh thân tản ra khí lạnh phảng phất siêu thoát thể tục không muốn người khác tới gần.

Nếu nói mọi người sinh sống trong ngõ 44 rất quái dị, thì người kia chắc chắn là người quái dị nhất, đem vẻ khác người phát huy đến tận cùng. Hắn không giao tiếp với bất kì ai suốt ngày ru rú trong nhà, lạnh nhạt ít nói. Cô không nghĩ là người phố Khởi Tình khó gần gũi, chỉ có hắn, cũng không cho người khác tới gần, nụ cười cũng rất keo kiệt, thậm chí gặp nhau trên đường hắn cũng vờ như không thấy, hờ hững đi qua.

Qua 10 năm, từ khi xuất hiện. Có thể không nói một câu nào với mọi người xung quanh thì có thể coi là dị nhân chứ?.

Ấn tượng duy nhất của cô về hắn đó là luôn đứng một mình tại cửa sổ sát đất dáng vẻ rất cô đơn. Có vài lần cô cũng tò mò nhìn theo hướng hắn đang nhìn, muốn xem xem hắn nhìn cái gì mà chăm chú khó có thể rời mắt, nhưng ngoại trừ những tòa nhà thì cái gì cũng không thấy.

Cô không hiểu nổi hắn, đối với cô mà nói người đàn ông này quá mức thâm trầm như khói như sương. Cô có thể khẳng định hắn rất chán ghét cô.

Điểm này chỉ cần mọi người thấy là có thể nhìn ra, đại khái chỉ có khuôn mặt lạnh lùng là cảm xúc duy nhất hắt họi ra bên ngoài.

Nếu bắt gặp cô ở nơi đầu đường cuối ngõ, từ xa hẳn đã quay đầu nhất định không chịu đi chung đường với cô.

Chỉ cần cô bước vào ngõ 44 chắc chắn anh ta sẽ kéo rèm cửa sổ lại, cả ngày không chịu kéo ra.

Ngẫu nhiên, công việc vì dân phục vụ của ba cần cô phụ giúp, chỉ có duy nhất một hộ không chào đón cô không thềm ra khỏi cửa, chỉ có giọng nói lạnh lẽo truyền qua bộ đàm, ngay cả mời uống chén trà cũng không có.

Như vậy có thể hiểu là thái độ lười biếng hay không. Cô tin chắc nếu ai mà thấy anh ta cũng đều chạy xa ngàn dặm.

Cô không biết là mình đã làm gì mà đắc tội với anh, chẳng qua....

Vì không chịu hợp tác, cô cũng không cần tươi cười để đổi lấy thái độ lạnh lùng.

Anh ta cứ ru rú trong nhà trở thành quái nhân phố Khởi Tình, mà cô làm công việc của cô là cô giáo không bao giờ xuất hiện cùng nhau.

Kính nhi viễn chi có nguồn gốc từ một câu nói của Khổng Tử ” Vụ dân chi nghĩa, kính quỷ thần nhi viễn chi, khả vị tri hĩ” Có nghĩa: Làm việc nghĩa, có ích cho dân, tuy phải kính trọng quỷ thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quỷ thần, mà nên tránh xa quỷ thần, đó là trí. Còn có thể hiểu được là bề ngoài tỏ ra kính nể nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi đối tượng đó.

2. Chương 1.1

Chương 1.1

Càng gần giờ tan tầm, ông trời thật trêu người lúc này lại đổ mưa. Tưởng rằng chỉ mưa lất phất một lát là tạnh nhưng không ngờ càng chờ mưa càng lớn, Diệp Dung Hoa đứng ở ngoài cửa nhà trẻ hàng lông mày tinh tế khẽ nhíu mày.

“Cô giáo Diệp có muốn đi nhờ một đoạn hay không?”

Chiếc xe màu đen dừng lại dưới mái hiên, người đàn ông bên trong xe ấn cửa kính hạ xuống hướng cô gọi lớn.

Thì ra là phụ huynh học sinh của cô.

Con gái anh ta năm nay 4 tuổi, bộ dáng rất đáng yêu bởi vì việc chăm sóc các em nên hai người cũng có vài lần nói chuyện.

Khi nói chuyện, người này sẽ cố ý làm như vô tình nói ra hôn nhân của mình không được hạnh phúc, vợ anh ta là người cuồng công việc, không ai biết đằng sau sự thành công trong sự nghiệp thì anh ta rất cô đơn, nhiều khi rất muốn tìm một hồng nhan tri kỷ để làm bạn ...

Cô ngoài mặt thì cười im lặng lắng nghe không phát biểu ý kiến gì. Đàn ông có phụ nữ bên ngoài luôn có nhiều lý do cùng bắt đầu dĩ nhưng đây là lý do nghe rất tầm thường, một chút sáng kiến cũng không có.

“Không dám làm phiền, người nhà tôi một lát nữa sẽ đến đón.” Cô cũng không có ý muốn trở thành “người đàn bà bên ngoài” của gã này, không thể đi nhờ xe được.

Người đàn ông này vẫn chưa từ bỏ ý định nói thuyết phục thêm vài lần nữa nhưng cô trước sau chỉ khéo léo mỉm cười từ chối, cho đến khi đối phương rốt cục hết hy vọng đóng cửa chạy đi.

Cô thật không hiểu nổi, vợ của người đàn ông này cô cũng đã gặp qua vài lần, là một người phụ nữ hiền lành thông minh chăm lo việc nhà, có người phụ nữ tốt như vậy, con gái lại đáng yêu như thế vì sao anh ta còn muốn ăn vụng?

Hay là... Đáng vẻ của cô rất thích hợp được đàn ông bao dưỡng hay sao?

Bàn tay vô thức che lấy mặt, dòng nước mưa dưới chân uốn lượn, nhìn khuôn mặt xinh đẹp dưới nước. Cô biết khuôn mặt này rất đẹp, nhưng có được khuôn mặt xinh đẹp thì chắc chắn sẽ có được tình yêu thật lòng hay sao?

Cô cười tự giễu, ngẩng đầu lơ đãng bắt gặp một đôi mắt trầm mặc. Là anh ta, quái nhân phố Khởi Tình người dường như không bao giờ bước chân ra khỏi nhà.

Anh ta cầm một chiếc ô, đứng cách một con đường ở phố đối diện, ánh mắt sâu thẳm thăm thẳm như bóng đêm chăm chú nhìn cô, hai ánh mắt đột nhiên gặp nhau không kịp thu hồi, ánh mắt anh ta cứ như vậy dừng trên người cô.

Cô còn tưởng rằng không có gì có thể làm anh ta chú ý, nhất là cô. cho đến bây giờ anh ta ngay cả nhìn cũng lười nhìn cô, càng không nói đến dùng ánh mắt chăm chú như vậy.

Anh ta đang nghĩ cái gì? Một màn vừa xong chắc chắn là anh ta nhìn thấy rõ, hay là cho rằng cô giống loại con gái hư hỏng chuyên đi câu dẫn đàn ông có vợ hay sao?

Đèn cho người đi bộ đã chuyển xanh, anh cất bước đi. Cô còn cho rằng anh ta gặp cô như này khả năng sẽ vòng lại đi đường khác chứ.

Đứng rồi, làm sao có thể quên anh và cô đi chung một con đường cũng không chịu được, vừa trong nháy mắt lại nghĩ vớ vẫn là anh ta sẽ đi sang đây cho cô đi nhờ ô chứ?

Diệp Dung Hoa cười khổ.

Ngửa đầu nhìn màn mưa càng lúc càng lớn, mưa như thế này nửa tiếng nữa chắc cũng không tạnh, nếu cô cứ đứng đây anh ta cũng sẽ không sang bên này mà đây là con đường duy nhất đi về phố Khởi Tình.

Không muốn đứng ở đây đợi người khác đưa về nhà, cô kéo cao áo khoác che đầu lao vào màn mưa, cổ vũ mình hăng hái chạy thật nhanh về hướng nhà mình.

Thật sự là không ổn mà.

Lúc chàng vạng tối bị dính nước mưa đến giờ cảm thấy không được khỏe, cô uống chút nước nóng làm dịu cơn đau ở yết hầu, quyển “nguyên cứu hành vi của trẻ nhỏ” cả đêm cố gắng xem không tới 5 trang, làm cách nào cũng không thể tập chung được, dứt khoát đóng quyển sách lại. Cô tựa vào đầu giường nhìn bức tường trắng ngầy người.

Dưới nhà tiếng tivi dứt quãng của chương trình kĩ nghệ tổng hợp làm ọi người trong nhà cười vang, cô ngồi cuộn tròn người lại, ôm lấy đầu gối, trong nháy mắt cảm thấy rất cô đơn.

Có lẽ vì cô là con gái lớn trong nhà, phải trưởng thành sớm, hiểu chuyện hơn, cha mẹ cũng ít quan tâm cô hơn, cho đến bây giờ cô đều yên lặng làm tốt công việc của mình, chăm sóc em gái, chuẩn bị việc nhà, khi nào cần đọc sách thì đọc sách, sau này ra xã hội thì lo tìm việc làm, lâu rồi liền quên cả cách làm nũng của con gái rệu.

Cô không có cách nào giống em gái ôm cánh tay hoặc thơm má mẹ làm nũng, đôi lúc tiếng cười vui vẻ của cha mẹ, cho tới bây giờ cô luôn cảm thấy cô và người nhà không hợp nhau, có lẽ khiến cho cô có cảm giác thân thiết đó là ông nội thì thoải xoa đầu cô lúc nhỏ, đôi tay hiền lành vỗ nhẹ sau lưng cô.

Cô biết cha mẹ không phải không thương cô chính là cảm giác so với trước đây đã phai nhạt, rất ít khi tâm sự với cha mẹ, tâm tình luyến ái, buồn vui cũng không chia sẻ cùng em gái, cô có chút xa cách mọi người.

Có lẽ do thân thể không khỏe, cảm xúc rất tệ, cái gì cũng không muốn làm, cho đến khi đồng hồ báo thức tí tách kêu, mới nhận ra đã là 11 giờ.

Cầm thấy nhiệt độ trên người có chút khác thường, cô với tay lấy bình giữ nhiệt trên bàn mới phát hiện đã hết nước. Cô đành phải xuống giường bước xuống dưới nhà lấy nước tiện thể tìm thuốc hạ sốt.

Ông luôn ngủ sớm, trong phòng khách chỉ còn cha mẹ cùng em gái, chương trình cũng kết thúc, đang chuẩn bị tắt tivi thì nhìn thấy cô xuống.

“Dung Hoa, còn chưa ngủ sao”. Cha cô ngẩng đầu hỏi.

“Vâng, con hơi sốt nên tìm thuốc uống”

“Chắc là tại buổi chiều dính nước mưa đó.” Mẹ cô khom người tìm trong tủ thuốc hạ sốt cho cô. “Uống đi rồi nên nghỉ sớm, nếu cầm thấy không thoải mái thì mai xin nghỉ đừng đi làm”.

Có lẽ do làm nghề giáo viên đã lâu năm, mẹ cô luôn tạo hình tượng uy nghiêm, có khi cầm thấy bà nói chuyện cô giống với cô nói chuyện với học sinh của mình.

“Con biết rồi”

Sau đó bà dặn dò thêm cô một chút, nếu là em gái nhất định nhất định sẽ bắt mẹ ngủ cùng, hơn nữa mỗi khi bị bệnh mẹ cô nhất định sẽ nấu cháo bào ngư cho nó ăn.

Cô uống thuốc xoay người trở về phòng: “Ba, mẹ, Tiệp Dư chúc ngủ ngon.”

Trở lại phòng cô im lặng nằm trên giường.

“Dung Hoa, cha mẹ không phải không thương con chỉ là ... Em gái con nó còn nhỏ cho nên khó tránh khỏi quan tâm con bé hơn, thương con bé hơn một chút, con là chị nên nhường em”. Cô còn nhớ trước đây mẹ từng nói với cô những điều này.

“Con biết mà không sao đâu mẹ”. Lúc đó cô đã đáp như vậy

Em gái vì sinh non, thân thể không tốt mà quanh năm suốt tháng không bệnh lớn thì bệnh nhỏ, cho dù không thoải mái, ngủ một giấc tỉnh lại sẽ không cảm thấy không thoải mái nữa.

Em gái cô tính tình hướng nội, trước mặt người ngoài luôn thẹn thùng, không nói nhiều mà cô lại thần nhiên, hoạt bát trước mặt mọi người cùng mọi người nói chuyện, đối đáp.

Em gái dung mạo giống cha mẹ, con gái rượu trông thanh tú không xấu nhưng không nghiêng nước nghiêng thành, mà dung mạo tuyệt lệ của cô không giống một ai trong nhà, tất cả những người thân quen luôn khen cô là càng lớn càng xinh đẹp, nói đùa không phải cha mẹ cô ôm nhầm con chứ?

Cô được nhiều hơn em gái, cha mẹ thương cũng không bao giờ nặng lời với cô, cô không phải ghen tị với em gái nhưng thực sự thì không phải, cô chỉ là.....

Chỉ là đôi khi khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn.

Chỉ là muốn có người chú ý đến cô, làm bạn với cô,...

Cô muốn thực sự chỉ vậy thôi.

Càng về đêm. Rèm cửa sổ lay động, tung bay, một bóng người xuất hiện, chậm rãi đi đến bên giường. Không tiếng động, trầm mặc, chăm chú nhìn khuôn mặt đang ngủ trên giường.

Thật lâu sau, mi tâm hơi nhú lại

“Em .. Không vui về sao?” Vì sao chứ? Những điều cô muốn đều đã có được tất cả hoàn toàn như ý cô muốn vì sao cô còn không vui về? Anh nghĩ thế nào cũng không ra. Mãi suy nghĩ, mi tâm cô nhú lại dường như cô ngủ không được an ổn, anh đưa tay đến phía trên ấn đường của cô, lòng bàn tay từ từ ngưng tụ sương mù, sau một lúc lâu, anh thu tay lại, lại thả làn khói đen trên tay bay đi rồi biến mất.

Hút hết bệnh trong cơ thể cô, về mặt cô hơi giãn ra, giấc ngủ thoải mái hơn.

Bàn tay đặt trên mặt cô vẫn chưa rút về, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt. Mây đẹp như họa, sống mũi thẳng, cánh môi non mềm, đôi má mìn màng đây là những điều mà biết bao cô gái khác hằng mong muốn, dung

mạo của cô đủ để hấp dẫn ánh mắt của tất cả đàn ông, từ đó cô có thể chọn ính người ưng ý nhất. Như vậy cô sẽ hạnh phúc.

Kiếp này cô sẽ được hạnh phúc, người kia sẽ cùng cười với cô, dắt tay nhau đến đầu bạc.

Đứng cạnh giường im lặng cả đêm, cho đến khi trời sáng anh mới yên lặng rời đi. Như bình thường im hơi lặng tiếng biến mất khỏi phòng. Thoảng như chưa tồn tại.

Sáng sớm tỉnh lại, Diệp Dung Hoa chỉ cảm thấy tinh thần rất sảng khoái, đêm trước cảm thấy không khỏe giờ đã không thấy nữa. Cô nhanh chóng rửa mặt, chải đầu xuống lầu chuẩn bị đồ ăn sáng ọi người.

Bữa sáng toàn là cô chuẩn bị cho cả nhà, nếu không vội thì cô sẽ tự nấu, một nồi cháo trắng và ít dưa muối, tương, lạc là đủ ọi người. Có khi ngủ dậy muộn cổ sẽ ra ngoài mua. Ông thích ăn bánh mì kẹp trứng của bác Sơn Đông, cha ăn mì, mẹ ăn cơm và uống sữa, em gái thì thích bánh bao hấp mua ở phố đối. Bình thường cô có nửa tiếng để đi mua về, về đến nhà thì người nhà cũng đã rời giường.

Thế nhưng hôm nay cô gặp chút phiền toái. Diệp Dung Hoa cắn môi, ngẫm bực chính mình nhiều chuyện, biến mình vào thế tiến thoái lưỡng nan. Trong lòng cô rất rõ ràng, cho dù có gặp lại tình huống đó, cô nhìn thấy nhóm học sinh chờ xe đi học nhằm chán bắt một con vật đùa nghịch, cô cũng sẽ tiến đến ngăn cản, không thể làm như không thấy được.

Hiện tại trẻ con được giáo dục như thế nào vậy? Dùng dây buộc chặt lấy cổ con chó, lại lấy dây chun bắn vào nó, những chuyện như thế này thì có gì thú vị? Nhìn con chó run rẩy vì sợ, bất lực ư ử kêu cũng không thấy thương lại còn có thể cười được nữa?

“Đủ rồi các em không được làm như vậy!” Cô muốn ngăn cản lại bị chế nhạo trên cột.

“Dì ơi, người đã lớn tuổi rồi, thế nhưng chăm sóc cũng tốt đấy, nhìn vẫn trẻ trung đó, bọn tôi miễn cưỡng mời dì uống tách cafe nha!”

Khi đó không biết ai bắn không chính xác, bắn trúng tay cô, cô đau đớn nhú máu, nghiêng đầu thoảng nhìn bóng hình cách đó không xa.

Là anh ta... Người này không phải hiếm khi mới ra khỏi cửa mà? Gần đây thật khéo hai hôm nay đều gặp. Nhìn phía trước cô cũng không bao giờ nghĩ anh ta sẽ tiến đến đây giải vây, cô đang nghĩ cách nào để thoát ra, đám nhóc bỗng nhiên đồng thời lập tức giải tán. Sao lại thế? Hoang mang vừa mới thoảng qua trong đầu, bên tai truyền đến một tiếng Thiên Lô rống.

“Tiểu quỷ muốn chết à” Một người thanh niên bước nhanh tiến lên nhéo tai một cậu nam sinh chạy chậm nhất. Thì ra là anh ta, người này mọi khi nhìn rất thô lỗ, đối với động vật tựa hồ có chút yêu quý hàng xóm ở phố Khởi Tình – Khẩu Quân Khiêm

“Thật là, trông tôi đáng sợ như vậy sao? Vừa thấy đã bỏ chạy, giống như tôi rất thích bắt nạt kẻ yếu vậy....” Người thanh niên cao lớn hoang mang nhìn cậu nam sinh, rõ ràng anh chưa làm gì mà...

“Có” cậu ta mặt muốn khóc trả lời anh.

Người này sống ở phố Khởi tình đã đủ đáng sợ rồi, ở tại nơi âm trầm quỷ dị như vậy, nhìn thấy dây chun bị vút kia đều bị hù chết, anh ta nhất định có yêu pháp,

“Phải không?” Khẩu Quân Khiêm lộ ra nụ cười dữ tợn ” Vậy hãy nhớ lời chú đáng sợ nói đây. Về sau nhìn thấy phải tránh xa, nếu để tôi biết được các cậu bắt nạt động vật nhỏ tôi liền cho các cậu biết tay. Còn nữa, về sau nhìn thấy chị này phải biết điều một chút, không được vô lễ với chị ấy, nghe rõ chứ là chị”

“Nghe, nghe rõ...”

“Bây giờ nói xin lỗi chị ấy sẽ không có lần sau nữa”

“Chị xinh đẹp thực xin lỗi...” Một cú đấm kia khiến cho cậu nam sinh sợ hãi, bị ép phải xin lỗi.

“Ách...” Tình hình bây giờ là như nào? Diệp Dung Hoa bị chọc cho dở khóc dở cười. Đợi đến lúc anh ta buông tay, cậu nam sinh lập tức chạy không thấy bóng dáng.

3. Chương 1.2

Chương 1.2

Cô biết người này muốn bảo vệ cô. Có khi đang đi mua chút đồ, anh ta cũng cướp lấy túi thay cô xách, không giống kiểu ân cần quan tâm mà thực sự lo lắng chiếc túi to kia sẽ làm gãy tay cô, trong khi trong túi chỉ có mấy chai bia, nước ngọt và chút nguyên liệu nấu ăn mà thôi.

Tính tình rõ ràng rất bông bột nhưng khi ở trước mặt cô thì cố gắng đè thấp âm lượng, tuy dùng nhiều từ kỳ quái nhưng rất đáng yêu.

Sau lần đầu tiên gặp nhau ở cửa hàng bánh bao Sơn Đông, anh ta dường như mỗi ngày đều đến đó ăn sáng, ý đồ rõ ràng đến nỗi bác chủ quán còn phải nói rằng bánh bao của bác dù ngon cũng không bằng sắc đẹp mê người được.

Đàn ông dùng chiêu này để tiếp cận cô thật không đếm hết, cô đã sớm tập thành thói quen, cũng không thèm để ý, cho đến tận hôm nay....

Cô nhìn đối phương nhanh chân cởi bỏ dây trói của con chó, đem con chó nhỏ sợ run ôm vào lòng, cũng không nhìn cô liền chạy vội đến bệnh viện thú y.

Cô đuổi theo sau, không để ý cách đó không xa có bóng người lặng lẽ đang thu tay lại, ánh sáng nhạt trên đầu ngón tay bị ẩn trong ống tay áo, đi về hướng ngược lại.

Khẩu Quân Khiêm đem bác sĩ đang buồn ngủ gọi dậy. Khẩu khí của anh ta tuy rằng thực thô lỗ nhưng động tác đối đãi với con chó nhỏ lại cực kỳ ôn nhu, hành động này thực không phù hợp với dáng vẻ của anh ta, hơn nữa bác sĩ chỉ hơi mạnh tay chút sẽ bị anh ta trừng mắt: “Ông không nhẹ tay một chút được sao?”

Cô chính vì lo lắng mới đi theo, nhưng đứng bên ngoài càng nhìn càng thấy nam nhân này rất có ý tứ. Khi nói đến kim cương thì nói về vẻ bên ngoài, nói đến búp bê barbie thì nói về tâm linh tinh tế, trong và ngoài lại hoàn toàn trái ngược nhau. Xem ra ấn tượng xấu của cô với anh ta đều là sai, này nam nhân tâm địa thực tốt.

Vết thương của con chó được xử lý rất tốt, bác sĩ thú y ngáp một cái lại muốn đi ngủ. Khẩu Quân Khiêm ôm con chó đi ra ngoài mới phát hiện cô đang đứng ngoài cửa.

“Cô....” Thế nào lại đi theo? Anh cũng không phát hiện.

Diêu Dung Hoa không nói câu nào lặng lặng đánh giá anh.

Trước mặt cô anh thể hiện sự ân cần không giống những người đàn ông khác, nói chính xác là vừa xong anh một lòng một dạ muốn cứu con chó kia đã hoàn toàn quên đi sự tồn tại của cô.

Khẩu Quân Khiêm bị cô nhìn có chút không được tự nhiên. Chỉ cần chạm phải ánh mắt của cô, anh lại cảm thấy ngại ngùng, những lời đã chuẩn bị trước để bắt chuyện vậy mà giờ lại quên sạch, mỗi lần đều tán hươu tán vượn sau đó suy nghĩ lại lại thấy mình ngu đến mức không thể chịu được.

Lúc này đây, cô không để cho anh phải suy nghĩ phải bắt chuyện như nào cô đã nhẹ nhàng mở miệng: “Anh đã ăn sáng chưa?”

“Còn...còn chưa ăn” Anh theo bản năng trả lời.

“Vậy tôi mời anh ăn sáng, coi như cảm ơn anh hôm nay giải vây cho tôi!”

“Được.”

Cơ hội đã đến tận tay như vậy mà anh lại không biết tận dụng. Khi cô hỏi anh muốn ăn gì, theo bản năng nói ra bánh bao và sữa đậu nành. Cái quán nhỏ kia ngay cả một cái ghế nhỏ cũng không có. Cô nghĩ rằng đó là vì cô hay đi mua bánh bao ở đó nên cho rằng cô thích đồ ăn ở đó.

Kết quả đúng thật là cô “mời” anh một bữa sáng nhưng là anh tự mang về nhà ăn.

Thấy biểu hiện ảo não như muốn mỗ bụng tự sát của anh, cô cười khẽ ra tiếng, mở miệng giải cứu anh: “Ngày kia, cha mẹ tôi đi uống rượu cưới nhà người thân, trong nhà không có ai, tôi cũng không muốn ăn cơm một mình, anh....”

“Sao, như thế nào?” Anh ta hỏi lại, không dám vọng tưởng đoán suy nghĩ đối phương chỉ sợ lại đoán nhầm.

Anh ta thật ngốc: “Ý tôi là.. Anh có muốn đến nhà tôi ăn cơm không?”

“Được.” Biểu cảm rất hưng phấn, như là cô cầu hôn anh vậy.

Lúc này cô thực sự cười thành tiếng.

“Đúng rồi, tôi không thích ăn bánh bao nên lần sau anh có thể chọn món khác”

Có, có, có.... Lần khác nữa ư? Nói như vậy, ý của cô là trừ bỏ bữa tối còn có thể cùng cô ăn bữa sáng sao? Thụ sủng nhược kinh người nào đó liền hóa đá, cô mỉm cười rời đi xem ra tâm tình cũng không tệ. Bởi vì cô phát hiện thì ra xung quanh vẫn có đàn ông tốt đáng chú ý, có lẽ hạnh phúc cũng không xa như cô tưởng.

Tin tức hai người thân nhau bắt đầu nan truyền.

Hẹn nhau ăn cơm, ngày nghỉ cũng đi dạo một chút, khi không có việc gì cũng nói chuyện phiếm ở nhà hàng, quán trà,... Đều có thể nhìn thấy dấu chân bọn họ đã đi qua, thậm chí nhà trẻ nơi Diệp Dung Hoa làm kỉ niệm một năm ngày thành lập anh cũng đến tham gia, cùng hát chia vui.

Chỉ cần là người sáng suốt đều nhìn ra, nếu nói không có quan hệ gì ai tin. Vì thế tin Khẩu Quân Khiêm cùng Diệp Dung Hoa đang quen nhau nhanh chóng được truyền xa, hàng xóm láng giềng ai cũng coi bọn họ là một đôi chỉ là chưa nói ra mà thôi. Hai người vẫn im lặng chưa bao giờ tỏ thái độ với bên ngoài. Bất quá.... Việc này tiến triển xét cũng nhanh.

“Này người có nghe không?”

Người đàn ông ngồi dựa vào cửa sổ sát đất, tầm mắt thủy chung nhìn về một hướng không rời, đối với người bên cạnh cần nhắc nói liên miên hoàn toàn mất điếc tai ngơ, ngay cả hừ cũng lười cùng cô hừ một tiếng.

“Ta nói họ Trạm kia, người làm người cũng thật quá đáng” Tôn Y Nỉ chính thức tuyên bố cô đã tức giận. Cô nói nhiều như vậy, miệng cũng muốn khô mà anh cũng không thêm mời cô chén trà. Thực quá đáng, cư nhiên một chữ cũng không thêm nghe.

“Người vẫn còn bày ra cái bộ dáng muốn chết này hả, Diệp Dung Hoa sớm muộn gì cũng bị người khác cướp mất.”

Cô nàng này không mời mà đến, âm ỹ cả ngày bên tai anh chính là muốn nói sự tiến triển của Diệp Dung Hoa cùng Khẩu Quân Khiêm. Việc này không cần cô chạy đến nói anh cũng biết rõ.

Nói nhiều như vậy mà vẻ mặt anh cũng không có chút biến hóa nào, Tôn Y Nỉ không khỏi chán nản. Đời này cô chưa từng chịu thua cái gì, mọi khi chỉ có cô cười làm gì có chuyện người khác làm khó cô. Nhưng đối với cái tên không có tình cảm này đúng là làm cho cô suy sụp.

Trạm Hàn ơi Trạm Hàn, thật đúng là người cũng như tên, lạnh như băng, lạnh như một khối băng lớn, nhưng lại là khối băng trong suốt, cứng rắn, không một chút vấy bẩn. Tên này cha mẹ đặt cho anh thật là chính xác.

Oán thâm mãi pho tượng băng kia cuối cùng cũng có chút phản ứng, liếc nhìn cô môi mỏng khẽ mở “Tôi không phải họ Trạm”

Đối với người bình thường mà nói, đương nhiên là họ trước tên sau như cô đây là họ Tôn tên Y Nỉ, anh lại nói không. Sống đã rất lâu rồi cũng không nhớ từ bao giờ, họ là gì.

Trạm Hàn thật ra chỉ là cái tên khác thôi, thậm chí tên cũng không đúng, chẳng qua luôn luôn sử dụng cái tên này đây cũng là một kỉ niệm...

Tôi không phải họ Trạm! Tôi không phải họ Trạm! Tôi không phải họ Trạm! Tôn Y Nỉ bị năm chữ này làm cho thiếu chút nữa chảy máu não. Cô tận tình khuyên bảo cả ngày, anh liền chỉ nói mấy chữ này. Cô

không kiềm chế được muốn tiến lên muốn bóp chết hẳn: “Người rút cuộc có biết trọng điểm là gì không đó. Ta mới nói Diệp Dung Hoa, cô ta...”

“Ta sẽ không đưa thứ cô muốn” Anh nhàn nhạt cắt đứt lời cô nói.

Cô có quần lấy anh một ngàn năm anh cũng sẽ không đưa.

Tôn Y Nỉ ngậm miệng “Người rút cuộc có để ý cô ta hay không?” Cô bị anh làm cho hồ đồ rồi. Không thêm để ý, để bên người cũng không có tác dụng làm gì mà phải chấp nhất vậy. Nếu để ý lại vì sao nhìn thấy cô ta sắp là của người khác lại có thể thờ ơ. Vấn đề này cô đã nghĩ không dưới ngàn lần, anh cũng lười để ý phản ứng của cô ta trực tiếp quay đầu lại nhìn về chỗ cũ: “Mời cô đi, không tiễn.”

Cô nàng này luôn như vậy không mời mà tự đến phá hỏng sự yên tĩnh của anh, bức tường kia là phòng quân tử chứ không phòng được Tôn Y Nỉ. Sở dĩ có thể chịu đựng cô đến bây giờ là vì cô và anh đều có lý do riêng của mình, sự kiên trì của bọn họ là giống nhau, vì thế ngàn năm trôi qua bọn họ vẫn giằng co, ai cũng không buông tha cho đối phương.

“Cho dù Diệp Dung Hoa thực sự cùng người khác, người cũng không để tâm sao?”

Anh không để tâm sao?

Đọc ra tia mê hoặc đáy mắt anh, cô liền bổ sung: “Ví dụ như cảm thấy đau lòng, không muốn, chua xót...”

Anh nâng tay ấn lên ngực. Nơi này đau không? Đó là cảm giác gì?

Nhìn thấy cô bên cạnh người khác, kẻ vai bên người khác không phải là mình, nhưng cho đến bây giờ anh chỉ biết rằng cô phải hạnh phúc, phải cho cô hết những điều cô mong muốn, những cảm giác khó chịu này anh đành gượng tự dằn nén.

Anh chỉ cần nghĩ Khấu Quân Khiêm là người cô muốn, cô đời này sẽ không lẻ loi đến già là được. Còn lại không quan trọng. Áp chế thứ đã chôn giấu cả ngàn năm nay, kí ức mơ hồ xa xôi hỗn loạn kia lại hiện ra đây là những kí ức mà anh không muốn nhớ lại

4. Chương 2.1

Chương 2.1

Cùng với Khấu Quân Khiêm cô sẽ hạnh phúc sao?

Mấy ngày nay anh vẫn luôn yên lặng đứng nhìn. Cô trước đây, tuy rằng không phải là không vui vẻ, nhưng là quá đơn độc, ánh mắt thường nhìn về một chỗ, miệng cười nhẹ cũng chỉ là một loại thói quen.

Mà hiện tại, ánh mắt của cô chỉ nhìn về một người đàn ông, nụ cười tươi hơn. Như vậy chính là vui vẻ chứ? Lúc này đây anh rốt cuộc cũng đã làm đúng rồi.

Nhè nhẹ không để gây ra tiếng động đi ra ngoài, cửa nhà số 59 vừa mới mở ra lại cùng người kia bất ngờ chạm mặt.

“A!” Đối phương sửng sốt, anh cũng dừng bước. Là Diệp Dung Hoa. Không, chính xác là người có cùng khuôn mặt với Diệp Dung Hoa... Không biết là cái quỷ gì.

Anh nghiêm mặt, ánh mắt sắc bén lạnh lùng liếc nhìn cô, đối phương sợ tới mức mặt mũi trắng bệch như không còn giọt máu.

“Oa...” Cô sợ hãi kêu theo bản năng chạy vào trong. Không thể trách cô không can đảm. Nam nhân này ánh mắt thật đáng sợ, như là muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Trạm Hàn không cho cô cơ hội chạy thoát, vươn tay tóm lấy cánh tay trắng nõn kia, ngón tay hướng mi tâm. Đây là một luồng du hồn.

Không cần là quỷ hay yêu lại càng không cần tinh quái, yếu đuối tùy tiện cũng có thể bắt cô. Nhưng điều này cũng không làm về mặt anh giãn ra.

“Vì sao lại biến thành dung mạo của Diệp Dung Hoa?” Anh chất vấn.

“Cái này không phải ta muốn, là bị người khác vẽ...” Cô gái lui lại, ủy khuất trả lời, nếu được lựa chọn, cô cũng muốn trở về dung mạo mình.

Khấu Quân Khiêm! Đây tuyệt đối là chuyện tốt của người. Lũ ngốc này đều ăn bữa nay lo bữa mai, vì cô cũng không làm ra chuyện gì xấu. Trạm Hàm thả lỏng tay, lạnh lùng cảnh cáo: “Cô tốt nhất đừng dùng dung mạo của cô ấy mà làm ảnh hưởng đến chuyện của cô ấy, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho cô đâu.”

“Sẽ không!” Cô mới không có ý xấu đó.

“Thế cô giờ đang định làm gì?”

Gì? Ra khỏi cửa cũng không thuận? Thật là khó chịu.

“Ra ngoài nhỡ gặp người quen của cô ấy, cô làm như nào? Cô chỉ cần nói sai một câu, nói sai một điều thì làm sao? Ngộ nhỡ gặp phải cô ấy, thì cô ấy sẽ không bị dọa chứ. Thậm chí...”

“Được rồi, tôi đã biết, tôi đã biết. Không được ra khỏi cửa là được chứ gì?” Không cần chỉ trích cô như vậy chứ.

“Cô tốt nhất nói được thì phải làm được” Bằng không anh sẽ bắt cô lại. Cô xoa xoa cổ tay, nhìn anh xoay người rời đi, nhất thời tò mò hỏi: “Anh cùng Diệp Dung Hoa có quan hệ như thế nào?”

Anh ngừng chân một chút “Không quan hệ gì cả”

Không quan hệ? Không quan hệ thì làm sao có thể bảo vệ cô ta như vậy? Toàn tâm toàn ý vì tâm ý của người đó, cô thấy rất ngưỡng mộ đó.

Anh ta chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra cô không phải Diệp Dung Hoa, nếu không phải quá quen thuộc với thân thể người này thì cũng là để ý, xem ra bản chất của người này không giống biểu hiện bên ngoài.

Mỗi người một số mệnh, cô chung quy không phải là Diệp Dung Hoa đồng thời có được hai nam nhân toàn tâm toàn ý như vậy.

Càng gần bữa tối các nhà hàng gần đó đều chật kín. Khấu Quân Khiêm là nam nhân chính trực lại giản dị, không biết xây dựng một chút lãng mạn, mỗi khi cùng cô ăn cơm đều chọn những chỗ đồ ăn vừa ngon lại vừa rẻ, chẳng bao giờ để ý đến vấn đề không khí.

Từ trước đến giờ người cô cần cũng không phải là người sẽ xem cô như nàng công chúa đặt trong lòng bàn tay mà nuông chiều, người cô cần là một người kiên định vững vàng, thật tình làm bạn với cô, chọn bữa Khấu Quân Khiêm ai ngờ lại đúng là mẫu người cô mong muốn.

Khi ở cùng anh tuy thật bình thường nhưng cũng rất an toàn. Theo đề nghị của anh chọn một quán fastfood, nhìn quanh tìm bàn trống, bỗng lơ đãng thấy một bóng người, cô ngừng lại tay giữ chặt Khấu Quân Khiêm, thấp giọng nói: “Chúng ta đi nhà hàng khác được không?”

“Có bàn trống mà...”

“Đổi nhà hàng khác” Cô kiên trì nói lại lần nữa

“Được” Khấu Quân Khiêm gật đầu, mặc dù không hiểu vẫn theo ý cô cùng rời đi.

Trong góc Trạm Hàm khi cô quay người rời đi thì anh cũng ngược mắt nhìn bóng lưng cô đang đi dần xa.

Anh biết cô nhìn thấy anh mới không đi vào. Cô thực sự chán ghét anh đến vậy sao? Chán ghét đến mức cả đến nhà hàng thấy anh cũng không muốn vào sao. Đúng vậy, như Tôn Y Nỉ nói, anh luôn bày ra bộ dáng muốn chết thì người con gái nào chẳng ghét.

Mọi người đều có tự tôn, thái độ anh đối với cô như vậy quả thật là đã thương đến lòng người, đừng nói là mỹ nhân tâm cao khí ngạo, cô gái bình thường đều sẽ tức giận muốn đánh.

Con người thực sự có kiếp sau sao?

Nếu có van anh đừng xuất hiện trước mặt tôi.

Đây cũng không phải ngoài ý muốn. Việc này không phải hôm nay mới có, từ rất nhiều năm trước cô đã chán ghét anh như vậy rồi. Cô không muốn thấy anh, không muốn cùng anh có chút liên quan, đây là yêu cầu duy nhất của cô đối với anh, anh chỉ có thể thành toàn cho cô. Cho dù hiện tại anh không tận lực né tránh, cô cũng sẽ tránh anh rất xa.

Càng muốn tránh thì lại càng xuất hiện trước mắt mình, chẳng lẽ đây là vận mệnh sao?

Cho đến khi mất cả chân truyền đến cảm giác nhói đau, Diệp Dung Hoa mới ảo não chăm chú nhìn giấy tài liệu của cô bay tán loạn. Tháo bỏ giày cao gót, cô chập vật ngã trên mặt đất, chạy nhanh đi tìm. Giờ ít có người còn lòng tốt giúp đỡ, rất nhiều người đi qua nhưng không ai chịu giúp đỡ cô. Hiện tại cô không biết làm như thế nào, cho dù đã cố tránh cũng không được.

Trạm Hàm không muốn nhìn thấy cô, nhìn về mặt hần là đoán được, bằng không sao mỗi lần thấy cô anh luôn theo bản năng nhủu mảy chỉ e không kịp tránh, bởi vậy cô cũng cố gắng làm như anh muốn.

Đứng ở nhà hàng nhìn thấy anh, cô liền rời đi miễn ảnh hưởng đến bữa ăn của anh, cho dù thời điểm đó các nhà hàng khác kín hết chỗ khó tìm. Đi lại trên đường, dù phải đi xa một chút cũng không ngại. Nhưng lần này đại khái không có cách nào.

Quả nhiên. Anh dừng bước nhìn chăm chú cô một lúc lâu rồi quay trở về.

Cô cười khổ, đi qua anh cô đại khái có thể cảm giác được chính mình bị người ta ghét như thế nào

Trên đường trở lại phố Khởi Tình, Trạm Hàm đứng trước cửa nhà số 59. Du hồn! Kêu Khấu Quân Khiêm ra đây. Anh dùng truyền âm để gọi.

Có người trong nhà lập tức từ ban công thò đầu ra.

“Anh ta không có nhà” Khúc Thái Tần trả lời, cũng không ngạc nhiên vì sự xuất hiện của anh.

Hay nói đúng hơn đây không phải lần đầu tiên, nếu Trạm Hàm không nhiều lần đưa tin cho cô, cô nào có thần thông quảng đại như vậy mà biết Diệp Dung Hoa khi nào thì gặp khó khăn, khi nào tỉnh mình cần người nói chuyện, khi nào tâm tình thoải mái, cuộc sống gặp phiền phức gì..... Làm cho Khấu Quân Khiêm có thể phù hợp làm bạn bên cạnh người, lại để ý nhân bằng giá quan tâm anh ta.

Cô cùng Trạm Hàm không có xung đột, bọn họ đích thực là giống nhau, cô giúp Khấu Quân Khiêm theo đuổi Diệp Dung Hoa vì biết người đó là giấc mộng cả đời của anh, mà Trạm Hàm..... Tuy rằng anh ta không nói nhưng cô biết điều anh ta muốn là Diệp Dung Hoa thật sự vui vẻ.

Cô tuyệt nhiên không biết giữa anh và Diệp Dung Hoa có quan hệ gì, nếu là chỉ là yêu đương thoáng qua, vì sao anh có thể vô tư giúp đỡ Khấu Quân Khiêm, tự tay đưa người mình yêu đến tay người khác?. Nếu không phải là vì tình yêu, sau mỗi lần nhìn bọn họ âu yếm là anh im lặng, khi xoay người rời đi ánh mắt cô tịch, bóng lưng lại thê lương đến vậy. Cô không thể hình dung nổi, người nhìn thấy như vậy cũng đau lòng thay, cảm thấy thật đáng thương.

“Không có nhà?” Nổi tiếng là trạch nam vậy mà lại không ở nhà? “Này, này toàn phố Khởi tình này người không có tư cách nhất gọi hần là trạch nam là anh đó.” Cũng không nhìn chính mình như nào. Cô luôn kính trọng Trạm Hàm nhưng bản năng vẫn bảo vệ Khấu Quân Khiêm. Trong lúc nhất thời lại nói anh: “Hần về nhà chăm sóc cha mẹ rồi, ngày mai mới về.”

Trạm Hàm nhú mày, nghĩ đến Diệp Dung Hoa đang ở góc phố. Không kịp suy nghĩ, anh niệm thần chú, một đạo ánh sáng nhạt bao phủ quanh thân, chờ khi ánh sáng tắt đi. Khúc Thái Tần nhìn thế là đủ. Quả nhiên cao nhân chính là cao nhân, thi triển pháp thuật so với lấy quả quyết còn đơn giản hơn, nhưng mà....

“Này, này. Anh có việc gì mà lại biến thành Khẩu Quân Khiêm vậy? Tôi cảnh cáo anh, không cho dùng thân phận hắc để làm chuyện xấu.” Cô kêu to, trong tình thế cấp bách cũng không để ý mình dựa vào cái gì mà đòi “Cảnh cáo” người ta.

Trạm Hàm không để ý sự uy hiếp của cô, hừ cũng không buồn hừ, bước nhanh đến vỉa hè.

Bên kia Diệp Dung Hoa chính là nén đau ở mắt cá chân, tay chân luống cuống nhặt đồ vật rơi dưới đất, giấy bị gió thổi bay toản loạn, cô ảo não, trái nhặt phải nhặt mãi không xong. Một đôi tay khác vươn ra giúp cô, lại giúp cô với lấy dây buộc đã bị gió thổi bay xa.

“A” Cô ngửa đầu thấy anh liền lộ ra tươi cười “Thì ra là anh.”

Khẩu Quân Khiêm tựa hồ khi cô cần giúp đỡ nhất thì sẽ xuất hiện.

Anh không nói, hai người cố gắng nhặt lại các đồ vật bị rơi, anh đem hộp giấy đặt vào tay cô, rồi ôm ngang người cô, trầm mặc đi về hướng nhà cô.

Diệp Dung Hoa thở nhẹ một tiếng, nhưng ngoài ý muốn cũng là qua nháy mắt rất nhanh phát hiện, bờ môi hơi nhếch cười, thân mình cũng bắt đầu thả lỏng, có chút xấu hổ dựa vào vai anh.

“Anh hôm nay không giống bình thường”

Đối phương bước chân dừng một chút: “Khác chỗ nào?”

Ánh mắt, động tác, cảm giác không giống nhau. Trực giác của phụ nữ rất nhạy bén, trước đây khi bên nhau anh sẽ bảo hộ cô rất tốt, săn sóc cẩn thận lại chu toàn nhưng là.... Nên nói như thế nào đây? Chính là bảo hộ quá tốt, giống như bảo vệ một pho tượng ngọc lưu ly, ngay cả chạm vào cũng không dám chạm vào cô.

Đương nhiên này có thể nói là vì tôn trọng đối với phụ nữ, đàn ông sẽ không động tay động chân, nhưng thực sự yêu một người thì lý trí có thể kiên trì chừng mực như vậy sao?

Có lẽ nên nói như vậy, một người con trai sẽ đối xử với người con gái mình yêu như nữ thần, hai người này tuy hoàn toàn khác nhau, người trước là yêu say đắm cùng thương tiếc, người sau là quý trọng.

Giữa bọn họ chính là có một khoảng cách vô hình, ai cũng không thể thấy nhưng nó vẫn tồn tại. Mà lúc này đây cô không cảm thấy khoảng cách đó nữa, rất khó có thể hình dung, giờ khắc này bọn họ thật thân mật. Cho tới nay, cô chỉ mong như vậy thôi, ánh mắt người kia chỉ chăm chú nhìn cô, hai trái tim kề nhau.

“À, là nói ít hơn” Cô không giải thích cười nói.

Hiển nhiên điều này làm cho anh đắm chiêu suy nghĩ, nhú mày suy tư, khó khăn mới nói ra: “Muốn nói gì?”

Cô nở nụ cười thực vui vẻ cười ra tiếng.

Chỉ là thuận miệng nói một câu mà anh lại trả lời nghiêm túc như vậy. Anh thật đáng yêu, đáng yêu làm cho người ta thật thương tiếc. Nếu hai tay không phải ôm hộp giấy, cô thật muốn nâng tay xoa mi tâm đang nhăn lại của anh. Cho đến giờ phút này cô mới nghĩ ra rằng tâm mình đã rung động.

Anh không hiểu vì sao cô cười, chỉ cần anh nói một câu cũng đã làm cho cô cười sung sướng như vậy sao? Anh không quen nói chuyện cũng không có ai cùng anh nói chuyện. Cho tới nay anh luôn một mình nhưng nếu như vậy làm cô vui vẻ thì

“Em nói thì anh sẽ đáp lại thôi”

“A .tốt” Đường như nghĩ đến cái gì cô mất tự nhiên hỏi: “Em không nặng chứ?”

Anh hơi sử dụng lực, nhẹ nhàng di chuyển nhớ tới cô trầm mặc không yên lại nói một câu “Không nặng”

Cho dù cô có nặng thêm gấp 2 lần anh cũng ôm được

“Kia... Nếu ôm không nặng thì anh đi chậm một chút.”

Anh hoang mang cúi đầu nhìn cô. Gò má hơi hồng, cô thấp giọng nói “Em thích cảm giác này...”

Cảm giác được anh cẩn thận ôm trong lòng, toàn tâm toàn ý nuông chiều bảo vệ, giao hòa nhiệt độ cơ thể cùng hơi thở, loại cảm giác này cô luyện tiếc nếu như nó kết thúc.

“Chân của em...”

“Không đau”

Anh chuyển hướng đi đến nơi khác. Đúng rồi, cần phải giải thích với cô một chút. Anh không có thói quen mở miệng: “Đi lên dê nhé.”

“Gì?”

Cô thường đi lên dê để ngắm hoàng hôn, im lặng ngồi uống cafe hết một buổi chiều. Khi tâm tình cô không tốt, cần một nơi yên tĩnh để suy nghĩ sẽ luôn tới đó.

Anh... Biết nơi đó sao?

Cô chưa từng nói cho ai biết, luôn đi một mình không phải cô cô đơn mà chỉ vì chưa tìm thấy người thích hợp đi cùng – người có thể làm bạn, cho dù yên tĩnh cũng không cô đơn, khi nói chuyện với nhau cũng không quá nhiều đối phương.

Bị hành động của cô làm cho không được tự nhiên, anh nói thêm một câu “Anh muốn ngắm hoàng hôn.”

Cô hiểu rõ nhìn anh, không nói thêm chỉ cười “Được, em cùng anh ngắm hoàng hôn.”

Cô ngồi lên chiếc ghế gỗ nhìn những hàng rong chung quanh. Anh biết cô mỗi lần đến đây đều mua một cốc cafe của cửa hàng phía trước nhưng gần đây cô ngủ không tốt. Anh có chút khó xử cúi đầu hỏi cô: “Không uống cafe được không?”

“Được, tùy anh quyết định.”

Vì thế anh mua Quan Đông nấu nếm thử cũng ngon cầm lại ấm tay. Sóng vai dựa vào nhau ngồi trên dê nhìn trời, một hồi lâu, ai cũng không mở miệng an tĩnh nhìn phía xa kia.

Anh không biết tìm đề tài càng không biết nói chuyện phiếm, bầu không khí trầm mặc quá lâu, nhớ tới cô không thích anh im lặng vì thế anh cố gắng nói một câu gì đó.

“Hôm nay, thời tiết rất đẹp, hẳn là sẽ xem được hoàng hôn.”

“Đúng vậy”

“Em..... Hôm nay không khỏe à?”

“Trừ bỏ tình huống vừa rồi thì không sao”

“Ừ”

5. Chương 2.2

Chương 2.2

Không biết phải nói gì tiếp, không gian lại yên tĩnh.

Diệp Dung Hoa nghiêng đầu liếc nhìn anh, cô đã hiểu được dụng ý của anh mỉm cười tiếp lời: “Em rất thích công việc tại ở nhà trẻ, nụ cười của bọn trẻ thật trong sáng. Tuy công việc khá mệt nhưng mà em chịu được. Nói cho anh biết nha, chúng em nói để nghe là cô giáo nhưng kỳ thực việc gì cũng đều làm.”

Mới đầu, anh chỉ yên lặng lắng nghe, sau đó anh mới chậm rãi hiểu, cô muốn anh hiểu thêm về cô, hiểu thêm về con người cô, ý tưởng, công việc, sinh hoạt Đi vào thế giới của cô, cùng cô chia sẻ mọi việc.

“Tháng sau nhà trẻ hợp phụ huynh, chúng em bận giúp bọn trẻ chuẩn bị các đạo cụ biểu diễn, anh xem thật đáng yêu đúng không?” Trong hộp giấy có dải băng, hạt cườm, vương miện công chúa còn có vấy ren....

Cô nhất thời hưng phấn, cầm lấy chiếc mũ sừng trâu đội lên cho anh, lại treo thêm cái mũi heo trông rất buồn cười, cô nhất thời không đề nén được càng đùa dai đem một đồng đạo cụ đều đeo thử trên người anh.

Cô rất ít khi thoải mái cười to như vậy. Anh cũng không nhúc nhích ngồi yên cho cô nghịch, bình tĩnh chăm chú nhìn nụ cười của cô, giống như trăm hoa đua nở thật đẹp.

“Nhìn cái gì!” Diệp Dung Hoa bị anh nhìn không chớp mắt có chút ngượng “Nhanh tháo xuống đi”

Đôi tình nhân bên cạnh đang cười trộm họ. Lấy ra đạo cụ đang làm dở, cô cầm kim tuyến ra để khâu lên.

Cô khâu kim tuyến rất đẹp, con gái khéo tay thật tốt, mọi người luôn khen cô như vậy. Anh không có bàn tay khéo léo như cô nên không thể giúp đỡ, thấy trong thùng có thiệp mời in địa chỉ liền cầm kéo giúp cô cắt dán thiệp.

Có mấy tờ giấy bị gió thổi bay, nhặt lên thấy mấy chỗ bị bẩn, anh liếc nhìn thấy cô đang chăm chú khâu, tay anh lướt qua vết bẩn kia trang giấy liền sạch sẽ như ban đầu.

Bất tri bất giác, một hòm đạo cụ to nhưng hai người cùng nhau làm đã nhanh chóng xong rồi.

“A” Anh lúc này mới nhớ tới: “Không xem được hoàng hôn rồi”

Mãi chuyên tâm làm việc, cắt dán xong, anh còn giúp cô khâu hạt cườm. Mặt trời đã sớm xuống núi khi hai người cười đùa, tán gẫu. Thời gian trôi qua thật nhanh, đèn đường đã được bật lên hết.

Cô cười: “Nên về thôi”

Anh giúp cô hát bỏ những chiếc lá rụng trên váy, yên lặng ôm cô quay về.

“Lần này không xem được lần sau lại tới.”

Lần sau sao? Anh không biết cảm giác lúc này như thế nào, có chút thất thần nhưng nhanh chóng thay bằng nụ cười: “Được”

“A, đúng rồi”

“Cái gì”

Cô ngược lên, anh cúi đầu, vô tình hai cánh môi lướt qua nhau, hai người đều sửng sốt.

Môi của anh thật lạnh.

Anh.... Rất lạnh sao?

Chính là chớp mắt, nhiệt độ trên môi cô truyền qua, anh muốn tham lam kéo cô lại, cướp đoạt sự ấm áp kia.

Nhưng cuối cùng anh vẫn nghiêng đầu, ra vẻ vô sự đi về phía trước.

Cô ho nhẹ, cố gắng tỏ ra tự nhiên “Em muốn nói, buổi sáng mai anh đến nhà em, em làm bữa sáng cho anh.”

“Được”

“Anh cũng rất có năng khiếu đó. Lần đầu tiên như vậy, nếu chỉ có mình em chắc khoảng 2, 3 ngày mới xong.” Cô nói chuyện thật chậm.

“Ừ”

Anh thật sự không biết cách nói chuyện. Nhưng vì đáp ứng với cô nên cố gắng đáp lại, chỉ là nhẹ nhàng ừ.

Hôm nay, Khấu Quân Khiêm thật khác nhưng lại làm cho cô động lòng.

Đưa cô về đến cửa, cô nhẹ giọng hỏi: “Anh có muốn vào trong ngồi một chút không?”

Anh lắc đầu. Không được, anh đã làm xong việc nên làm, cô đã an toàn, anh không nhất thiết phải đi vào.

“Kia, ngày mai gặp lại”

Anh gạt đầu, buông cô ra, xoay người rời đi.

Ổng tay áo bị kéo lấy, anh không hiểu nghiêng đầu.

“Ngày mai, nhớ dậy sớm một chút, chúng ta chạy bộ nhé.” Anh luôn thần hồn điên đảo, cố gắng hoàn thành bản thảo tới mức không ra ngoài, không nghỉ ngơi đúng cách sẽ không tốt cho sức khỏe. Phải nghĩ biện pháp thay đổi anh.

“Chân của em...” còn có thể chạy?

“Anh vừa giúp em xoa bóp mà, đã bình thường rồi” Nói được một nửa, mặt cô đã đỏ.

Không đau nữa, rõ ràng còn có thể đi. Lúc quay về còn để anh ôm, bởi vì muốn tâm kẻ tâm, cảm giác được ôm vào ngực.....

Trạm Hàm không hiểu đang nói cô tự đứng đổ mặt tía tai, là tại vừa xong lúc trên dề gió thổi mạnh làm cô bị nhiễm lạnh sao?

Bàn tay theo bản năng đặt lên trán cô, không nóng mà: “Không thoải mái sao?”

“Không, không có” Cô nhanh tay kéo tay anh xuống: “Dù sao ngày mai anh dậy sớm một chút, sang đây tìm em là được. Chậm sẽ không có bữa sáng.”

Anh gạt đầu: “Chân... Buổi tối trước khi đi ngủ nên ngâm nước ấm. Nếu cảm thấy không thoải mái, nhớ gọi điện thoại cho anh.” Khẩu Quân Khiêm không ở đây, tiểu du hồn sẽ báo cho anh biết.

“Được” Cô phát hiện, chỉ khi thân thể cô khỏe mạnh anh mới yên tâm rời đi: “Buổi tối, anh cũng nghỉ sớm một chút”

“Ừ”

“Này, nói đủ chưa? Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài đưa tiễn cũng không bằng hai người đâu” Đã nửa giờ, người trong phòng cảm thấy chịu đủ rồi, nhô đầu ra nói.

Cô ta mà không nhắc để hai người kia nói chuyện tiếp tục thì một tiếng sau cũng không từ biệt được. Phổ Khởi Tình và phổ xá tập nập cách nhau rất xa.

Diệp Dung Hoa xấu hổ: “Được, được rồi, em vào đây.” Cô cũng không hiểu được vì sao hôm nay đặc biệt luyến tiếc không muốn rời xa anh.

“Diệp Tiệp Dư, xuống dưới dìu chị lên kìa” Anh cũng không ngần ngại đầu lên, trực tiếp ra lệnh. Ngoài Diệp Dung Hoa anh cũng chẳng bao giờ liếc mắt nhìn ai.

Sau khi Diệp Tiệp Dư xuống lầu, anh mới yên tâm xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng anh, Diệp Tiệp Dư nghĩ gì liền hỏi: “Chị, chị làm sao thế? Anh ta sao lại bảo em dìu chị?”

“Không có gì, chỉ bị tẹo chân thôi, đừng lo”

“Vậy à” Diệp Tiệp Dư đón chiếc hộp trên tay cô đi cùng vào nhà.

“Cha mẹ còn chưa về sao?”

“Vâng, trường mẹ liên hoan, cha còn đang họp cũng không về ăn tối.”

“Để chị lên hỏi xem bữa tối ông muốn ăn gì?” Cô vừa bước chân muốn lên lầu thì Diệp Tiệp Dư gọi lại.

“Chị chờ một chút.”

“Có chuyện gì sao?”

“Cái kia..... Chính là....” Diệp Tiệp Dư vẻ mặt kỳ quái, ấp a ấp úng nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Không việc gì, em cứ nói thẳng đi.”

“Chính là... Việc chị cùng Khấu Quân Khiêm, em nghe nói...” Láng giềng đều nói hai người đang quen nhau, nghĩ cũng thấy khó, dì Trần cách vách còn nói cô về khuyên chị cô.

“Ừ, thì sao?”

“Chị ...không cần như vậy, em không trách chị.”

Diệp Dung Hoa dừng bước, cô đã hiểu ý của em gái, kinh ngạc cười ra tiếng: “Chị không có ủy khuất chính mình, cũng không miễn cưỡng cái gì, nói Quân Khiêm như vậy là vũ nhục anh ta đó.”

“Nhưng trong anh ta không phải loại người chị thích” Chị em cô giống nhau đều thích người tuấn tú, nhã nhặn, có nội hàm, còn Khấu Quân Khiêm thì không phải là người như vậy. Sở thích sao lại thay đổi 180 độ như vậy, trừ bỏ chuyện cũ năm xưa, cô thật không nghĩ ra lý do nào khác.

Năm 17 tuổi. Mới tình đầu, cô thầm mến học trưởng, tính cô hướng nội, không dám thổ lộ, nhờ chị cô hỗ trợ, không nghĩ tới đó chính là sai lầm học trưởng lại thích chị cô.

Việc đó làm cho chị cô thấy ngại, cô chưa làm quen với học trưởng nhưng mới tình đầu thì do chị cô mà bị phá hủy là sự thật.

Cô thật hối hận, không nên nhờ chị cô giúp việc này, như vậy ít nhất cô có thể thầm mến, có thể ảo tưởng, có thể giữ lại mối tình đầu ngọt ngào trong trí nhớ. Về sau, cô cũng qua lại với 2 người bạn trai khác, cô không có nhan sắc như chị cô, nhưng cô là mẫu con gái điển hình của gia đình cũng làm cho không ít nam nhân muốn nghiêm túc làm quen. Nhưng những ưu thế đó khi họ gặp được chị cô thì cũng không còn quan trọng. Dù là người phụ nữ của gia đình cũng không bằng nhất kiến chung tình kinh diễm, không yêu cũng chỉ vì cô không có gương mặt tuyệt sắc đó.

Từ đó trở đi, tình cảm giữa hai chị em liền không tốt, cô luôn theo bản năng so đo với chị cô. Cô không muốn mình hẹp hòi, cũng biết rằng chị cô luôn nhường cô, nhưng cô không có cách nào khống chế được cảm xúc của mình.

Dù hai chị em không thân thiết, cũng không thích nhìn vẻ chị cô nhường nhịn mình, miễn cưỡng mà quen một nam nhân không xứng với mình, huống chi bây giờ cô đã tìm được người hợp với mình, một người sẽ không vì chị cô xinh đẹp mà dao động, sẽ không cùng cô tính toán chi li.

“Tiệp Dư, em hiểu lầm rồi, chị thực lòng muốn quen anh ấy không phải vì em đâu, cũng không có chút nào là miễn cưỡng.” Diệp Dung Hoa mỉm cười giải thích.

“Nhưng là ...với điều kiện của chị thì thực sự không cần ủy khuất chính mình quen với người kia thoát nhìn tính cách thật không tốt, lại sống trong phố Khởi Tinh toàn quái nhân đó.” Đừng nói đến tính tình, dung mạo bình thường rồi cục chị coi trọng anh ta điểm nào? Nếu là Trầm Hàm con người lạnh như băng kia thì cô còn có thể tin được, người đó lạnh tình chút nhưng còn tuấn tú, khí chất trầm tĩnh, sâu thẳm còn giống loại người chị cô thích.

Diệp Dung Hoa lắc đầu: “Không cần dùng bề ngoài để đánh giá một người, bản chất bên trong mới là quan trọng, chính em cũng nói như vậy phải không?”

Diệp Tiệp Dư không biết phản bác thế nào.

“Kỳ thực đôi khi chị còn thấy hâm mộ em nữa.” mấy năm trước đây em gái cô nghe thấy những lời này thì không chấp nhận còn cho rằng đó là nói mát mình, nói cô là không hiểu được nỗi khổ của những người có dung mạo bình thường, nhưng em gái cô nào có biết được nỗi khổ của cô.

Cứ bình thường như em gái cô còn có được hạnh phúc. Mà có được dung mạo xinh đẹp vĩnh viễn sẽ không thể có được một tình yêu thật lòng, người ta chỉ nhất thời mê đắm dung mạo xinh đẹp, cuối cùng rồi cũng sẽ bỏ rơi ta một mình thôi.

Diệp Dung Hoa cười cười, sờ đầu em gái: “Quân Khiêm tốt lắm, chị rất thích anh ấy, cho nên em không phải lo lắng cho chị.”

Hồi nhỏ, hai chị em cô không bao giờ giấu nhau điều gì, cảm tình rất tốt nằm đắp chăn tán gẫu bí mật đến sáng, chẳng bao lâu sau những việc như vậy không thể như trước. Hình như là sau lần tỏ tình bất thành với học trưởng đó, dần dần em gái không cùng cô tâm sự nữa, giữa hai chị em đã dần dần tạo ra một khoảng cách vô hình.

Có đôi khi, cô thường tưởng tượng, kỳ thật cô không ham gì một dung mạo xinh đẹp, ngược lại hy vọng mình bình thường một chút, giống cha hoặc mẹ đều tốt, như vậy ít nhất cảm giác còn giống người một nhà

Bất tri bất giác: Thuận theo tự nhiên.

Nhất kiến chung tình: Vừa gặp đã yêu

6. Chương 3.1

Chương 3.1

Đêm này, Tràm Hàm hầu như không ngủ mấy lần dậy nhìn lên bầu trời.

Trời chưa sáng.

Anh lại nằm xuống, cố gắng trấn an mình, nhắm mắt buộc chính mình cố ngủ. “Ngày mai dậy sớm một chút.”

Bên tai mơ hồ lại vang lên tiếng nói ôn nhu của cô: “Em sẽ chuẩn bị bữa sáng cho anh”

Một đêm trần trọc.

Hôm sau, anh dậy rửa mặt, chải đầu chuẩn bị để đi đến nhà cô.

Du hồn nói Khẩu Quân Khiêm qua đêm ở nhà cha mẹ nên tất nhiên sáng sớm không có nhà rồi. Khóe miệng không tự giác mà nhếch. Đã rất lâu rồi anh không được cô chuẩn bị đồ ăn cho.

Vừa bước ra đến cửa thì đứng tại chỗ không có bước ra nữa. Phía trước cô gái đang tiến đến, đứng trước ngôi nhà số 59 cười xinh đẹp: “Biết ngay là anh sẽ ngủ quên mà.”

Tối qua đến nửa đêm mới về, nam nhân vẻ mặt buồn ngủ cố ý cò kè mặc cả: “Hôm nay có thể không cần chạy sớm được không?”

Anh thành ý mười phần vì theo đuổi giai nhân, con cú mỗi sáng đều cùng cô chạy thể dục nhưng đôi khi cũng phải được nghỉ chứ?

“Đã bảo anh ngủ sớm một chút mà không nghe.” Cô buồn cười liếc anh một cái, giơ cao chiếc túi trong tay: “Vậy có ăn sáng nữa không?”

Có bữa sáng. Hai mắt Khẩu Quân Khiêm sáng ngời, đầu vội vàng gật mạnh

“Muốn, muốn, muốn!” Giai nhân trong mộng tự tay làm bữa sáng ình làm gì có chuyện không ăn.

Hai người tươi cười sung sướng cùng vào nhà, cô vươn tay cho anh ta nắm.

Tràm Hàm yên lặng đứng bất động cho đến khi cánh cửa trước mặt đóng lại, đầu ngón tay vô thức xoa chỗ hôm qua cô chạm qua, ôn như sớm mất đi, môi vẫn là lạnh băng.

“Ngày mai dậy sớm một chút, em chuẩn bị bữa sáng cho anh”

Người cô quan tâm là Khấu Quân Khiêm chứ không phải anh. Biến thành người kia nhưng vĩnh viễn cũng không phải người đó, vui vẻ chỉ là trong chớp mắt. Việc này anh cũng đã sớm biết, nhưng vì cô anh không thể ích kỉ được.

Anh vĩnh viễn, vĩnh viễn không thể như người kia làm cho cô cười sung sướng như vậy. Anh chỉ có thể giả làm người khác, cô vĩnh viễn cũng không muốn gặp anh.

Mỗi ngày đều trôi qua tĩnh mịch như vậy, ngàn năm qua đối với anh mà nói chính là như dòng sông chảy yên lặng, hiu quạnh không có đến một gợn sóng.

Anh có thể sống cùng trời đất nên chẳng có gì mà phải coi trọng, chỉ có người con gái kia mới khiến anh chú ý. Vì muốn tìm được hạnh phúc cho cô.

Anh nghĩ rằng việc anh làm cho cô là đúng, cô hiện giờ rất tốt. Gần đây cô không còn cô độc nữa, bàn tay kia đã có người nắm. Nương nương Chú Sinh từng nói với anh rằng có khuôn mặt xinh đẹp chưa chắc sẽ được hạnh phúc, nhưng anh không tin cố gắng cầu xin cho cô có tuyệt lệ dung nhan này. Vô số nam nhân khuyh đảo vì cô, cô làm sao mà không tìm được tình yêu của mình.

Nhìn xem, Khấu Quân Khiêm mê luyện cô như nào, cô sẽ hạnh phúc.

Chính là có vài lần anh tham luyện sự ám áp kia, đè nén không được khát vọng biến thành Khấu Quân Khiêm để đến bên cạnh cô, một đoạn đường cùng cô đi về, cái nắm tay ngăn ngủi, đời này vậy là đủ rồi.

Sau đó mọi chuyện lại tiếp tục diễn ra bình thường, anh chỉ muốn cô có được hết những thứ cô mong muốn.

“Anh rất lạnh sao?” Diệp Dung Hoa thân thiết hỏi. Vừa mới thu dọn xong bàn tay anh lạnh toát.

“Không....” tiếng lạnh lại nuốt trở lại. Không nên nói dối cô nhưng sợ rằng nếu nói “Không lạnh” thì cô sẽ buông tay, nhất thời lâm vào tình huống khó xử.

Nhưng cô vẫn buông tay, mất đi cảm giác mềm mại, từ đáy lòng anh buồn bã thở dài.

“Ừ” Cô tìm kiếm trong túi một hồi sau đó mang ra một đôi găng tay: “Em tự tay đan đó, đeo vào rất ấm.”

Anh giật mình tiếp nhận. Chưa bao giờ anh nghĩ cô sẽ để ý những chuyện này thậm chí còn vì anh đan đôi găng tay này.

Thấy anh chỉ nhìn chứ không có ý nhận, nụ cười của cô hơi khựng chút: “Không thích sao?”

“Không phải?” Anh nhận lấy đôi găng tay, cầm bằng tay trái còn tay phải thì vẫn nắm tay cô: “Khi có em bên cạnh thì không cần.”

“Anh.....” Má cô bắt đầu đỏ lên, hờn dỗi liếc anh một cái, muốn rút tay lại nhưng anh nắm rất chặt.

Người này không biết nói lời ngọt ngào, cũng không làm những hành động lãng mạn mà lại trong nháy mắt làm cô động lòng, lời nói vô cùng đơn giản nhưng lại ẩn chứa muôn vàn tình cảm.

Anh nói một cách vô tình, cô lại động tâm.

Phía trên đường như có người đang lau cửa sổ, không để ý hắt xô nước xuống, anh nhìn thấy vậy liền nhanh tay kéo cô vào trong lòng tránh sang chỗ khác.

“A, thật xin lỗi, thật xin lỗi, hai người không sao chứ?” Trên đỉnh đầu không ngừng truyền đến tiếng xin lỗi.

Khi cô hoàn hồn lại, theo bản năng đáp: “Không, không sao, lần sau cẩn thận một chút.”

Toàn bộ nước dội xuống kia không phải chuyện đùa, nếu không có Quân Khiêm phản ứng nhanh bọn họ đầu không nở hoa thì cũng sẽ rất choáng váng.

Anh nhịn không được nhìn cô, hai con mắt đang chăm chú nhìn cô, ngón tay vén lại sợi tóc trước mặt cô, tay áo lau giọt nước dính trên mặt cô.

Tay anh vẫn ôm chặt sau lưng cô, tựa hồ không có ý buông ra, cô không quen như vậy tránh không được có một chút xấu hổ.

Bọn họ gần nhau như vậy trách cô làm sao mà tự nhiên được

Nghĩ đến điều này lại có chút hoang mang, cô nhìn anh. Ánh mắt của anh lúc này chỉ chuyên chú trên người cô. Dường như trừ cô ra trên đời này không có cái gì có thể làm anh chú ý. Đôi khi anh sẽ nhìn cô bằng ánh mắt này nhưng có đôi lúc lại cảm thấy ánh mắt đó bình tĩnh không chút gợn sóng. Rốt cuộc khi nào mới là con người thật của anh.

Người kia khi đã nắm tay cô thì nhất định không thả ra, quyền luyện bàn tay ấm áp của cô. Nhưng phần lớn thời gian đến khoác vai cô cũng không dám. Cô nhú mào cảm thấy rất hoang mang cũng rất mâu thuẫn.

Cô không hiểu được, là tin vào trực giác của cô người đang ôm cô có thể trong nháy mắt có thể làm cô động tâm, hay tin vào lý trí nhiều thời điểm cảm thấy giữa hai người luôn có khoảng cách nhiều lần cảm giác đó rất mãnh liệt.

Không biết là anh cúi đầu hay cô hướng đến gần cuối cùng cảm giác được độ ấm của đôi môi mịn màng.

Không phải là ngoài ý muốn, không phải chỉ là lướt qua mà là hôn thật.

Anh nín thở dường như tim cũng ngừng đập cẩn thận ghi nhớ cảm giác này.

Ánh mắt toát ra một tia dè dặt cẩn trọng, không có hành động gì khác chỉ là môi dán môi hơi thở giao hòa.

Vì thế cô nhìn thấy sự toàn tâm toàn ý trong đáy mắt anh. Con người sâu thẳm dường như chôn dấu ngàn năm cô tịch thê lương. Môi của anh giống mọi khi đều lạnh băng, trái tim cô có chút đau, đón nhận anh, tận lực lấy hơi ấm của mình để làm ấm anh.

Sự chần chờ trong nháy mắt đều hóa thành tro tàn, liền vì giờ khắc này, tâm động, cô quyết định như con thiêu thân lao vào lửa.

Diệp Dung Hoa suy nghĩ cả đêm, hôm sau dứt cuộc hạ quyết tâm đi tìm Khẩu Quân Khiêm nói cho anh: “Tháng sau là kỉ niệm 30 năm ngày cưới của cha mẹ em, anh có muốn đến tham dự không?”

Tiệc kỉ niệm 30 năm là bữa cơm gia đình, lúc đó là lúc gia đình có mặt đầy đủ, khi đó chính thức đưa anh đến gặp người thân của cô chính là ý cô đã chấp nhận tình cảm của anh. Điểm này anh hiểu được vôi ôm lấy cô vui vẻ hét lên.

Trước đây có Lâm Giang và Chu Ninh Dạ quen nhau (bộ Hoán Tâm) thì họ là đôi thứ hai không để ý đến chuyện của phổ Khởi Tình.

Khẩu Quân Khiêm một nhà văn gốc nghèo, ký thực có người không tin là anh theo đuổi được Diệp Dung Hoa, hai người này nghĩ như nào cũng cảm thấy không có khả năng vậy mà sự việc có ai ngờ. Đây có thể nói là người đẹp và quái vật? Bằng không với hoàn cảnh của anh, tính cách không tốt, tiền tài cũng không có, bề ngoài thì chẳng có gì để nói, rốt cuộc như thế nào mà theo đuổi được mỹ nữ? Đầu năm nay chẳng nhẽ ánh mắt mỹ nữ đều đặt xuống chân hết rồi sao?

Tóm lại hai người đó ở cùng nhau, tuy rằng đôi song sinh thuận miệng nói: “Dung Hoa ơi, Dung Hoa cho dù không được gọi là hoàng hậu, tốt xấu thì cũng là phu nhân cao quý tội gì lại biến mình thành cung nữ.”

Còn có hàng xóm tại số nhà 56 còn nói thẳng: “Quả thực như là bông hoa nhài cắm bãi ầy ầy”

Cái “ầy ầy” thật khó chịu. Nhưng Diệp Dung Hoa xem ra là nghiêm túc, không hề bị ảnh hưởng bởi những lời đó, không nên trở thành công chúa được bảo vệ trong lòng bàn tay, thậm chí tất cả những sự săn sóc, khi anh sinh bệnh cô sẽ cẩn thận chăm sóc anh, tính cách thì khôi ngô. Các nam nhân khác quả thật cảm thấy ghen tị với vận khí của anh.

Khẩu đại gia cần phải thấp hươu cảm ơn tổ tiên tích đức ỳnh, thần linh phù hộ hơn nữa phải biết quý trọng vận cứt chó của mình.(mình không chém mà tác giả viết)

Trạm Hàm từ nay sẽ không bao giờ xuất hiện bên cạnh cô.

Trừ bỏ tình yêu cuồng nhiệt của hai người, Khẩu Quân Khiêm lúc nào cũng ở bên cạnh cô mà không dám hành động gì, anh sợ không điều khiển được hành vi của mình, chỉ cần tới gần cô thì anh sẽ có những hành động khiếm nhã.

Tôn Ni Y nói hần thật ti tiện. (ở đây là Trạh Hầ)

Anh thừa nhận, giả làm người kia lừa gạt cô, khinh bạc cô chỉ vì tham luyến sự ấ áp của cô. Những việc này trong lòng đều hiểu chút vui về đó cũng là trộm lấy, anh không phải là Khấu Quân Khiêm cuối cùng thì vẫn là một người cô đơn cùng với..... Đôi gắ tay chưa bao giờ dám đeo.

“Này, người đã một tháng không ra khỏi cửa rồi đó” Tuy rằng anh ta không cần ăn uống, như cao nhân bế quan mấy năm cũng không chết nhưng hiện tại mà nói chỉ có thể gọi là trạch nam.

Rõ ràng rất đẹp trai làm sao mà không cướp được người kia? Muốn gặp người đó lại phải biến hình thành người khác mới dám gặp. Biến thì biến nhưng sao lại biến thành cái người xấu xí kia đây rốt cuộc là tậ xấu gì.

Anh ta không biết dùng dung mạo của mình đi theo đuổi giai nhân phần thắng sẽ rất cao sao? Cũng tốt hơn bây giờ, bận nửa ngày cũng là làm thuê không công, người ta có đôi có cặp, chính mình thì ở nhà ai oán, đúng là đồ đầu heo, khó trách thất tình cả ngàn năm nay.

“Cô không có việc gì để làm sao?” Tôn Y Nỉ thật ồn ào làm cho anh không thể tĩnh tâm được.

“Còn nói. Tôi không tin anh một chút cũng không yêu Diệp Dung Hoa.” Như cô thấy nếu không yêu sao có thể hôn nhau? Còn hôn rất sâu. Đôi đái Diệp Dung Hoa như tuyết thể trần bảo, ở cùng cô ta thì ánh mắt chuyên chú không rời mắt.

Trước đây cô có thể vì bộ dáng lạnh lùng của anh bị lừa bịp. Về sau mới phát hiện người này trời sinh là người máu lạnh, không phải không để ý mà từ nhỏ chắc không hiểu cái gì là sâu vì tình, cho dù thâm tình như biển cũng không biết làm như nào để biểu đạt, xem ra vĩnh viễn cũng không tìm được hạnh phúc của mình.

“Nếu anh thực sự không để ý thì quên đi tôi coi như đến đây vô nghĩa, dù sao Diệp Dung Hoa có chết hay sống cũng không liên quan đến anh.”

Anh cả người cứng đờ, vội vàng xoay người gọi cô: “Đợi chút! Cô nói Diệp Dung Hoa làm sao?”

Cô tin anh không thể thờ ơ nữa. Tôn Y Nỉ nhin cười, hỏi lại anh: “Anh bao lâu rồi không đến gặp cô ấy?”

“Gần một tháng..” Anh mở mị suy tư: “Cái này quan trọng sao?”

Cô hiện tại rất tốt có Khấu Quân Khiêm rồi cũng không cần anh nữa “Khó trách được. Anh tự xem đi.”

Có ý gì? Anh suy ngẫm một lát, nhanh chóng phi thân xuống lầu, hướng về phía vườn trẻ. Đi thật nhanh.

Thân ảnh Tôn Y Nỉ từ lầu hai nhảy xuống rốt cuộc nhin không được cười ra tiếng.

7. Chương 3.2

Chương 3.2

Cô không đi làm, trong nhà có người bị ốm nên cô xin phép nghỉ. Trạh Hầ đi đến nhà cô thấy cô vừa mới thay quần áo cho ông, đang đỡ ông nằm xuống nghỉ ngơi.

Ông cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng: “Anh đã đến rồi à? Tôi chờ anh lâu rồi.”

Diệp Dung Hoa nhìn theo hướng ông nói ngoài cửa không có ai: “Ông, người đang nói chuyện với ai thế.”

“Anh ta.” Bàn tay gầy gò chỉ hướng đó: “Người quen đã lâu.”

“Ông, người hồ đồ rồi.” Ngoài cửa làm gì có ai?

Từ khi ông bị chẩn đoán là mắc bệnh lú lẫn liền thường xuyên nói những điều mà không ai hiểu được, có khi ngay cả cô cũng không nhận ra.

“Là thật!” Thấy cháu gái không tin ông buồn bực đập tung chăn: “Khi cháu vừa sinh ra anh ta đã từng đến đây.”

Ông còn chuẩn bị rất nhiều thứ sợ người kia là yêu quái muốn hại cháu gái bảo bối của mình nhưng anh ta nói anh ta đến là bảo vệ cháu mình.

Về sau, cháu mình mấy lần gặp nạn đều bởi vì anh ta thì mới sống đến bây giờ, vì vậy ông mới cho anh ta ở bên cạnh cháu gái mình.

Con dâu ông sinh lần đầu là khó sinh, cháu gái vừa sinh ra đã không còn thở chính khi đó người đàn ông này xuất hiện, không hiểu anh ta dùng cách gì mà cứu sống cháu mình làm cho đứa bé đang im lặng có thể khóc lớn khỏe mạnh như những đứa trẻ khác.

Con dâu ông vì vậy mà đối với đứa cháu này luôn có một chút xa lánh thậm chí là sợ hãi. Một đứa trẻ đã chết từ trong bụng mẹ thì làm sao có thể sống được? Cho dù sống thì đứa nhỏ này là đứa nhỏ lúc đầu sao? Hình dáng cũng không giống ai trong nhà, càng lớn lại càng xinh đẹp, khác xa người trong nhà.

Ông cũng chỉ cần biết cháu gái ông còn sống là nhờ người kia, hình dáng của cháu gái là vì người kia mà có. Ông cho rằng, người kia muốn cháu ông, mỗi lần anh ta xuất hiện ông luôn lo lắng người kia có phải đến bắt cháu ông không? Nhưng anh ta nói không, cái gì cũng không cần.

“Được, được ông cháu tin ông, ông không cần tức giận.” Diệp Dung Hoa trấn an ông. Tình trạng của ông càng lúc càng nghiêm trọng, hiện tại còn có ảo giác nữa rồi.

Cô không thấy ai đứng ở cửa phòng, trái tim có chút hoảng hốt. Nghe nói khi con người tiến gần đến cái chết thường có thể nhìn thấy những vật mà người thường không nhìn thấy được.

“Ông, ông nằm xuống nghỉ đi tối cháu lại về với ông.”

Trạm Hàm chờ đến khi cô đi ra ngoài, nhẹ nhàng đi đến bên giường.

“Vì sao cháu tôi không nhìn thấy anh?” Ông hỏi.

“Bởi vì cô ấy không muốn ông chết.” Trạm Hàm vụng trộm đánh giá ông: “Ông có khỏe không?”

Ông cười cười: “Đến lúc rồi phải không?”

Trạm Hàm trầm mặc không đáp. Anh vừa nhìn Diệp Dung Hoa liền phát hiện khí của cô có chút khác lạ, chỉ thời gian ngắn ngủi là nhà sẽ có tang. Trừ cái đó ra....

“Kỳ thực lão sống ngần này tuổi cũng đủ rồi, chính là” Thật lo lắng. Cháu gái cô đơn của ông sau này ai thương cô, ai quan tâm cô?

Trong gia đình, cô luôn không tìm thấy chút yên ổn nào, mà người nam nhân không bị mê hoặc vì vẻ bên ngoài mà dùng toàn tâm yêu thương đúng là khó cầu.

Đi không được mà cũng không đành lòng liên lụy đến cháu mình, từ trước đến nay mọi việc của ông đều là đứa cháu này lo liệu, ăn cơm, tắm rửa.... Chăm sóc ông từ trước đến nay không oán đến nửa lời, có khi đầu óc ông không được minh mẫn có thể làm bị thương cô, ông làm sao có thể yên tâm được.

“Anh sẽ luôn bên cạnh cháu tôi chứ?”

“Tôi sẽ”

“Vậy là tôi an tâm rồi.” Ông lão nhắm mắt. Người đàn ông này đã đến đây chắc chắn sẽ lo lắng hết cho cháu mình, ông cũng không còn gì phải lo lắng nữa.

Trạm Hàm chờ ông nhắm mắt mới đi ra khỏi phòng, đang muốn đi tìm cô lại thấy cô đang ngồi xỏm trong nhà tắm giặt quần áo cho ông, nước mắt lặng lẽ rơi, bắt đầu bật ra những tiếng nức nở, cô che miệng để không bật ra những tiếng thút thít.

Lòng tham của cô anh hiểu được. Từ nhỏ chỉ có người ông là thương cô, nếu ông cũng bỏ đi thì cô chẳng còn gì cả.

Không, cô còn có Khấu Quân Khiêm, lúc này hẳn là cô muốn hẳn bên cạnh cô, có hẳn an ủi cô chắc tâm trạng cô sẽ tốt hơn.

Anh xoa người muốn rời đi, di động trên người cô lại vang lên.

“Quân Khiêm...”

Anh nghe thấy cô gọi người kia.

“Em? Không, không có việc gì, do vừa tỉnh ngủ nên giọng mới vậy thôi. Anh đang ngồi ăn sáng à, được rồi em một chút nữa thì qua đó.”

Giờ phút này cô cần cánh tay của người kia ôm lấy cô, cùng cô chia sẻ sự bất lực của cô, nhẹ nhàng an ủi cô không có việc gì, cho dù là nói dối cũng được, chỉ cần đừng để cô ngồi xỏm một góc bi thương khóc.

Cô lau nước mắt trên mặt, nhanh chóng giặt nốt quần áo, mặc áo khoác. Vừa ra đến cửa lại quay lại muốn xem ông đã ngủ chưa rồi mới đi.

Mọi việc lên dừng lại, người ta hẹn hò thân mật cũng không còn dặt cho anh nữa, nhưng anh vẫn chần chờ một chút. Trạm Hàm cuối cùng vẫn là đi theo cô.

Anh cho rằng Khấu Quân Khiêm sẽ an ủi cô nhưng anh lại nghe được cái gì thế này?

“Anh đã nghĩ rất lâu rồi cảm thấy chúng ta chỉ nên là bạn thôi, có một số việc trước kia anh chưa hiểu rõ cho nên ...”

Kể hôm này hẳn đang nói cái gì vậy?

Trạm Hàm nhìn Diệp Dung Hoa, vẻ mặt cô chỉ chớp mắt là ngạc nhiên nhưng cực nhanh người khác không hề nhận ra nhưng Trạm Hàm thì nhìn thấy tất cả.

“Cho nên hiện tại anh mới hiểu rằng, kỳ thực anh không hề yêu em?”

Anh không hiểu tại sao cô có thể bình tĩnh như vậy được?

“Anh, anh không phải nói em không tốt... Ngược lại, anh rất tốt, chính là bởi vì quá tốt không có người đàn ông nào là không thích cho nên mới.... Em có biết, anh không biết ăn nói, không biết bắt chuyện, em là người đầu tiên làm cho anh động lòng, trước đây anh chưa từng có cảm giác này cứ nghĩ rằng đó là yêu nhưng sau này anh mới biết, tình yêu không phải như nhìn ngôi sao trên bầu trời mà là khi bên nhau cảm thấy ấm áp.”

Tình yêu không phải như nhìn ngôi sao trên bầu trời mà là khi bên nhau cảm thấy ấm áp. Cô chính là ngôi sao kia xa đến nỗi anh không thể với tay tới.

Đàn ông chỉ thích khuôn mặt xinh đẹp của cô chứ không hề yêu cô. Tình cảm đó chỉ là nhất thời chung quy cuối cùng sẽ nhận ra. Cho tới nay cô đã hiểu rõ việc đó cho nên không cảm thấy quá ngạc nhiên.

“Ý của anh là bây giờ anh đã tìm được tình yêu chân chính của mình?”

Anh ta chột dạ cúi đầu, không dám nói thêm gì nữa.

Sau đó cô cúi đầu cười ra tiếng: “Không cần bày ra bộ dáng thấy chết không sờn như vậy, em cũng không làm khó anh.”

“Gi?” Không cảm thấy bị đùa giỡn sao? Không tức giận? Không phát điên? Tính cách có thể tốt như vậy sao?

Tên hỗn đản này, chịu thương tổn chẳng nhẽ nhất định phải tức giận, nhất định phải phát điên sao?

Cô không biểu hiện gì cả thậm chí giống như mọi ngày tao nhã bình tĩnh, nhưng anh ta không phát hiện ra cô khó chịu như thế nào sao? Cô gượng cười, tỏ ra bình tĩnh, anh ta thực sự không cảm thấy vậy sao?

Con tim cô đang khóc thầm...

Cô lại nói: “Em không sao, anh cũng không cần can dự lương tâm.”

Mà người kia ngu ngốc cũng tin?

Tạm thời cho dù anh ta có yêu thật hay không, bất luận ai được theo đuổi rồi chấp nhận làm người yêu sau đó lại nói là trước đây là nhầm lẫn, anh ta không yêu mình, đối với ai cũng cảm thấy không thoải mái.

Cô vì sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy? Vì sao không nói cho Khấu Quân Khiêm biết mình khó chịu như thế nào?

Cô một mình trở về, anh lo lắng nên đi theo cô. Từ đầu đến cuối cô không khóc, chỉ là ánh mắt mờ mịt đi về phía trước. Về đến nhà cô đi vào phòng của ông, lẳng lặng đứng đó, nhẹ giọng mở miệng: “Ông, có phải trừ ông ra thì vĩnh viễn không có ai yêu cháu thật lòng sao?”

Cho dù có cũng chỉ là ảo giác nhất thời sau đó sẽ lại thanh tĩnh.

Cô ngồi xồm xuống, tựa vào cuối giường, cảm thấy thật khó hiểu.

Cô khổ sở không phải vì luyến tiếc Khấu Quân Khiêm, thực sự không phải. Đối với cô tình cảm là một thứ thật phức tạp, có khi cảm thấy động lòng liền làm cho cô như thiêu thân lao vào lửa, có đôi khi lại cảm thấy cô không thực sự thích anh ta, có lúc tự hỏi mình đó có phải đó là do nhất thời xúc động.

Hai cảm giác rất khác nhau, rất nhiều thời điểm cô không cảm giác được độ ấm của tình yêu trên người anh ta, nhưng những lúc như vậy cô sẽ do dự, sẽ lại nhớ đến ánh mắt quyến luyến kia.

Cô quên không được người kia trên đề ôn tồn làm bạn với cô, dù không nói nhiều, anh cam tâm tình nguyện cho cô nghịch ngợm, ăn một ly Quan Đông nấu.

Cô quên không được đôi môi lạnh lẽo của anh, cùng với sự chân tình trong lúc đó.

Cô quên không được, anh ôm lấy thắt lưng cô thật chặt, nói chỉ cần có cô bên cạnh thì không cần gắng tay.

Cô quên không được ánh mắt anh chăm chú nhìn cô, dường như thế giới này chỉ có cô thôi.

Nhưng cuối cùng anh lại nói với cô mọi thứ chỉ là ảo giác, anh không hề yêu cô,

Ánh mắt thâm tình như vậy cũng có thể là giả sao? Từng chân thật vui vẻ chỉ là nhất thời mê luyến vậy thì rốt cuộc cái gì mới là tình yêu?

Cô không hiểu, cô thực sự không hiểu. Nếu anh không cho cô những kỉ niệm ấy thì hôm nay cô cũng không cảm thấy thống khổ như này. Cô luyến tiếc không phải là anh ta mà là những đoạn ký ức này.

Từ nay về sau sẽ không còn được như vậy. Không còn ai sẽ nắm tay cô, cảm nhận độ ấm của cô mà không cần đến gắng tay. Không còn ai sẽ ôm cô, đi cả quãng đường cũng không kêu đau tay, cố gắng đi chậm để được gần nhau.....

8. Chương 4.1

Chương 4.1

Ông của Diệp Dung Hoa, ba ngày sau khi Khấu Quân Khiêm cùng cô nói chuyện thì qua đời.

Lo xong tang lễ của ông cô gầy mất một vòng.

Cô càng trở nên ít nói hơn, cảm giác như không tồn tại, khi ở nhà càng ít nói chuyện hơn, bởi vì người luôn vỗ lưng cô, yêu cô, nghe cô làm nũng đã không còn nữa.

Cô biết cha mẹ vẫn quan tâm đến cô nhưng là luôn không gần gũi nên không sao làm biến mất khoảng cách đó được, đã sống hai mươi mấy năm vậy mà ngay cả một cái ôm cũng miễn cưỡng mới có.

Trạm Hàm một mực yên lặng nhìn cô, nghĩ rằng cô sẽ không phát hiện ra nên chăm chú nhìn cô.

Hôm nay, cô vừa bước chân vào cửa hàng, đang tìm bàn trống để ngồi xuống bên tai đột nhiên vang lên một tiếng lạnh lùng “Cút”

Cô nhìn về phía sau bên trái thấy là Trạh Hằh.

Xung quanh đây không phải chỉ có nhà hàng này. Cũng lườh tranh cãi xem ai đến trước hay sau, cô xoay người đi ra ngoài, ai ngờ anh cũng đi theo.

Ngày thường thì từ xa nhìn thấy thì sẽ tìm đường vòng để đi, hôm nay thì lại khác, thủy chung duy trì một khoảng cách nhất định đi bên trái cô.

Một ánh mắt lạnh lùng nhìn chằh chằh cô. Được, cô biết mình không được hoan nghênh.

Cô không ăn một bữa cơm cũng không chết được. Lại thay đổi hướng đi về phía đê.

“Đừng đi theo!” Anh theo sau âm trầm nói: “Ta nói lại lần nữa, đừng bao giờ để ta gặp lại nữa.”

Đủ rồi. Cô dừng bước, trừng mắt với người đi theo sau như bóng với hình.

“Rốt cuộc là ai đi theo ai? Anh nghĩ rằng tôi muốn nhìn thấy anh lắm sao?”

Anh kinh ngạc chằh chúh nhìn cô, đại khái là không tin là cô sẽ nổi giận.

Đúng vậy, người tính tình hiền hòa, luôn luôn tươi cười với người khác – Diệp Dung Hoa làm sao có thể quát to, không khống chế được mà trên đường mắh chườh người như vậy? Cô cười trào phúng.

Chắh là cô rất khó chịu rồi. Bởi vì cô tính tình rất tốt nhưng như vậy là có thể ăn hiếp cô sao? Cô không nợ anh cái gì không nhất thiết phải nhượng bộ với anh, cam chịu tính tình cổ quái của anh.

“Bởi vì anh, tôi ngay cả một bữa cơm cũng không được tự do. Khi thấy anh ở trong cửa hàng đó tôi cũng không thể đi vào, gặp anh trên đường tôi luôn phải chọn đường vòng để đi. Là tôi ngại làm bẩn mắt anh, tôi biết chứ. Tôi không tranh cướp với anh, nhưng hôm nay anh như âm hồn không tiêu tan đi theo tôi, rốt cuộc tôi đã làm sai cái gì mà anh làm khó dễ tôi như vậy?” Nhiều năm nay cô không hiểu mình làm gì để cho người ta chán ghét, bài xích rốt cuộc hôm nay đã có thể phát ra ngoài, mắh một chuỗi dài, làm sao cũng không dừng được.

Anh đại khái bị cô làm cho lú lẫn rồi, đứng ngắh ở đó một lúc, mới kinh ngạc đáp lại: “Cô không làm gì sai cả”

“Đã không có vậy tại sao lại chán ghét tôi?”

Chán ghét? Anh ngạc nhiên. Thì ra đó là tại sao mà cô lại hành động như vậy. Cũng đúng thôi, người bình thường thấy chắh chắh sẽ hiểu như vậy nhưng anh thực sự không có ý đó.

Anh há miệng nhưng không biết giải thích như thế nào.

Xấu hổ trầm mặc không nói gì, một lúc sau, cô nhựt chí bỏ qua: “Thôi quên đi, coi như tôi chưa nói gì cả, tôi hôm nay tâm tình không tốt, không điều khiển được cảm xúc, xin lỗi”

Cô làm sao mà phải xin lỗi? Đây không phải cô sai.

Thấy cô trầm mặc đi qua, anh đi nhanh đuổi theo. Đúng như anh đoán cô lại lên đê. Mỗi khi tâm trạng của cô không tốt sẽ lại tới đây ngồi hóng gió.

Nhớ tới cô còn chưa ăn cơm, anh mua Quan Đông nấu, cũng mua cả cafe lắh lắh đứng phía sau cô.

Người này rốt cuộc muốn làm cái gì? Đợi nửa ngày, anh cũng không tránh ra, cũng không nói chuyện, giống như một pho tượng đứng bên cạnh cô, mãi không thấy anh nói gì, cô mất kiên nhẫn: “Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Hết giận rồi sao?” Anh không đầu không cuối nói một câu này.

Anh cho rằng cô còn đang tức giận, nên đợi cô hết giận sao? Diệp Dung Hoa dường như đã hiểu một chút: “Nếu hết, thì anh muốn như thế nào?”

Anh đưa Quan Đông nấu : “Ăn một chút đi?”

Việc này đúng là ngoài ý muốn của cô, ánh mắt nhìn cốc cafe trên tay anh, cái kia cũng là mua cho cô?

Trạm Hàm hiểu nhầm ánh mắt của cô, lắc đầu: “Ăn xong mới có thể uống cafe.”

Trong nháy mắt, cô giống như nghe thấy mình thường nói với bọn trẻ: “Rửa tay mới có thể ăn bánh quy.” Cách nói đó làm cho cô có chút buồn cười.

Bên môi cô có chút ý cười, làm cho anh có chút ngây ngốc. Trong khoảng thời gian này, cô rất ít cười nhưng cho dù như vậy....

“Vẫn không được.”

Anh không hề bị nụ cười này mua chuộc được, anh kiên trì nếu không ăn gì mà uống cafe thì bụng sẽ khó chịu.

Người này tính tình rất thú vị. Diệp Dung Hoa liếc mắt nhìn anh, cánh tay đưa ra.

Thấy anh giống kẻ ngốc đứng đó, cô cười đáp: “Không phải là mua cho tôi ăn sao?”

“Ừ”

Cẩn thận đưa Đồng Quan nấu nóng đến tay cô, rõ ràng là anh mua từ này vậy mà hoàn toàn không bị lạnh, thật kì lạ.

Nhân lúc cô cúi đầu ăn, cánh tay hướng về phía sau cô bắt lấy, bắt được thứ quý dị toát ra trên người cô, lấy ánh mắt cảnh cáo.

Lời ta nói người không quan tâm sao?

“Đại thần tha mạng. Đây là ý trời, tiểu quỷ bọn tôi làm sao dám tự ý làm.” Làm sao có thể làm bọn chúng khó xử?

Ta mặc kệ dù là ý trời, ai cũng được miễn là đừng tới gần cô.

“Nhưng là số mệnh Diệp Dung Hoa đã được quyết định như vậy rồi, trong một tháng này nhất định sẽ gặp kiếp nạn phải chết, ngài đuổi tôi đi chắc chắn sẽ có người khác đến.”

Có ta ở đây các người sẽ không có cơ hội.

Tóm lại, anh sẽ không để điều gì bất trắc xảy ra với cô, nhất là sát quỷ mang đến tai họa làm hỏng số mệnh của cô (như kiểu thần chết ý).

Đây là nguyên nhân mà Tôn Y Nỉ muốn anh nhìn thấy.

Một khi bên người xuất hiện sát quỷ, trong thời gian tới chắc chắn sẽ gặp đại kiếp nạn, ai cũng sẽ không biết khi nào thì phát sinh cho nên anh không thể rời cô nửa bước, cho dù cô chán ghét anh, anh cũng không thể đi.

Diệp Dung Hoa bất ngờ ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy phía sau cô, nắm đấm không kịp thu hồi.

Cút ra xa một chút.

Anh vừa nói xong, liền nhìn thấy ánh mắt đăm chiêu chuyên chú đang nhìn.

“Tôi không phải nói cô.” Trạm Hàm cứng ngắc thu tay.

Anh cũng không muốn chọc giận cô, nhưng hành động như vậy... bởi vì anh không thể giải thích cho cô được, cô chắc chắn vĩnh viễn sẽ không để ý lời giải thích của anh.

Những lời này, ánh mắt lạnh như băng kia không phải nhằm vào cô thì là nói ai? Ở đây không còn ai khác.

Cô nhìn lại phía sau: “Ồ đằng sau tôi có cái gì sao?”

“Không, không có.”

Vậy chỉ có thể có hai khả năng, anh nếu không phải là cao nhân ẩn mình thì chính là bị bệnh thần kinh.

Cô chắc chắn anh không phải là loại người sau. Cô nhớ tới ông cô những ngày cuối đời cũng thường nói chuyện với không khí.

“Là ông sao?” Cô nói nhỏ hỏi.

“Không phải.”

“Anh không cần gạt tôi, làm ơn.” Lệ nhanh chóng tích tụ quanh hốc mắt, cô nói có chút run, cúi đầu khẩn cầu: “Nếu là ông, không cần đuổi người đi.” Ông chính là lo lắng cô, cô biết. Trên đời này ông là người đối với cô tốt nhất, ông sẽ không làm cô bị tổn thương.

“Thực sự không phải, hẳn đi rồi.” Khi anh đáp ứng sẽ vĩnh viễn bảo hộ cô, ông cô đã yên tâm mà rời đi.

“Vậy sao? Phải không?” Cô không nói.

Cô nhìn mặt sông, tịch mịch mất hồn, trầm mặc không nói gì, làm cho anh không đành lòng bật nói: “Nếu cô muốn gặp lại ông tôi sẽ dẫn ông tới.” Mới hết tuần đầu chắc vẫn đang trên đường xuống hoàng tuyền, anh cũng quen biết với quỷ hồn chắc là sẽ không khó lắm.

Người bình thường mà nghe như vậy chắc chắn sẽ nói là bị bệnh thần kinh?

Cô nghiêng mặt nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh không giống là nói giỡn.

“Muốn sao?” Anh hỏi lại.

Cô lắc đầu: “Không nên.” Nếu ông đã rời đi vậy cứ để ông đi không nên để ông lại nhớ mong.

Cô không nói thêm gì nữa, anh cũng rất nhẫn nại, không nói gì chỉ ngồi bên cạnh cô, cùng cô ngồi hóng gió. Cô vỗ bỏ cát bám trên váy, đi bộ về nhà, anh cũng yên tĩnh đi theo.

Đã đến nhà cô. Đến đây anh cũng không còn lo lắng nữa. Ở đây có thổ địa giữ cửa, ngày đầu tiên khi cô chuyển đến đây anh đã sang đó chào hỏi rồi, thổ địa cũng nể anh chiếu cố thêm cho cô, đương nhiên, cũng vì cô có tâm địa thiện lương, kính thần lễ Phật, có mấy đời đều làm việc thiện.

Anh bỗng nhiên vươn tay giữ chặt cô.

“Tôi Không có chán ghét cô.” Anh cố gắng nói ra những lời này.

Cô kinh ngạc trừng mắt, không phải vì lời nói của anh mà là hành động của anh. Chuyện này mà anh vẫn nhớ sao, còn muốn giải thích với cô nữa.

“Vậy tại sao anh luôn tránh tôi?”

Anh há mồm lại ngậm miệng lại, suy nghĩ một lúc lâu miễn cưỡng mới nói một cách ngắn gọn: “Vì cô không muốn nhìn thấy tôi.”

“Tôi chưa bao giờ nói như vậy.” Sao anh lại có thể chắc chắn như vậy?

” ” Không phải hiện tại mà là rất lâu rồi, thật lâu trước kia.

“Vậy nếu tôi không phải không muốn gặp anh, có phải sau này chúng ta ai cũng không cần tránh mặt nhau?”

Anh đứng đó.

“Có phải như vậy không?” Cô kiên quyết muốn có được câu trả lời.

“..... Tất nhiên là được.”

“Trên đường gặp nhau cũng chào hỏi nhau một tiếng.”

“....” cũng tốt hiện tại cô và Khấu Quân Khiêm đã chia tay, anh không cần lấy thân phận người khác để đến gặp cô, ông cô vừa mới mất, tâm tình cô thật sự không tốt, như vậy anh có thể bên cạnh cô, không cần thi triển thuật ẩn thân.

Huống chi cô còn đại kiếp nạn năm 29 tuổi Vì thế anh chỉ có thể gạt đầu.

“Vậy, ngủ ngon.” Cô nói.

Anh gạt đầu đáp lại, xoay người quay về phố Khởi Tình.

Người này thật đúng là không thích nói chuyện. Diệp Dung Hoa nhìn thân ảnh càng ngày càng xa của anh, hạ mắt chăm chú nhìn đầu ngón tay nơi anh vừa chạm vào.

Tay anh, thật là lạnh

Cuộc sống của cô bỗng nhiên lúc nào cũng xuất hiện hình bóng Trạh Hâm. Tựa hồ chỉ cần cô rời khỏi cửa đi đến đâu cũng nhìn thấy anh.

Trước đây không bao giờ gặp thì bây giờ lại có mặt ở khắp nơi, lúc đầu cô không quen với việc này nhưng sau mấy lần thì cũng quen.

Cô thường lên đề hóng gió, mà anh luôn yên tĩnh ở bên cạnh cô, không quấy nhiễu cô, yên tĩnh đứng đó, tri kỷ chiếu cố cô.

Thời điểm cuộc sống cô bị thương nhất thì anh rót vào đó dòng nước ấm, mùi vị của Quan Đông ấy trở thành sự ấm áp trong trí nhớ của cô.

Cô không phải không để ý, sự quan tâm của anh cô từng chút một ghi tạc trong lòng. Cô chính là không hiểu...

“Không hiểu cái gì?”

Bên tai truyền đến tiếng nói đặc trưng vừa lạnh vừa trầm, lúc này cô mới phát hiện ra là mình đã nói ra.

“Đây là điều tôi không hiểu...” Cô thấp giọng nói.

“Cái gì?” Anh vừa nói cái gì sao?

Không cần nói gì, anh chịu lên tiếng trả lời cũng đã làm cho người khác cảm thấy khó hiểu rồi. Căn cứ vào sự quan sát của cô, bất kì ai anh phần lớn là không thèm để ý, không cần mở miệng thì sẽ không mở miệng, cho nên hàng năm anh mới có thể trở thành người quái gở nhất phố Khởi Tình, được công nhận là người khó ở chung nhất..... Mà chính xác mà nói thì là anh không muốn ở cùng ai.

Nhưng chỉ cần cô mở miệng nói, vô luận là gì, anh chắc chắn sẽ trả lời, đối đãi đặc biệt như vậy, muốn nói cô không cảm nhận được không phải cô quá ngu sao.

Cô không hiểu, tại sao anh lại đối xử đặc biệt với cô như vậy? Bọn họ rõ ràng là không quen nhau mà?

Không quen sao? Từ đáy lòng có một tiếng nói khác, hỏi lại cô.

Khi ở chung với anh, rõ ràng có một cảm giác vừa xa lạ vừa thân quen, giống như

Mặc cho cô nghĩ đến nát đầu cũng không thể nghĩ được cái gì, cô rốt cuộc ở đâu, khi nào quen biết anh?

“Tôi ngày mai sẽ lại đi làm.” Viện trưởng biết cô và ông có tình cảm tốt, nên cho cô nghỉ hai tuần để lo tang lễ và điều chỉnh tâm tình sau đó sẽ quay lại làm việc.

“Ừ” Vậy là từ mai anh lại phải dùng thuật ẩn thân. Khi cô làm việc không thể giống bình thường canh giữ ở bên cạnh cô.

“Mấy ngày nay cảm ơn anh.” Có lẽ là do đồng tình? Bởi vì cô mới mất người thân cho nên mới chú ý đến cô?

Kỳ thực cô không hề yếu ớt như vậy, anh cố tình đi theo, bộ dáng như sợ cô sẽ nghĩ quẩn, nói như thế nào cô cũng sẽ giống như trước đây. Tuy rằng cô không hề nghĩ quẩn, cô vẫn thực lòng cảm ơn anh nhiều ngày nay đã làm bạn bên cạnh cô, khi cô rơi vào bi thương, có người bên cạnh làm cho cô không còn cảm giác cô đơn.

Vốn tưởng rằng nói như vậy là rõ ràng rồi, nhưng hôm sau khi cô ra khỏi cửa vẫn thấy anh đang chờ ở cửa.

“Tôi đưa cô đi” Nhân nhậ một câu chính là giải thích anh vì sao vào lúc sáng sớm lại xuất hiện ở đây.

“Anh... Không cần như vậy, hiện tại tôi tốt lắm.” Cô nói muốn đi làm lại chính là muốn tâm tình tốt hơn, ông cũng không hy vọng cô luôn đắm chìm trong bi thương.

“Tôi biết” Cô rất kiên cường, không có gì là không vượt qua được “Đi thôi”

Anh thực sự nghe không hiểu tiếng người sao. Cô bực mình đi về phía trước không quan tâm anh.

Trạm Hàm sẽ không phải là không hiểu được cô đang tức giận, nhưng là vô phương, chờ cô qua kiếp này, anh sẽ không để cô nhìn thấy anh, chộc cô không vui.

9. Chương 4.2

Chương 4.2

Một tiếng thét chói tai vang lên, cô chỉ cảm thấy cả người bị kéo về phía sau, hoảng hốt không phát hiện mình đang bị anh ôm.

Sự việc vừa xảy ra trong nháy mắt kia, cô cảm thấy mình vừa rồi gần rơi vào tay tử thần. Con đường này có một khúc quẹo, lái xe sẽ không nhìn thấy phía trước, thường xuyên xảy ra những chuyện không may.

Anh vươn tay đỡ cô đứng lên, lạnh nhạt nói: “Có thể đi được rồi.”

Diệp Dung Hoa nghiến cứa anh lạnh nhạt dường như không xảy ra chuyện gì, anh luôn kiên trì đi theo cô, không phải sợ cô nghĩ quẩn trong lòng mà là muốn bảo vệ cô, sợ cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?

“Anh...”

Anh dừng bước, đứng bên cạnh chờ đợi.

“Cám ơn.”

Cô không tức giận? Trạm Hàm suy ngẫm do dự nói: “Cái kia.....”

“Cái gì cơ?” Tự nhiên ấp a ấp úng, không giống anh chút nào, làm cô có chút chú ý.

“..... Có bữa sáng sao?” Cô đã đáp ứng là sẽ làm bữa sáng cho anh ăn, nhưng cuối cùng, cô đem bữa sáng đó cho Khấu Quân Khiêm. Anh luôn nhớ kĩ việc này.

“A” Về mặt của anh thật ủy khuất, biểu cảm bi thương chỉ vì bữa sáng?

“Bữa sáng.” Anh kiên định nói lại lần nữa.

Thật giống đứa bé trai cáu kỉnh. Cô phát hiện, cô cứ nhiên là muốn cười.

“Được, được, vì ơn cứu mạng, Tôi đây sẽ làm bữa sáng để báo đáp.” Cô nhường bữa sáng do chính tay cô làm. Dù sao trong nhà trẻ cũng có đồ ăn, viện trưởng mỗi lần đều mua rất nhiều, chỉ là cô có thói ăn đồ do chính tay mình làm.

Anh không khách khí tiếp nhận.

Đi bộ đến cửa nhà trẻ, anh lại dặn dò: “Khi nào tan làm thì nhớ chờ tôi. Trong khoảng thời gian này cô nhớ lưu ý đến mình.”

Diệp Dung Hoa tìm được manh mối qua lời dặn dò của anh. Quả nhiên là sẽ có chuyện sắp xảy ra.

Cả một ngày, mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Tạm biệt đứa bé, đã hoàn thành công việc ngày hôm nay, vừa đi ra đến ngoài cửa nhà trẻ, liền thấy anh trầm tĩnh đứng chờ rồi.

Cô tươi cười đi đến chỗ anh: “Chờ lâu chưa?”

“Không lâu.” Chờ cô vĩnh viễn không bao giờ là lâu cả.

“À, hôm nay nhà trẻ còn ít bánh quy nướng.” Sau khi chia cho bọn trẻ, người thứ nhất cô nghĩ đến là anh. Nhớ đến vẻ mặt bất mãn của anh, sau cô chấp nhận đưa bữa sáng cho anh về mặt anh lại thay đổi, cô lại muốn cười.

Anh nhìn cô một cái rồi mới yên lặng nhận lấy.

“Hôm nay không xảy ra chuyện gì” Cô chủ động nói.

“Tôi biết.”

Từ nhà trẻ đi bộ về nhà mất gần 10 phút.

Cô đứng ở cửa hỏi anh: “Sáng mai anh lại tới à?”

“Ừ”

“Vậy tôi sẽ chuẩn bị bữa sáng.”

“Ừ”

Nói chuyện với nhau chỉ mấy câu ngắn gọn, kết thúc một ngày.

Liên tiếp trong một tuần, hai người vẫn duy trì như vậy, bọn nhỏ tò mò hỏi cô: “Cô giáo Dung Hoa, người hàng ngày chờ cô là bạn trai mới của cô à?”

Từ đó về sau, bọn trẻ sẽ trực tiếp gọi: “Cô giáo, cô giáo! Bạn trai cô đến đón cô kìa.”

Diệp Dung Hoa đã nói bọn nhỏ là không phải nhưng cũng không hiệu quả, cuối cùng cũng mặc kệ bọn trẻ.

Bọn họ quan hệ không phải như vậy, nhưng anh lại luôn nắm tay cô.

Bọn họ quan hệ không phải như vậy, nhưng anh ăn bữa sáng do cô chuẩn bị.

Bọn họ quan hệ không phải như vậy, nhưng cô luôn đi cùng anh, trong lòng tuy không hiểu lại cảm thấy rất bình yên.

Bọn họ quan hệ không phải như vậy, nhưng anh đối với người khác luôn không có tính nhẫn nại nhưng với cô thì lại có.

Bọn họ quan hệ không phải như vậy..... Thực sự không phải sao? Ngay cả đứa em gái cũng nói, đây chỉ có thể là hai người có tính tình giống nhau hiểu ý nhau thôi, cô luôn trầm tĩnh, anh luôn cố chấp, nhất là con người đen sâu thẳm như cất giấu vô vàn tâm sự, đó chính là vết thương chí mạng của cô.

Hôm nay, anh cũng giống như mọi ngày cùng cô đến nhà trẻ liền tách ra, cô cười nói: “Hôm qua đầu bếp của vườn trẻ nói với tôi, hôm nay làm chút điểm tâm hình tháp, tôi sẽ cố để dành một ít cho anh.”

Cô phát hiện, anh rất thích món này, tuy rằng, tuy rằng đã là đại nam nhân, biểu cảm lạnh lùng, nhưng rất nhiều lúc lại giống đứa bé trai trong nhà trẻ, nếu chưa được ăn thì sẽ rầu rĩ không vui.

Anh gật đầu, tự nhiên nhặt chiếc lá khô rơi trên đầu cô.

Cô hơi đỏ mặt, cúi đầu vội vàng nói: “Vậy buổi chiều gặp lại.”

Buổi sáng thật bận rộn, bị một đám tiểu tử hiếu động kia ép buộc đến mức thất lưng cũng mỗi đến mức không đứng thẳng được. Gần đến giờ phát điểm tâm mới có thể bắt bọn trẻ ngồi ngoan tại chỗ.

“Tay đã rửa chưa?”

“Rồi ạ.” Trăm miệng một lời trả lời, quơ quơ chiếc tay ngắn nhỏ bé.

“Tốt, vậy cô sẽ đi lấy điểm tâm.”

Hồ.... Rốt cuộc, bọn trẻ lại không chịu ngồi yên, cô xương cốt cũng sắp gãy mất.

Diệp Dung Hoa thở dài một cái, vừa bước vào đến bếp đã ngửi thấy mùi thơm nức rồi.

Một bên đếm số lượng bánh, một bên nhận xét xem hôm nay ai ngoan, dùng miếng giấy hình quả đào để đổi lấy một khối điểm tâm.

A, đúng rồi còn có Trạh Hằh, cô đã nhận lời bớt vài cái cho anh.

Cô cũng khá thân với đầu bếp, tuy rằng viện trưởng trong các cuộc họp thường kỳ vẫn kiểm tra xem phát được bao nhiêu khối điểm tâm, nhưng cô vẫn cảm thấy nếu mỗi ngày phải cố gắng giúp cô bớt chút điểm tâm, hay là cô mang nguyên liệu đến góp vào.

Cô mãi đếm, bên tai bỗng nhiên dường như truyền đến tiếng đồm độp, cô không kịp suy nghĩ, tiếng nổ lớn hơn ầm ầm vang lên, lửa rất nhanh cháy to, chặn ngay chỗ cửa bếp.

Đúng rồi còn cửa sau.

Cửa sau trực tiếp thông với bên ngoài nhà trẻ, là nơi làm cho người ta chuyển nguyên liệu nấu ăn vào, chỉ khi nào có hàng nếu không mọi người sẽ không đi ra bằng lối đó.

Cô bị sắc khói ho khù khụ, cố gắng cúi thấp người để tìm hướng ra, khói dày đặc làm cho nước mắt chảy ròng không nhìn rõ phương hướng, cô theo bản năng đi về phía trước tìm được cửa sau.

Nóng quá!

Cô bị đau lập tức thu tay lại, cửa sắt cực nóng, tay không không thể chạm vào.

Làm sao bây giờ? Chẳng nhẽ cô nhất định phải chết trong này sao?

Cô cắn răng, lấy hết dũng khí dùng tay vặn chốt cửa ra, tay bị bỏng vẫn tốt hơn là mất mạng.

Ổ khóa đã lâu lên bị rỉ sét, bởi vì ngày thường ít khi sử dụng nên cũng không muốn thay, không nghĩ tới vì thế mà làm cô lúc này chịu khổ.

Đau quá! Không biết là do khói quá dày hay là đau từ tay, cô nước mắt không ngừng rơi.

Cửa sắt vì sức nóng mà vặn vẹo biến hình, càng khó mở, thế nào cũng kéo không được, cô nhanh chóng không còn sức lực nữa.

Lửa hình như càng cháy càng mạnh, không khí càng lúc càng loãng, cô đè ngực, hô hấp dồn dập.

Tại lúc này, đầu óc đang quay cuồng thế nhưng lại hiện lên hình bóng của Trạh Hằh.

Trong lúc sinh tử này lại thầm nghĩ đến anh.

Đây là nguyên nhân anh luôn đi theo cô? Sớm biết người phổ Khởi Tình không đơn giản, không hề thiếu những người có năng lực đặc biệt, anh chắc là đã đoán được cô sẽ không sống được qua 29 tuổi.

Cô ngồi xổm xuống không ngừng khóc.

Thật là tiếc ... Nếu còn cơ hội tiếp tục sống, cô thực sự muốn biết, quan hệ giữa bọn họ sau này sẽ như thế nào? Anh đối với cô không chỉ là do đồng tình chứ? Bằng không sự sống chết của cô cũng không ảnh hưởng đến anh, anh việc gì mà phải để ý như vậy?

Cô khó khăn lắm mới có người để ý ... Cho dù anh luôn trầm mặc, cô có thể hiểu được anh qua ánh mắt, cảm thụ của anh

Mang theo chút luyến tiếc cùng tiếc nỗi, cô nhắm mắt lại, từ đáy lòng gọi tên Trạh Hằh.

“Trạh Hằh”

“Tôi ở đây.”

Gi? Hai mắt cô không nhìn rõ. Anh ở đây không phải ảo giác, anh đang ngồi xổm trước mặt cô.

“Anh Làm sao có thể Ở trong này?”

“Nếu cô chịu gọi tôi sớm, thì không phải đến tận bây giờ mới tìm được cô.”

“Tìm tôi?” Anh luôn luôn tìm cô?

“Ừ, nhắm mắt lại, đừng sợ, có tôi ở đây rồi.” Trạh Hằh ôm cô vào lòng, lau đi giọt nước mắt trên má cô.

“Được” Cô tin tưởng anh, không có lý do gì chính là tin tưởng thôi.

Thân hình thả lỏng dựa vào gần anh, đem sinh mệnh hoàn toàn giao cho anh.

Trạm Hàm ôm chặt lấy cô, tuy có thể sử dụng phép di chuyển đưa cô đến nơi an toàn, nhưng như vậy sẽ làm cho người khác sợ hãi, sau đó cũng không có biện pháp nào giải thích với người khác.

Bị coi là ngoại tộc đối với cô không tốt.

Suy nghĩ một lát, anh vẫn quyết định đi ra bằng cửa, lửa này không làm bỏng được anh.

Đem mặt cô áp vào trong ngực, tay anh mở cửa sắt ra. Anh cũng là có da thịt dù không đau nhưng chắc chắn là sẽ bị bỏng, để cô được kết quả chu toàn thì đó cũng đáng giá.

Không khí lạnh đánh lại, cô mê man ngẩng đầu lên, mới phát hiện mình đang đứng dưới ánh mặt trời, mọi người xung quanh đang ồn ào, như xa như gần nghe không rõ, hai mắt bị hoa chỉ thấy mờ mờ. Hít vào quá nhiều khí CO₂ làm cho đầu cô một trận choáng váng, đứng không vững.

Hình như có người đỡ cô..... Là ai? Cô không nhận ra đó là ai.

“Trạm Hàn...” Cô theo bản năng gọi cái tên này, tay vội vàng sờ soạng xung quanh.

“Tôi ở đây” Trạm Hàn một tay đỡ lấy lưng cô, một tay bắt lấy cánh tay đang tìm kiếm kia: “Không có việc gì nữa rồi, đừng sợ.”

Cô nghe thấy từ không còn việc gì, anh không hiểu chỉ thấy bên môi cô xuất hiện ý cười nhẹ, thả vật trong tay vào tay anh, cô giữ là một khối điểm tâm.

“Thật có lỗi còn mỗi một chiếc...”

Đây là câu nói cuối cùng mà cô nhớ được trước khi mất đi ý thức.

10. Chương 5.1

Chương 5.1

Bác sĩ nói chỉ bị hít quá nhiều khói còn lại đều không sao cả.

Viện trưởng còn phải ở lại hiện trường xử lý tiếp các công việc còn lại, phối hợp với cảnh sát điều tra nguyên nhân gây hỏa hoạn, đến tối mới có thể đến thăm cô. Cha mẹ cô đã được báo tin, chỉ một lúc nữa sẽ đến đây. Hiện tại bên cạnh cô chỉ có anh.

Từ trong đám cháy đi ra, tay cô vẫn nắm chặt cái bánh ddierm tâm hình tháp đến mức nó đã biến dạng, anh bóc bỏ lớp giấy bên ngoài rồi từ từ nhấm nháp.

“Trông mặt anh cứ như là đang ăn thuốc độc.” Tôn Y Nỉ vừa vào phòng bệnh đã nói đúng trọng tâm vấn đề. Thoạt nhìn cảm giác còn khó ăn hơn Hoàng Liên (một vị thuốc bắc nói chung rất đắng).

Trạm Hàn không để ý đến nạng vẫn tiếp tục ăn, ngay cả chút vụn cũng không còn. Đây là bánh cô dành cho anh, cố gắng mang ra từ đám cháy, luôn luôn không buông tay, tự mình giao cho anh.

Ăn xong bánh, anh nhẹ nhàng nói với cô còn đang mê man: “Bánh ngon lắm, ngày mai Không cần chuẩn bị nữa.”

Anh biết cô sắp tỉnh lại, thời gian của anh không còn nhiều, lôi bàn tay ở dưới chân của cô ra, tháo bỏ lớp băng quấn, đem lòng bàn tay lộ ra.

Chắc, thật là thảm, rất nhiều bọ nước nổi lên, vừa hồng vừa thũng. Tôn Y Nỉ nhìn không nhịn được mà nhũn mảy, lại thấy anh vuốt tay cô trong miệng không tiếng động nỉ non.

Biết anh đang đọc lời chú gì, cô trừng to mắt.

Không thể nào, nói người này là ngu ngốc hay si tình đây? Dám đọc chú hồi xuân. Lời chú này khiến bọn họ có thể làm ọi vật khôi phục như ban đầu nhưng tai kiếp của người đó cũng không thể biến mất, huống chi cô gái kia phải chịu kiếp, cho dù anh ta thay cô gái kia chấn tử kiếp cũng sẽ không ngăn được thương tổn, nặng nhất là chuyển sang người mình thôi.

Cho tới nay, cô không bệnh không gặp tai nạn, đều là Trạh Hân gánh chịu hộ sao.

Đến khi bàn tay kia trở lại mịn màng như ban đầu, anh còn muốn làm một việc khác, Tôn Y Nỉ không chịu yên: “Này, anh làm cái gì....”

“Cút ngay!” Trạh Hân quát Tôn Y Nỉ, cũng không thèm nhìn cô ta, đầu ngón tay điểm vào mi tâm của Diệp Dung Hoa, một điểm sáng từ nhỏ lớn dần lên, từ phía trong dần dần ngưng tụ lại.

Người này, Tôn Y Nỉ niệm quyết, khiến điểm sáng trên ngón tay Trạh Hân tan biến.

“Tôn Y Nỉ!”

“Làm sao?” Cô trừng mắt lớn tiếng mắng lại.

“Ta làm việc đúng đắn, cô không cần phá.”

“Lấy đi trí nhớ của người khác là việc đúng sao?” Cô dường như đã hiểu ra gât gât đầu.

“Trí nhớ này đối với cô ấy cũng vô dụng.”

Đúng, từ ngày đầu tiên hạ quyết tâm, ở bên cạnh cô vượt qua sinh tử đại kiếp nạn sẽ xóa sạch trí nhớ của cô về anh.

Anh vẫn là người không bao giờ để ý đến cô, quái gở lại không có cảm xúc, quái nhân phố Khởi Tình.

Cô sẽ lại tránh xa anh, xa lạ mà phòng bị. Hết thầy sẽ trở về điểm xuất phát.

“Anh cũng không phải cô ấy, làm sao biết được là đối với cô ấy là vô dụng?” Tôn Y Nỉ phản bác lại.

“Bởi vì cô ấy không muốn tôi xuất hiện trong sinh mệnh của cô ấy.” Đây là điều chính cô đã từng nói, nếu có kiếp sau, không muốn anh đến quấy nhiễu cuộc sống của cô.

“Nhưng anh đã xuất hiện! Nếu muốn giữ lời hứa đáng lẽ ngay từ đầu nên tránh xa, vậy sao còn xuất hiện, lại còn muốn xóa đi như không tồn tại sao? Vị đại ca này, tôi dạy anh một câu thành ngữ cái này gọi là bịt tai trộm chuông.” Đối gât mình lại khinh người.

“Tôi không có biện pháp khác.” Cô không muốn anh tham dự vào cuộc sống của cô, anh lại không có cách nào rời xa cô được, nên chỉ có thể dùng cách như vậy.

“Vậy anh tại sao không tự mình hỏi cô ấy có muốn hay không? Trí nhớ của cô ấy nên để cô ấy tự quyết định, anh không có quyền được cướp đoạt của cô ấy.” Câu nói từ 800 năm trước sớm đã quên vậy mà anh ta vẫn nhớ đúng là đồ đầu đá.

Diệp Dung Hoa cũng thật là khổ, nói về kiếp trước cái gì cũng đổ lên trên đầu mình, xui xẻo đến mức uống nước lạnh cũng buốt răng.

“Tôi chỉ là ...” Không muốn cô ấy khóc.

Sự tồn tại của anh chỉ làm thương tổn cô thôi. Trước khi cô chết đau thương thống khổ, khóc lóc, oán hận bộ dáng của anh, cho dù nghìn năm đã qua , anh cũng không quên được.

Anh lúc ấy không hiểu, cái gọi là danh tiết còn quan trọng hơn cả tính mệnh? Anh chính là thích thân thể ấm áp của cô, thích cảm giác hai thân thể tiếp xúc với nhau, rõ ràng chỉ như vậy, vì sao không thể? Vì sao không thể tha thứ việc đó? Thì ra đối với nữ nhân trinh tiết còn quan trọng hơn mệnh, mà anh lại đoạt mất của cô.

Anh hại cô chết uống, vấy bẩn trinh tiết của cô, hại cô bị người ta chỉ trích..... Anh nợ cô rất nhiều, cho nên cô oán hận anh là điều tất nhiên, lúc ấy không hiểu nhưng giờ anh đều hiểu rồi.

Hiểu được nỗi lòng mình phạm phải không thể tha thứ được.

Anh còn mặt mũi nào mà xuất hiện trước mặt cô? Ngay cả tư cách lưu lại trong trí nhớ cô cũng không có. Một kiếp lại một kiếp, cô chưa từng nếm trải qua hạnh phúc, nước mắt, thê lương luôn là kết cục duy nhất của cô, vô luận anh làm thế nào cũng không thay đổi được.

Anh không hiểu, cô thật thiện lương hẳn là được hạnh phúc hơn người khác mới đúng, vì sao luôn khổ như vậy? Anh đã từng hỏi Ti Mệnh Tinh Quân, được biết đáp án là trong lòng cô có một nút thắt, nút thắt không tháo được, nên dù mệnh cô có viết như nào cũng không thể viên mãn được.

Cái nút kia chính là hận, cô hận anh, anh biết.

Đối với cô mà nói anh chính là một tội nhân. Nghìn năm đã trôi qua nhưng mọi việc vẫn như vậy.

Việc này Tôn Y Nỉ làm sao mà biết được.

Không muốn nói nhiều, anh đi tới gần giường bệnh, Tôn Y Nỉ lại muốn can thiệp, chọc anh giận, vốn định nói rõ ràng với cô ta để khỏi gây trở ngại với anh.

“Cô ấy đã tỉnh lại!” Tôn Y Nỉ cười nói khi anh đang tâm niệm: “Anh muốn cho cô ấy thấy anh khi dễ cô gái yếu ớt sao? Anh xác định muốn trong lòng cô ấy hình tượng của anh chính là tảng băng sao?”

Cô gái yếu ớt? Cô mà yếu ớt thì trên đời này không có nữ nhân mạnh.

Nhưng điều cô nói không sai, Diệp Dung Hoa đã tỉnh. Bị cô nàng này làm loạn khiến ọi kế hoạch của anh đều không thành, Trạm Hàn oán hận trừng mắt với cô, xoay người rời đi trước.

“Anh cũng có thể tiếp tục, tôi sẽ làm hồn ma luôn luôn theo sau anh.”

Ý là chỉ cần anh vẫn muốn xóa bỏ kí ức của Diệp Dung Hoa thì cô sẽ luôn ở giữa phá đám.

“Nhiều chuyện.” Lạnh lùng trừng mắt với cô rồi phất áo bỏ đi.

Sau khi anh rời đi không lâu thì Diệp Dung Hoa mở mắt. Ánh mắt quét quanh phòng một lượt không thấy thân ảnh mà mình mong đợi, cô ảm đạm cúi đầu.

Tôn Y Nỉ đương nhiên hiểu ánh mắt thất vọng của cô: “Tìm Trạm Hàn sao?”

Diệp Dung Hoa hướng tầm mắt tới: “Cô.... Thấy anh ấy sao?”

“Có” Bộ dáng muốn chết tốt nhất là không thấy.

“Cái kia... Anh ấy có sao không? Có bị thương không?” Cô vội vàng hỏi. Trạm Hàn thật ngu ngốc, không thấy rằng người ta cực kì để ý anh ta sao? Cái gì mà kí ức lưu lại chỉ là vô dụng.

Người này chính là người mà Tôn Y Nỉ từng biến thành nhưng đã thất bại (ý chị Nỉ là lần chị biến thành chị Hoa nhưng bị anh Hàn túm đó).

Vẫn là dung mạo của người kia (ý là lúc anh Hàn biến thành Khấu Quân Khiêm ý), tính tình bản thân cũng không đổi, anh ta cho rằng Diệp Dung Hoa nguyện ý cho anh ôm vì cái gì? Chỉ là vì khuôn mặt của Khấu Quân Khiêm sao? Dung mạo xấu, ngày thường như thế nào cho tới bây giờ không là trọng điểm, chẳng nhẽ anh không hề nhận ra điều này mà vẫn đau khổ sao?

“Cô đừng lo lắng trường hợp như này anh ta còn không để trong mắt đâu.”

“Phải không?” Người kia khỏe mạnh là tốt rồi.

Nhưng nếu đã khỏe mạnh vậy vì sao phải vội rời đi? Cô cho rằng anh ít nhất cũng chờ cô tỉnh lại, cùng cô nói mấy câu chứ....

Trong tình huống như vậy, không hề chùn bước tiến vào biển lửa để cứu cô, cô cho rằng ít nhất anh cũng để ý cô, nhưng sau khi cô bình an thì một câu cũng không nói mà lại tránh xa, cô thực sự không thể hiểu được người này.

“Ai da, cô không cần hiểu suy nghĩ của anh ta, anh ta là người rất quái lạ, muốn hiểu được logic của anh ta chắc cô sẽ điên trước đó.” Tôn Y Nỉ lấy bài học của mình nói cho cô.

“Cô....” Diệp Dung Hoa vừa thẹn vừa sợ. Cô ấy có thể nhìn thấu suy nghĩ của mình sao?

“Cô đang suy nghĩ gì đều viết hết lên mặt rồi.”

“A.” rõ như vậy sao?

“Ừ.” Tôn Y Nỉ gật đầu. ” Cho nên, không cần nghiên cứu hành vi của anh ta mà là biểu cảm, ánh mắt, cảm xúc toát ra mới là chân thực nhất. Nếu thật sự để ý mà nói, dù là bí mật gì luôn luôn có dấu vết để lần theo.”

Cho nên.... Cô có thể tin tưởng khi anh chăm chú nhìn cô, dường như trên đời chỉ còn lại cô là điều đáng để anh quan tâm.

Tin tưởng khi anh nắm tay cô, biểu hiện vô tận quyến luyến?

Tin tưởng anh khi tìm được cô ở trong đám cháy thoát mái, toàn tâm bảo vệ ôm lấy?

Trạm Hàn không hề xuất hiện nữa.

Sau khi Diệp Dung Hoa xuất viện, ngày đầu tiên đi làm, trước khi ra khỏi cửa không thấy được thân ảnh luôn chờ đợi mình, trong lòng có một chút mất mát.

Trước đây luôn đồng hành cùng nhau, bây giờ thiếu anh trở nên rất quạnh quẽ, vươn tay cũng chỉ là không khí, mới nhớ ra là không có người kia bên cạnh.

Sau khi tan tầm, cố định đứng ở nhà trẻ đợi cô, có một lần nhầm tưởng thành phụ huynh học sinh, vẫn không tới.

Mới qua một ngày, cô cảm thấy cả người đều uể oải, làm việc gì cũng không chú tâm được.

Cô làm sao vậy? Chẳng nhẽ vì đột nhiên thiếu đi một người sao? Càng nghĩ càng không an tâm, mất hồn mất vía một ngày, cô không lập tức về nhà mà là đi về phía phố Khởi Tình.

Đi đến ngôi nhà số 65, cô ấn chuông cửa. Đợi một lúc không có ai đáp lại, cô lo lắng ấn thêm lần nữa.

Khoảng 3 phút sau, bộ đàm truyền đến thanh âm chần chừ của anh:”Có việc gì sao?”

Một câu nói năng rườm rà cũng không hỏi, có thể thấy rằng anh đã biết người ngoài cửa là cô. Vậy Ngay từ đầu sao không trả lời?

Tiếng nói của anh thật là xa cách, giống như đó là người lạ không liên quan đến mình, trước đây tiếng nói mặc dù lạnh, khi ngóng nhìn cô luôn chuyên chú, làm cho cô cũng có thể cảm nhận chút ấm áp mà nay....

Cô cảm giác như bị dội một chậu nước lạnh, toàn thân lạnh buốt.

“Không, không có việc gì, chỉ là muốn biết anh có bình an hay không thôi. Không có việc gì là tốt rồi.”

Anh không lên tiếng trả lời.

“Vụ hỏa hoạn.... anh không bị thương chứ?”

Anh vẫn không đáp lại.

“Tôi, tôi cũng tốt lắm, cảm ơn anh.” Từ lúc tỉnh lại ở bệnh viện cô chưa từng nhìn thấy anh, anh không đến gặp cô thì cô ít nhất cũng nên cho anh biết tình huống của mình lúc này.

Bên kia vẫn tiếp tục im lặng, cô không thể xác định được anh có còn ở đó không.

Trước đây dù anh không nói nhiều nhưng cũng “hừ” coi như trả lời để cô biết là anh vẫn đang nghe, như bây giờ.... Cô rốt cuộc không thể tiếp tục.

Cô không tiếng động thở dài: “Hôm nay điểm tâm của nhà trẻ là bánh bích quy hạnh nhân, người ta làm nhiều một chút, tôi đặt ngoài cửa anh nhớ ra lấy. Vậy, nếu không có việc gì thì tôi về đây.”

Vườn trẻ bị hỏa hoạn nghiêm trọng, lửa kịp thời dập tắt, cũng không cháy lan ra chỗ khác, chỉ là phòng bếp không thể sử dụng trong thời gian tới, thức ăn đều là đặt bên ngoài, tài nấu ăn sẽ khác đầu bếp trước đây, không biết có hợp khẩu vị của anh không.

Treo bánh bích quy vào tay vịn cửa, cô nhìn thoáng qua cửa sổ mặt đất trên tầng hai sau đó mới quay người rời đi.

Sau khi cô đi, cửa mở ra, Trạh Hân lấy túi giấy, chăm chú nhìn phương hướng cô rời đi, nhíu mày.

Bị tai trộm chuông: nghĩa đại khái là khi là một việc sai gì sai thì nên thừa nhận, vì trước sau gì mọi người cũng đều biết việc của bạn làm.

11. Chương 5.2

Chương 5.2

Đêm, xung quanh yên tĩnh.

Một thân ảnh bên cửa sổ phòng Diệp Dung Hoa chậm rãi ngưng tụ, thành hình.

Anh ngồi bên giường, ngón tay dài mơn trớn hàng mi cong cong của cô, mắt, mũi, môi, cuối cùng nhẹ nhàng dán tại gò má cô, chăm chú nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, thật lâu, một lát cũng không dời mắt.

Rồi sau đó, cúi người hạ xuống hôn lên trán cô, đầu ngón tay di chuyển đến mi tâm của cô, nhắm mắt ngưng thần, không tiếng động niệm quyết.

Một cánh tay đẩy anh ra: “Trạh Hân, người đứng là đồ đầu đá đánh không tỉnh mà.”

Anh nhíu mày, lại là cô ta... Tôn Y Nỉ “Cút ngay.”

“Nếu không thì sao!” Tôn Y Nỉ đứng trên giường trừng mắt với anh. (mấy người này không sợ lác mắt à mà suốt ngày trừng nhau nhĩ)

“Chuyện này không liên quan đến cô.”

“Anh quá nhiều sự luân chuyển của thiên địa, tôi tất nhiên là phải quan tâm,” Lý do này cũng hợp lý chứ.

“Xóa bỏ trí nhớ của cô ấy có tôi cùng sự luân chuyển của thiên địa, hòa bình vũ trụ một chút quan hệ cũng không có.”

“Cái gì mà không có? Cô ấy nhớ anh, có lẽ còn yêu anh, gả cho anh, nhân duyên của nguyệt lão se duyên làm sao không giống nhau. Quên anh, không chừng sẽ cô đơn, hậm hực mà chết, sẽ đến địa phủ báo danh trước thời gian, sinh tử thay đổi, ít đi một đoạn trí nhớ này, cuộc sống của cô ấy sẽ làm cho Tì Mệnh Tinh Quân vì cô ấy mà thay đổi số mệnh.”

“Già mồm cái lão.”

“Anh nói cái gì?”

“Nói nhỏ một chút, cô định đánh thức tất cả mọi người dậy à?”

“Thật vừa vặn nha, tôi cũng muốn nói ọi người biết anh nửa đêm lên vào phòng con gái muốn trộm hương thiết ngọc hái hoa tặc.” (ý là sàm sỡ)

“Ta không có.” Ở bên cạnh Diệp Dung Hoa 29 năm, muốn trộm hương thiết ngọc còn chờ đến bây giờ?

“Tôi chẳng cần biết anh có hay không, muốn là nói, muốn liền làm! Chẳng nhẽ anh không giống sao? Đều không để ý cảm xúc của Diệp Dung Hoa, chỉ làm theo suy nghĩ của mình, tùy hứng trêu chọc người ta, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, anh có biết hành vi như vậy thật đáng giận? Ở thế giới này, sẽ bị gọi là đàn ông bạc tình, bạc nghĩa.”

“Tôi, tôi không phải...” Anh lấp bắp nói, phản bác một cách chật vật: “Hơn một nghìn năm qua, tôi chỉ nhìn cô ấy, chỉ nhớ nhung độ ấm của cô ấy, muốn được làm việc mà mình muốn, tôi sẽ ôm cô ấy, quang minh chính đại ở bên người cô ấy, nhưng là tôi không muốn làm tổn thương cô ấy lần thứ hai.”

“Anh chẳng nhẽ bây giờ không thương cô ấy nữa à? Khuôn mặt của cô ấy mà anh đi cầu xin mới có, bởi vì khuôn mặt này, kiếp này của cô ấy số mệnh lúc đầu đã bị sửa, như lúc đầu là cô sẽ giống như mọi người gả ột người chồng bình thường, sống một cuộc sống như bao người khác, củi gạo dầu muối không phải lo gì cả, an ổn sống hết một đời, nhưng hiện tại thì như nào? Cô ấy không tìm được người thật tâm với mình, ngay cả Khấu Quân Khiêm lúc đầu vội vã như vậy kết quả cũng không phải là cô ấy, tiếp theo là anh, đầu tiên ôn tồn đa tình, sau đó trở mặt, bị các người trên đùa lặp lại nhiều lần như vậy, cô ấy sẽ cảm thấy như nào?” Một hơi nói xong thật dài, còn không quên mắng thêm: “Hỗn đản!”

Trạm Hàn ngạc nhiên: “Tôi.....không nghĩ tới.”

Vì không muốn làm thương tổn cô, lại không nghĩ tới, chỉ nhìn xa mà cũng làm thương tổn cô.

“Vì sao lão nhớ kĩ hứa hẹn hơn ngàn năm trước?” Mọi người đã chết, cũng không biết là đã đầu thai bao nhiêu lần, không thể coi như việc đó chưa từng tồn tại được sao? Có lẽ cô ấy đã thay đổi chủ ý, không hi vọng anh rời xa cô ấy? Sao không đổi suy nghĩ, hiện tại khi bên anh cô ấy có cảm thấy vui vẻ không? Nếu cô ấy không muốn quên, anh vì sao phải cưỡng bức cô ấy quên đi? Có lẽ, anh không phải chỉ gây thương tổn cho cô ấy, anh không thử sao biết?”

Ở bên cạnh anh cô vui vẻ sao? Trạm Hàn tự hỏi. Vui vẻ. Anh từng thấy cô cười thật vui vẻ.

Ngàn năm trước, cô cũng như vậy, ngay từ đầu trên khuôn mặt cô luôn mang ý cười nhưng càng về sau không bao giờ cười nữa.

Anh không hiểu vì sao, tâm tư cùng tập tính của con người anh đã cố gắng nghiền ngẫm, vẫn không hiểu cô nghĩ cái gì, đến cuối cùng cô tình nguyện chết cũng không muốn ở cùng anh.

Anh nhắm mắt lại, trái tim đau nhức.

Vì sao con người lại khó hiểu như vậy? Anh đã cố gắng như vậy, cố gắng bảo vệ cô, thương cô vẫn không đủ, cô vẫn oán hận anh, muốn anh rời xa cô.

Anh sợ, vạn nhất cô còn nói những điều mà anh không hiểu được, nói ra những yêu cầu mà anh không thể lý giải thì anh nên làm cái gì vậy giờ?

Anh chỉ là một người ngoại tộc, làm như thế nào cũng không thể giống người, một khi cô biết được, chỉ biết nín nhịn, anh đã gặp nhiều trường hợp, cũng đã trải qua sự đối đãi như vậy.

“Cô không hiểu được, con người có bao nhiêu chán ghét đối với tôi, cái loại biểu cảm này, tôi không hi vọng nhìn thấy trên khuôn mặt cô ấy, cô hiểu không?”

Căn phòng lại rơi vào yên tĩnh, Diệp Dung Hoa lặng lẽ mở hai mắt nhìn chung quanh không một bóng người.

Cái loại biểu cảm này tôi không hi vọng nhìn thấy trên khuôn mặt cô ấy, cô hiểu không?

Anh bởi vì điều này mới không dám tới gần cô sao?

Sợ thân phận của anh sẽ làm cô sợ sao?

Nếu anh có thể xóa được trí nhớ của cô như vậy có thể làm một lần, hai lần, ba lần cũng không phải ngoài ý muốn.

Cho tới nay trong trí nhớ của cô luôn có một chút mơ hồ. Cô nhớ lúc nhỏ mỗi khi sinh bệnh, sẽ có một bàn tay lạnh lạnh đặt trên trán cô, mang theo một chút hơi lạnh, thực thoải mái, một lát liền không khó chịu. Sau đó cô sẽ quyun luyến dựa vào, ôm không rời, mới có thể an tâm đi vào giấc ngủ.

Cô luôn cho rằng đó là mẹ, về sau càng lớn biết rằng đó không phải cha mẹ, lại không thể nhớ được dung mạo cùng thân phận của người kia.

Thời gian ông cô sinh bệnh, sẽ ngẫu nhiên nói những chuyện mà cô không hiểu cũng từng nói qua cô là đứa trẻ may mắn, người kia luôn bảo vệ cô, lúc trẻ con mỗi khi cô khóc sẽ có người ôm vào lòng an ủi dỗ, cho đến khi cô yên tĩnh ngủ say, so với cha mẹ thì càng thương cô hơn.

Hiện tại nghĩ đến, chẳng phải ông nói những lời hồ đồ, người kia là Trạh Hân, đại tai kiếp của cô, luôn luôn có anh bảo vệ lên mới suôn sẻ vượt qua.

Anh vì cô mà làm nhiều như vậy, lại không muốn để cô biết, thậm chí ngay cả trí nhớ cũng không lưu lại cho cô.

“Sẽ không, Trạh Hân....” Cô nhợt nhạt nói nhỏ. Một người vì cô như vậy, cô làm sao có thể sợ, làm sao có thể muốn rời đi? Nếu cô cam đoan, đối với anh không bao giờ sinh ra cảm xúc như vậy, anh sẽ nguyện ý bên cạnh cô sao?

Đáp lại cô, chỉ có ánh trăng qua khe cửa, rèm cửa sổ theo gió vi vu. Ngày hôm sau, cũng thời gian đó, sau khi tan tầm cô lại đến ngôi nhà số 65 ẩn chuồng.

Anh không đáp lại nhưng cô cũng không hết hi vọng.

“Trạh Hân, tôi biết anh ở trong đó, mở cửa đi, tôi có vài lời muốn nói với anh.” Cô lùi lại hai bước, ngừng đầu hướng đến cửa sổ phòng anh gọi.

Trạh Hân không ra, ngược lại là tiếng hàng xóm bên cạnh.

Dung Hoa, cô cùng khối băng thân nhau từ lúc nào vậy?

Bên trái nhà số 63 Hào Chu hiểu ý mở cửa sổ, giơ lên viên phấn viết mấy chữ lên sàh nhà, thuận tiên nhìn vào trong. Trước kia không phải ăn bế môn canh sẽ ngoan ngoãn chạy tới sao?

Bên phải, nhà số 66 Hào Đại mở cửa ra, Tôn Y Nĩ vui vẻ, thay cô trả lời: “Hiểu ý, thật khổ cho người không thể đọc tâm, ngay cả đệ nhất mỹ nhân trong mộng của thôn cũng không đọc được.”

Nhưng Trạh Hân không để ý đến cô.

“Người ta là động vật máu lạnh, khó có thể tiêu thụ được mỹ nhân phải không?”

Phải một câu trái một câu, cuối cùng cũng ép Trạh Hân trong phòng phải đi ra, để tránh cho cô khỏi bối rối.

Thấy Trạh Hân mở cửa, cô nhợt nhạt cười, tuyệt không để ý đến biểu cảm lạnh lùng của anh.

“Cô.....đừng đến nữa.”

Cô chính là cười, đưa ra điểm tâm hôm nay: “Tôi mang bánh bích quy đến, hôm nay là phong đường ngàn tầng tồ.”(mình không biết là gì ai biết hiusp mình với).

Anh không đón lấy, ngay cả liếc mắt cũng không có: “Tôi không cần, phiền toái.”

Nhưng cô vẫn kéo tay anh, đem túi nhỏ nhét vào tay anh: “Cầm lấy, đây là người ta làm nhiều bị thừa, tuyệt không phiền toái, anh nếu không cần thì ném bỏ đi.”

Nói xong, cô cười cười xoay người không dây dưa nữa.

“Đúng rồi....” Nhớ tới cái gì, cô dừng bước, quay đầu nói một câu: “Lúc anh rời đi mà không xóa trí nhớ của tôi, lúc đó tôi không ngủ.”

Nói cách khác, anh không có cơ hội. Nghe vậy, anh trừng mắt hướng Tôn Y Nĩ đang nhàn nhĩa kia.

“Khụ, khụ, khụ” Tôn Y Nĩ bị sắc vì quá vui vẻ, một bên ho đến đỏ mặt, một mặt xoa tay. Cô chưa nói gì nha! Cô cũng không muốn cùng anh trường kì kháng chiến, đừng dùng ánh mắt muốn giết người như vậy nhìn cô.

“Không phải Tôn tiểu thư nói, anh đừng trách cô ấy.”

Người ném tảng đá ném xuống giếng, tạo ra gợn sóng sau lại không chịu chịu trách nhiệm chạy lấy người, lưu lại Trạh Hàn cùng Tôn Y Nỉ bốn mắt nhìn nhau.

Cô ấy rốt cuộc làm sao mà biết được?

12. Chương 6.1

Chương 6.1

(tình cảm hai người đã tốt hơn nên lúc này xưng anh em nha)

Cô là nghiêm túc. Trạh Hàn rất nhanh đã nhận ra điều này.

Đêm đó cô dựa vào đầu giường đọc sách, dường như đã phát hiện ra sự tồn tại của anh, còn cười nói: “Nếu đã đến đây thì đừng đứng ngoài ban công ngắm người, anh có muốn vào đây nói chuyện không?”

Đã 3 giờ sáng cô vẫn chưa đi ngủ sao?

Ngày hôm sau cũng như hôm trước.

“Trạh Hàn, anh thực sự không từ bỏ ý định muốn rời đi sao?”

Anh giải bỏ thuật ẩn thân: “Em vì sao biết tôi đang ở đây?”

Cô cẩn thận nói: “Không biết nữa, có thể là trực giác.” Trái tim không hiểu vì sao mà đập liên hồi, cảm giác thật kì quái. Anh có thể không cho cô thấy mình nhưng không thể ngăn cản được cảm giác của cô.

Anh hoang mang hỏi cô: “Giữ lại đoạn trí nhớ này quan trọng sao?”

Cô đã hai ngày không ngủ, trước mắt hiện lên một bóng đen mơ hồ, ban ngày có thể giả bộ không sao, nhưng cô cảm thấy thật mệt mỏi, nếu cứ tiếp tục như vậy cơ thể cô chắc chắn không thể chịu đựng tiếp được.

“Em chỉ là bảo vệ quyền sở hữu trí nhớ mình mà thôi, kể cả tốt hay không thì quyền quyết định giữ lại hay bỏ đi cũng là của em.”

“Chính là như vậy sao?” Cô khó chịu vì việc anh tự ý làm.

Cô cười anh: “Đương nhiên không chỉ như vậy.”

Vậy còn cái gì?

“Anh cảm thấy điều khiển trí nhớ của em rất vui sao?” Cô hỏi lại.

“Rất vui” Anh không chút nghĩ ngợi thành thật đáp.

“Như vậy sao anh không cảm thấy em không hề thích điều này?”

Trạh Hàn không trả lời cô, nhưng cô biết là anh vẫn đang nghe.

Ngày thứ ba, khi cô đưa điểm tâm cho anh, còn chưa kịp bấm chuông anh đã đứng đó chờ cô rồi.

“Hôm nay là pho mát xoài, em ăn vụng một cái rất ngon nha.”

Anh vươn tay nhận điểm tâm, thân hình cô không vững, anh theo bản năng đỡ lấy cô.

Cô lắc lắc đầu, nhất thời cảm thấy đầu vầng mắt hoa, bước đi lảo đảo. Đã 72 giờ không ngủ, công việc ở nhà trẻ lại tiêu tốn nhiều thể lực, cả ngày nhảy múa với bọn trẻ sức lực tiêu tốn rất nhiều, cô thừa nhận mình đã chịu đựng đến cực hạn rồi, người này rốt cuộc có chịu nói chuyện không?

Ánh mắt dần sáng trở lại mới phát hiện mình đang được Trạh Hàn ôm trong lòng, mà biểu hiện anh đang rất lo lắng cho cô: “Vì sao muốn như vậy?”

“Anh thấy đó đứng cũng không vững.”

Như vậy mà cô còn cười được. “Nếu tôi không đồng ý, em còn muốn tiếp tục như vậy sao?”

“Em sẽ”

“Thân thể em không thể chịu được như vậy.”

“Có thể nhớ kỹ anh thêm một ngày thì chịu một ngày.”

“Em....” Anh dừng một chút; “Không sợ hãi sao?”

“Sợ cái gì? Anh sao? Em biết anh không phải là người bình thường cho dù khi em già dung mạo thay đổi nhưng anh vẫn là đáng vẻ như thế này em cũng không cảm thấy lạ. Em đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, em sẽ không sợ, sẽ không lùi bước, bởi vì em biết rằng anh sẽ không bao giờ làm thương tổn đến em....” Một hơi nói một câu thật dài, cô có chút hụt hơi, dựa người vào sofa để chờ hết hoa mắt.

“Không cần cố gắng chống đỡ, em ngủ đi.” Một lúc lâu sau, anh đột nhiên mở miệng.

“Không cần! Em không muốn quên anh, em sẽ không xem anh như người xa lạ! Trừ khi anh đáp ứng sẽ không động đến trí nhớ của em.” Đòi hỏi một yêu cầu không đáng để thành lời hứa hẹn, nghe qua có chút ngu xuẩn, nhưng cô tin tưởng anh nếu đã đáp ứng thì chắc chắn sẽ tuân theo, vì vậy mới ngu ngốc vì một câu nói từ ngàn năm trước mà đến chính cô còn không nhớ vẫn làm theo đúng lời hứa hẹn đó.

Anh nhẹ nhàng thở dài thành tiếng: “Anh sẽ không. Em cứ an tâm mà ngủ.”

Anh đáp ứng rồi? Diệp Dung Hoa nhẹ nhàng thở ra, dựa vào khuỷu tay anh nhắm mắt lại, chỉ hốc lát sau liền đã đi vào mộng đẹp.

Diệp Dung Hoa nửa đêm tỉnh lại, khi mở mắt thấy mình đang nằm trên giường của Trạm Hàn.

Cô ngồi dậy, ánh mắt đảo một lượt khắp phòng nhanh chóng đánh giá xung quanh. Một chiếc giường, một tủ quần áo, một chiếc đèn bàn cũng không có. Phong cách của anh cùng tính tình thật giống nhau. Không phải đen thì là trắng, cơ hồ không có màu sắc nào khác, cũng không có bài trí nào là dư thừa, đơn giản thoải mái, lại lần cho người ta cảm thấy.... Có một chút thiếu sự ấm áp, trống trải đáng sợ.

Có lẽ, điểm thêm một số màu sắc ấm làm đẹp cũng là một chủ ý không tồi, hoặc là thêm một số đồ trang trí đáng yêu trong sẽ sinh động hơn, bằng không ở đây lâu thật đúng là sẽ cảm thấy đầy lòng dâng lên cảm giác lạnh lẽo, một chút ấm áp cũng không có, làm sao giống nơi người ở?

Sau đó, cô phát hiện nam chủ nhân đang đứng bên cửa sổ sát đất, không biết khi nào đã quay người lại, anh mắt dừng trên người cô, cho đến khi cô đem lực chú ý rời đến người anh.

“Mấy giờ rồi?” Tìm nửa ngày phòng anh ngay cả cái đồng hồ báo thức cũng không có.

“3h30, còn sớm. Em ngủ thêm một lát nữa đi, sáng anh sẽ gọi em dậy.” Nghĩ nghĩ anh bổ sung thêm: “Anh đã nhờ Tôn Y Nỉ gọi điện về nhà em nói em ngủ ở đó rồi.”

Cô không hiểu: “Vì sao không tự mình gọi, nói thật cũng được mà.”

“Như vậy đối với em..... Không tốt.”

“Cái gì không....” Sững sốt hiểu ý của anh: “Em đã lớn rồi bây giờ con gái không còn quá coi trọng tam trinh cửu liệt.”

“Không được” Anh kiên trì. Dù đã trải qua mấy ngàn năm cũng giống nhau, nữ nhân thanh danh vĩnh viễn vẫn quan trọng.

Người đàn ông này..... Cô cười than. Ngay cả cái này cũng suy nghĩ, anh bảo vệ cô thật chu toàn.

Cô vỗ vỗ chỗ nằm bên cạnh: “Còn sớm anh có muốn ngủ thêm một chút không?”

Anh nhìn theo hướng nơi cánh tay cô đang để, lại nhìn cô, do dự một lát, cuối cùng cũng đầu hàng khát vọng của trái tim, chậm rãi đi đến bên cạnh cô, chỉ là nửa người dựa vào đầu giường cũng không nằm với cô. Trong lòng anh rõ ràng, điều đó không cho phép.

“Như vậy, ngủ ngon.” Cô lại nằm xuống, an tâm đi vào giấc ngủ.

Buồn ngủ quá, ba ngày không ngủ không phải mười mấy tiếng có thể bù lại.

Anh không có chớp mắt, cũng luyến tiếc chớp mắt, mới vừa rồi khi cô ngủ, anh chính là ngồi ở đây nhìn cô, một chút cũng không rời đi, cho đến tận lúc cô tỉnh lại mới thôi- anh sửng sốt, cô phát hiện ra phải không?

Nằm trên giường vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể, cô làm sao có không phát hiện? Lại vì không muốn phá ý tốt của người ta, theo bám anh muốn anh mở miệng.

Người con gái như vậy... Trong ngực dấy lên một cảm xúc không biết tên, nhanh chóng lan tràn khắp người, anh không biết lên xử lý cảm xúc này như nào. Lần đầu tiên phát sinh đó là vào ngàn năm trước, anh chỉ cảm thấy thật thản nhiên, không cần để ý, mà lần này cũng như vậy vì cô.

“.....Thực sự có thể chứ?” Anh nói với cô đang ngủ say, thanh âm thật thấp.

Một đời này, thực sự có thể để cô luôn nhớ kỹ anh, làm bạn với cô cả đời, không biến mình chỉ là người qua đường?

Diệp Dung Hoa trở thành khách quen nhà anh. Dường như chỉ cần cô rảnh là sẽ đến đây, cũng không sợ không có ai ở nhà, dù sao anh là trạch nam, lúc nào cũng ở nhà.

Khi mới đầu cô hỏi anh: “Trong nhà anh thật đơn điệu em có thể thay đổi một số thứ được không?”

Anh không có ý kiến gì, tùy ý cô. Vì thế cứ cách ngày, cô mang đến nào là một bó hoa gừng, còn có bình hoa liễn đặt tại bàn cơm trong phòng bếp, mang thêm chút sinh ý dào dạt, mỗi khi gió nhẹ thổi qua liễn phảng phất mùi hương nhàn nhạt.

Sau đó, cô khâu gối ôm đặt tại sofa ở phòng khách, vỏ gối thêu hoa anh đào làm phòng khách lạnh lẽo tăng thêm mấy phần xuân sắc.

Cô còn làm một chiếc chuông gió treo tại cửa sổ, nhà trẻ có một lần học dã ngoại đến một đạo quán cô đã học được cách làm tại đây, mặc dù cô làm không được đẹp lắm nhưng đây là kỉ niệm lần đầu tiên làm lên liễn cất lại. Kỳ thực anh cảm thấy đẹp lắm, thật đáng yêu, những con hạc nhỏ trên chuông gió đều có nét chữ xinh đẹp của cô: “Ước nguyện sẽ thực hiện được.” anh nghĩ đây mới là nguyên nhân cô treo chuông gió, hy vọng anh sẽ được như ước nguyện trong lòng.

Trừ cái đó ra cô còn có rất nhiều đồ vật nhỏ nữa như khăn trải bàn, đồng hồ báo thức, lịch, điện thoại, trên tường có các tờ giấy ghi nhớ cùng nam châm để treo quần áo, làm cho căn phòng chỉ có hai màu đen trắng trở lên sinh động hơn.

Cái này đều là cô thay đổi, ngày qua ngày, tâm vô cảm cũng hơi xúc động... Cảm giác bây giờ mới là nhà chứ không phải chỉ là nơi ngủ.

Giữa trưa ngày nghỉ hôm sau, cô mang theo quyển sách sang đây, ngồi trên sofa đọc, trên bàn là cốc trà hoa cúc. Trà hoa cúc cũng là do cô mang đến, cô có đôi khi pha trà cùng anh nói chuyện phiếm hoặc cùng cô xem DVD cô mang đến.

Phòng bếp cũng không ít đồ làm bếp, bởi vì cô ngẫu nhiên cũng ở đây nấu chút đồ, cùng nhau ăn cơm.

Mấy quyển sách dạy làm điểm tâm, cô vẫn còn đang nghiên cứu, cô nói anh thích ăn, vậy là cô học cách làm.

Trạm Hàn nhè nhẹ đi đến bên cạnh cô, cô đã ngủ.

Anh rút quyển sách trong tay cô, ngồi xuống bên cạnh cô, thấy cô nằm không thoải mái, nhẹ nhàng đem cô chuyển đến trên đùi, để tránh khi cô tỉnh dậy sẽ bị đau cổ.

Trước đây anh không dám mơ ước xa vời, tưởng chừng đó là tốt lắm rồi, cô lại càng cho anh nhiều hơn, càng nhiều, nhiều đến mức ban đêm tỉnh lại vẫn không tin rất sợ đây chỉ là một giấc mộng.

Dưới chăn gương mặt giật giật, mở mắt ra là nhìn thấy anh, lại có chút căng thẳng, rũ mắt, chủ động vươn tay đến bàn tay to cọ cọ, tin cậy mà không muốn xa rời.

“Anh là yêu” Anh chủ động mở miệng, không biết vì sao, đột nhiên muốn cô biết. “Đối với con người thì anh là ngoại tộc.”

Cô hơi nâng mí mắt, giọng ngái ngủ mang chút lười nhác quyến rũ: “Là giống chuyện Liễu Trai sao, hút hồn con người để sống.”

“Anh không có.” Không phải tất cả các loại yêu đều thế, cũng có loại dốc lòng tu hành, anh chưa bao giờ sát sinh.

“Hay là sống lâu cùng nhau làm cho người ta yếu mà chết?”

“Không” Cái kia là do kiên cường ép buộc, nếu cô có chút tổn hại, dù cô nói gì anh cũng không cho cô tới gần.

“Vậy như nào?”

“Em không để ý sao?” Như thế nào có thể nói thản nhiên như vậy được. Anh thực sự muốn hỏi, một ngày nào đó cô sẽ la hét muốn rời đi.

Cô ngồi dậy, đem mình nhét vào trong lòng anh: “Nóng quá, mới đầu xuân, mặt trời cũng sắp nung chín người rồi đó”.

Vừa nghe thấy cô kêu nóng, anh đứng dậy muốn bật điều hòa, nhưng hai tay cô nắm chặt lấy, anh không đi được: “Dung Hoa?”

“Lúc này đây, cơ thể lạnh băng của anh mới phát huy tác dụng này.” Gò má trắng cọ cọ cái gáy hỏ bên ngoài của anh.

“Em thích nhiệt độ cơ thể anh.” Không lúc nào ấm áp cả.

“Cho lên chúng ta là hỗ trợ nhau sao?”

Trạm Hàn tưởng là cô sẽ đánh trống lảng sang truyện khác, tránh mà không đáp đến về sau đường như đã hiểu dụng ý của cô.

Cũng không kiên nhẫn tới gần, ôm cô dùng hành động đó nói cho anh, vô luận thân phận của anh là gì, cô sẽ không chú ý.

“Trạm Hàn, em yêu anh.” Cô vô cùng nghiêm túc nhìn vào mắt anh, nhẹ giọng nói.

“Yêu?” Tôn Y Nỉ cũng từng hỏi anh là có yêu cô không, nghìn năm qua, anh ở thế giới loài người nghe quá nhiều từ này, chỉ biết con người điên dại vì yêu, chính là chưa từng có ai nói với anh như vậy, anh không hiểu cảm giác đó là cảm giác gì, lại như nào mới được gọi là yêu?

Trong mắt anh hiện lên vẻ rất hoang mang. Diệp Dung Hoa cười cười: “Hiện tại không hiểu cũng không sao, em chỉ cảm thấy hẳn là lên cho anh biết, bởi vì yêu cho lên mới kiên trì nhớ mãi anh, ai đều có thể quên duy chỉ có anh thì không được. Cũng bởi vì yêu, người yêu là gì với em mà nói không quan trọng, anh hiểu không?”

Tuy rằng vẫn không hiểu tình yêu là gì, Trạm Hàn theo trực giác vẫn thích nghe cô nói vậy.

Anh chần chờ nâng tay nhẹ nhàng ôm cô.

13. Chương 6.2

Chương 6.2 (16+)

Nửa đêm tỉnh lại, cô vẫn ngủ yên trong lòng anh.

Dưới cánh tay chạm đến làn da cô có chút mồ hôi, anh biết cô vẫn luôn sợ nóng.

Trạm Hàn lặng lẽ đứng dậy, mở điều hòa rồi lại nằm cạnh cô, nhẹ nhàng nhấc cô vào khuỷu tay, cô giật giật, mở ánh mắt buồn ngủ.

Anh liền hạ đầu hôn cô.

“A..” Một nửa thần trí đang cùng Chu Công kéo co, thân thể theo bản năng dựa vào, cọ vào thân thể lạnh của anh.

Anh tiếp nhận thân thể mềm mại, không kiềm chế được khát vọng, đầu gối khê tách hai chân cô ra, xâm nhập cơ thể mềm mại. Sau khi hoan ái mệt mỏi liền ngủ, chưa kịp xử lý dấu vết ướt át mà vẫn để trong cơ thể cô, khi tiến vào cũng không quá khó khăn.

“A” Cô kinh hô, hạ thân truyền đến cảm giác lạ rất cực khiến cho cô mở hai mắt.

“Anh làm sao...” Ngủ được một nửa thì động dục.

“Anh thích cơ thể ấm áp của em” Luôn luôn thích, chưa bao giờ quên.

“A...” Anh vào quá sâu, cô không chịu được mà ngâm ra thành tiếng, theo bản năng ồm chặt lấy anh.

Sự ấm áp của cô, hoàn toàn ôm trọn lấy anh, anh có thể cảm nhận được hơi ấm trên khắp cơ thể cô, còn có quyến luyến, vì điều này dù bất anh chờ thêm ngàn năm nữa, anh cũng nguyện ý.

“Trạm Hàn, em ... Yêu anh.”

Anh thích trong lúc thân mật, cô dùng tiếng nói ôn nhu ma mị, dứt quãng lặp lại những lời này, thật thích.

Tuy rằng anh đã cảm nhận được nhưng vẫn muốn cô nói, nói mãi không ngừng cho anh nghe.

Có khi ban đêm tỉnh lại, cảm nhận bên cạnh lạnh lẽo, luôn sẽ tùy hứng tiến đến tìm cô.

Khi cô còn đang ngái ngủ, phát hiện bên cạnh có người liền bừng tỉnh, là anh, cũng không hề trách anh ban đêm tùy hứng, dường như chỉ cần anh nói một câu là “Anh lạnh” là có thể giải thích tất cả.

Sau đó cô sẽ dịu dàng, sẽ ôm anh vào trong lòng :”Vậy ngủ đi”

Nhưng mà trời vừa sáng là anh sẽ rời đi, tuyệt không làm cho người nhà và hàng xóm phát hiện tạo thành rắc rối cho cô.

Khi cam đoan với cô như vậy, cô chỉ khê cười, dường như cũng không lo lắng chỉ đáp lại :”Ừ như vậy đi”

Tình cảm của hai người đã phát triển đến như vậy, ban đầu anh cũng không dám mong sẽ được như này, ngàn năm thời gian đã trôi qua, phụ nữ không cần theo mà đã ở chung chính là bởi vì yêu, không cần danh phận cũng có thể hoan triền (là xxx đó).

Cô nói thương anh. Lúc anh ôm cô, hôn cô, cô cũng không cự tuyệt.

Khát vọng quá mãnh liệt, bức thiết nhớ lại cảm giác khi chạm vào thân thể mềm mại của cô.

Cô biết anh là ngoại tộc, cũng từng dùng chân thân xuất hiện trước mặt cô, lúc này đây anh không lừa dối cô cái gì, cô vẫn nguyện ý cho anh ôm. Cô là cam tâm tình nguyện, cho nên lần này sẽ không lại làm cô bị tổn thương nữa.

Lại qua một tuần, Diệp Dung Hoa lại sách một túi to thực phẩm đến đây, vừa vào cửa liền tiến vào phòng bếp.

Mấy hôm trước cô từng hỏi qua anh thích nhất ăn cái gì?

Anh xem bản danh sách thức ăn muôn màu của cô, cuối cùng ngón tay dài chỉ vào một món ăn, ánh mắt chờ mong nhìn cô.

“Bánh thập sao?” Cô trầm ngâm một chút, thoát nhìn không khó.

Cô trước đó đã từng đi học hỏi đầu bếp cũ của nhà trẻ, đại khái hiểu được cách làm mới quyết tâm làm thử.

Đem xử lý tốt thành phẩm bỏ vào lò nướng, đặt thời gian và nhiệt độ thích hợp, khi đi ra khỏi phòng bếp, anh đang ngồi ở cầu thang trước cửa chuyên chú đọc báo.

Cô nhẹ nhàng tiến đến gần, từ phía sau ôm chầm lấy cổ anh, gò má cọ vào má anh: “Đang đọc cái gì thế? Chưa thấy anh nghiêm túc như này bao giờ?”

Anh tính tình thờ ơ đạm bạc, tự nhiên lại quan tâm đến việc xã hội, cô quyết không tin.

Anh xoay người kéo cô đặt lên đùi, mới đưa báo cho cô.

“Tuyển nhân viên? Anh muốn tìm việc làm sao?”

“Ừ”

“Vì sao?” Anh như bây giờ không phải rất tốt sao? Vừa không thiếu tiền cũng không màng danh lợi, anh cũng không phải là người bình thường, căn bản không cần giống như mọi người khác, vì cuộc sống mà phải cố gắng kiếm tiền.

“Anh muốn... Được sống như người bình thường.”

Cô là người anh muốn mình giống cô, phải cho cô một cuộc sống như bao người khác, học tập tập thể, đạo lý đó anh hiểu. Nếu muốn luôn luôn bên cạnh cô, như vậy sẽ không làm cho người khác nhìn cô bằng con mắt quái dị.

Người phụ nữ ở nhà số 58 nuôi một con sói, ngay từ đầu đã bị chỉ trích, người khác không hiểu được thân phận của con sói, chỉ biết nói là thú nuôi của cô. (2 nhân vật này trong truyện hoán tâm).

Về sau sói đi ra ngoài làm việc chính là chuyển hàng hóa ở cửa hàng tạp hóa, nhưng anh ta ngày nào cũng vui vẻ.

Mấy hôm trước, anh hỏi sói: “Cuộc sống như vậy được không?”

Sói nói: “Tốt, thực sự phi thường tốt.” Còn cường điệu lên: “Ban ngày đi làm, buổi tối về nhà ôm Ninh Dạ, còn có khi lĩnh tiền lương giao cho Ninh Dạ đặc biệt vui vẻ.”

Có lẽ sói nói rất đúng.

Anh cũng lên tìm một công việc nào đó, sau đó đem tiền lương giao cho Diệp Dung Hoa, nói không chừng cũng có thể cảm nhận được sự vui vẻ như sói nói. Ít nhất sẽ không làm cho cô bị chỉ trích, anh không hy vọng cô phải chịu ủy khuất.

Có một số việc không cần nói rõ ràng cô cũng hiểu được.

Diệp Dung Hoa ánh mắt nhu hòa, bàn tay trắng nõn xoa nắn khuôn mặt rất ôn nhu hỏi lại: “Là vì em sao?”

“Anh nghĩ... Vĩnh viễn hai ta được bên nhau.”

Anh là nghiêm túc, anh đã suy nghĩ kỹ như vậy, không phải nhất thời vui thích.

Diệp Dung Hoa cảm động, lại có chút xót xa.

Anh rõ ràng không phải người bình thường, lại chịu ủy khuất chính mình sống cuộc sống như người phàm, bỏ đi cuộc sống nhàn hạ, mà sống một cuộc sống bận rộn bốn ba hàng ngày.

Ngày thường nếu không phải việc quan trọng, anh ngay cả một câu cũng lười cùng người khác nói chuyện, hiện tại vì cô mà tiến vào đám người, thử cùng người ở chung.

“Có phải ... Rất miễn cưỡng.” Cô giọng nói mang chút đau lòng.

“Sẽ không.” Nếu vì cô thì anh nguyện ý thử.

Muốn cầm lại tờ báo, Diệp Dung Hoa lại giấu đi, ném bỏ: “Đừng nhìn báo, nhà trẻ chỗ em làm đang cần người hỗ trợ, nếu không chê anh có muốn đến đó không? Em sẽ nói một tiếng với hiệu trưởng.”

Trước đây cô chỉ dám để trong lòng, nay anh muốn tìm công việc, vậy cô có thể giúp anh, hiệu trưởng cũng nể cô một chút chắc không thành vấn đề.

Tính của anh không quen ở chung với người khác, mà anh thực sự đi làm, tám phần là bị xa lánh.

Anh không giống Lâm Giang tính tình thẳng thắn lại tốt tính, phố Khởi Tình bầu ra người có tính tình kém nhất không phải không có đạo lý, như lúc đầu đối với cô như vậy, đối lại người bình thường khác không ghi hận đến kiếp sau mới là lạ.

Cô để anh ở nơi cô có thể nhìn thấy, tốt xấu có cô hỗ trợ chiếu cố cho.

“Được” Anh không hề nghĩ ngợi mà trả lời.

“Đáp ứng nhanh như vậy sao, anh còn không biết mình phải làm gì mà.”

“Cái gì cũng được.” Có thể ở bên cạnh cô, làm gì cũng tốt.

“A, đúng rồi, có một việc Em vốn còn đang lo lắng không biết có nên nói với anh hay không, nhưng hiện tại..... Em cảm thấy... Anh... Cái kia.....” Anh đã tính đến tương lai của bọn họ, cũng bỏ ra lớn như vậy thành ý, giờ phút này nói điều đó hình như có chút thừa.

Trạm Hàn cảm thấy thái độ của cô rất kỳ quái làm anh chú ý, muốn nói lại thôi lại còn mang theo một tia xấu hổ, làm cho anh nổi tính tò mò: “Em muốn nói gì.”

“Là... Em gái em cùng bạn trai đã quyết định ngày cưới hỏi. Em nghe mọi người thảo luận là sau khi kết hôn muốn ở lại nhà em. Bên đằng nhà trai thì cha mẹ mất, mà hiện tại cũng không dư dả, cha mẹ em cảm thấy như vậy có thể thay cô dâu mới tiết kiệm một khoản.”

“Ừ” Cho đến giờ anh chưa nghe ra trọng điểm.

“Ý em muốn nói là, nhà em thì không lớn lắm, em cùng em gái trước đây vẫn phân phòng để mỗi người có một không gian riêng tư, không gian rất hữu hạn, cách âm càng kém, cho nên em mới sống chết không đồng ý cho anh ở trong phòng em làm xằng bậy..... Ách, cái này không phải trọng điểm.” Thật nhanh kéo lại về vấn đề chính: “Cho nên em đã suy nghĩ, nếu em chuyển ra ngoài, đem cả căn phòng đó làm tân phòng cho bọn họ, hẳn là phương pháp tốt nhất....” Nói xong lời cuối cùng, cô tươi cười có chút gượng ép.

“Dung Hoa.....” Trạm Hàn nhíu mày.

Luôn biết rằng cha mẹ cô luôn sủng đưa con gái út, từ nhỏ đến lớn cô luôn phải nhường nhịn, nhường nhịn thành thói quen.

Cha mẹ cô luôn vì Diệp Tiệp Dư suy tính, không quan tâm lập trường cùng cảm thu của Diệp Dung Hoa, Dung Hoa chẳng phải cũng là con của bọn họ sao? Anh thực sự không hiểu tại sao có thể đối xử khác nhau đến như vậy, Dung Hoa trong lòng làm sao mà không khó chịu cho được.

“Không sao cả.” Cô cười cười đáp lại anh: “Em chỉ muốn nói, nếu chuyển đến nhà anh ở, anh sẽ không phải nửa đêm chạy tới tìm em, hơn nữa chỗ này lại gần nhà cha mẹ bên đó vẫn chăm sóc được, hai người ở cùng nhau tiết kiệm được tiền thuê nhà, chính là không biết anh có chào đón em không?”

“Được, chuyển đến ở với anh.” Anh không chút suy nghĩ. Những người đó không cần nhưng anh muốn.

“Vậy chờ nửa năm sau bọn họ kết hôn em sẽ chuyển đến.”

Trạm Hàn nhìn cô, cảm thấy phải nói cái gì, suy nghĩ lại, nhẹ nhàng nói ra một câu: “Ồ trong lòng anh, em là điều quan trọng nhất.”

Nói thật trọng như vậy, anh không nói những lời hoa mỹ, chính là muốn cho cô biết, cũng có người coi trọng cô.

Cô cúi đầu, rồi nở nụ cười: “Em biết, cảm ơn anh.”

14. Chương 7.1

Chương 7.1

Khi thời tiết càng gần mùa hè, ngay những ngày đầu mùa xuân đặc biệt nóng, sắp đến tết đoàn ngộ (Tết Đoàn ngộ hay Tết Đoàn dương, ngày mùng 5 tháng 5 âm lịch, là một ngày Tết truyền thống tại Trung Quốc cũng như một số nước Đông Á như Triều Tiên, Việt Nam. Tết Đoàn Ngộ tồn tại từ lâu trong văn hoá dân gian Phương Đông và có ảnh hưởng đến sinh hoạt văn hoá. Đoàn nghĩa là mở đầu, Ngộ là khoảng thời gian từ 11 giờ sáng tới 1 giờ trưa, ăn tết Đoàn Ngộ là ăn vào buổi trưa. Đoàn Ngộ lúc mặt trời bắt đầu ngán nhất, ở gần trời đất nhất trùng với ngày hạ chí. Tết Đoàn Ngộ còn được gọi là Tết Đoàn Dương. Thời gian này cũng là khi khí dương đang thịnh nhất trong năm. Ở Việt Nam, dân gian còn gọi là Tết giết sâu bọ.) nhiệt độ lại càng tăng cao, giống như lò nung dùng để nung chín người vậy.

Trước tết đoàn ngộ một ngày, cô ở nhà làm bánh ú, nấu xong liền lập tức nhân lúc còn nóng mang một phần đến cho anh.

Hai ngày trước, cô hỏi anh thích ăn gì, anh nói thích nhất đồ do cô tự tay làm, đồ cô mang cho anh có nấm hương, hạt dẻ, không có thịt mỡ mà anh ghét.

Tới cửa cô không ấn chuông mà trực tiếp đi vào.

Từ lúc em gái cô chuẩn bị hôn lễ thì cô liền chuyển đến đây ở cùng anh, anh liền đem chìa khóa đưa cho cô, muốn lấy hành động nói cho cô biết rằng nhà của anh luôn sẵn sàng đón tiếp cô.

Đẩy cửa ra không thấy bóng dáng anh đâu cả.

Cô mang bánh vào phòng bếp trước, thuật tiện đem cất quần áo phơi ngày hôm qua ngoài ban công vào, đi xung quanh một vòng nhưng không thấy anh đâu cả, chẳng nhẽ anh đi ra ngoài?

Tháng trước anh bắt đầu đến làm việc tại nhà trẻ, anh vẫn không thích nói chuyện, không thích tiếp xúc với người lạ, cô đã thử qua mấy lần nghĩ rằng sẽ cải thiện được anh, chính là anh không để ý, ánh mắt toàn tâm toàn ý chỉ để ý cô, cuối cùng cô cũng phải chịu thua.

Trước cô còn lo anh sẽ bị cô lập xa lánh, kết quả thì ra đó là điều thích thú của anh.

Ôm quần áo vẫn còn thơm mùi nắng, mở cửa phòng, cầm quần áo cất vào tủ, đang sờ tay vào cửa tủ có kính, trong kính hiện ra phía sau trên giường có vật thể đen chậm rãi di chuyển.

Cô cứng đờ người, hoảng sợ, khiếp đảm chậm rãi quay người lại.

Cô không có nhìn lầm, không có hoa mắt, vật kia đang ở trên chiếc giường cô nằm đêm qua, cô mở to mắt, lúc này đầu cô hoàn toàn trống rỗng, không thể động đậy.

Sợ hãi cấp tốc kéo đến, vượt qua cực hạn cô có thể thừa nhận, ý chí và lòng can đảm của cô hoàn toàn tê liệt, ngay cả kêu cũng không kêu được ra tiếng.

Cô lùi lại một bước, lại một bước, nghiêng ngả lão đảo chạy đi, dưới chân lão đảo, chạt vật ngã nhào ở cầu thang.

Khi ngã xuống đất, cơn đau bắt đầu đánh úp lại, ngay sau đó liền hôn mê.

Đơn giản là vật trên giường kia là một con rắn to.

“Có chuyện gì vậy?” Đột nhiên bị cấp tốc gọi tới, Tôn Y Nỉ còn chưa biết rõ tình huống phát sinh, nhìn chằm chằm Diệp Dung đang nằm trên giường mê man bất tỉnh “Vì sao cô ấy chỉ còn hai hồn sáu phách?”

“Bị tôi dọa”

“Hả?”

“Cô ấy nhìn thấy nguyên hình của tôi”

“.... Khó trách” Người bình thường làm sao chịu được cảnh như vậy. Sự hãi quá tích tụ sẽ không chịu được.

“Nhưng mà anh không có chuyện gì sao lại đi dọa cô ấy?” Nếu muốn thử cô ấy thì cũng không nên chọn phương pháp như vậy chứ, dù sao cũng phải để cho người ta chuẩn bị tâm lý chứ.

“Tôi cũng không muốn” Anh chán ghét tết đoàn ngộ, cứ đến ngày này là anh đặc biệt suy yếu, vật phẩm trừ tà của từng nhà, làm chân khí của anh tan hết hóa ra nguyên hình.

Tôn Y Nĩ thì khác, cô là tiên không phải yêu cũng không phải ma tự nhiên không sợ.

“Tôi muốn cô giúp một chuyện, khi tôi đi tìm lại hồn phách của cô ấy, giúp tôi chăm sóc cô ấy. Đừng cho tà khí có cơ hội xâm nhập thân thể cô ấy.”

“Không thành vấn đề, anh đi đi.”

Anh đi đến những trường học mà cô đã học nhưng cũng không có.

Ạm còn đến nhà mỗi tình đầu của cô, ngôi nhà của học trưởng tuần tú nhưng anh ta đã sớm lấy vợ sinh con, cô cũng không hề đến đây.

Anh thậm chí còn đến nhà cũ của cô, nơi mà ông cô dắt tay cô đi chơi xích đu ở công viên.

Đây hẳn đều là những nơi mà cô không muốn rời xa nhưng tất cả đều không có.

Vậy cô rốt cuộc đã đi đâu rồi?

Anh đã tìm một ngày một đêm, đau khổ suy tư.

Cuối cùng không ôm hi vọng anh đi đến bên đê, chẳng qua cô cùng anh khi nào nhân hạ thì sẽ đến đây, ngẫu nhiên nắm tay xem mặt trời lặn, cộng với một ly Đông Quan nấu.

“Hi, anh đã đến rồi! Đợi anh thật lâu nha” Bóng ảnh phi vào trong lòng anh, cười thật hồn nhiên.

Trạm Hàn sững sốt thật lâu mới phục hồi tinh thần lại :” Em luôn luôn ở đây?”

“Đúng rồi” Cô nghiêng đầu, ngọt ngào tươi cười, làm nũng đem mặt cọ cọ vào ngực anh: “Chờ anh để cùng nhau xem mặt trời lặn mà”

Nghe vậy, anh ôm càng chặt, hốc mắt nóng lên.

Anh tìm cô lâu như vậy, cô thì vẫn chờ ở nơi họ gặp nhau, ngoan ngoãn chờ anh, không hề rời đi.

“Thật chặt” Cô nhủ mảy nhỏ giọng kháng nghị. Ôm thật chặt, không thể động được.

“Thực xin lỗi” Anh vội vàng buông tay “Anh đưa em về nhà.”

Tức giận sao? Cô chạy nhanh đến giữ chặt tay anh, đặt lên lưng cô :” Cho anh ôm, cho anh ôm, không cần tức giận.”

“Anh không có tức giận” Cô làm sao có thể nghĩ như vậy được?

“Nhưng là chỗ này.....” Cô chỉ chỉ mí mắt của anh, lại chỉ chỉ khóe miệng ” Đang khóc”

Anh cười không nổi, cảm xúc của anh không giấu được nữa đã bị cô phát hiện rồi.

“Đó là bởi vì anh có tâm sự.”

“Có tâm sự gì vậy? Nói cho em, em có thể giúp anh.”

Anh cười cười: “Em chỉ cần trở về, anh sẽ không phiền nào rồi.”

Diệp Dung Hoa bỏ tay anh ra, quay lưng lại ngồi trên đê không để ý đến anh.

“Dung Hoa”

Đáp lại là cô trẻ con quay mặt đi

“Làm sao vậy?”

“Em luôn ở đây chờ anh, luôn luôn chờ, luôn luôn chờ, luôn luôn chờ...” Cô dùng sức lặp lại nhiều lần.

Một người thật cô đơn, cô vẫn chờ, một người chờ, không ham chơi, không đi nơi khác, muốn chờ anh đến, giống như trước kia ôn nhu cùng cô ngắm mặt trời lặn. Nhưng vất vả chờ được anh đến đây, anh lại muốn bảo cô quay về. Anh không muốn cùng cô nữa.

Cô đợi lâu như vậy, anh một chút cũng không để ý. Anh không thích cùng cô ngắm mặt trời lặn.

Tiếng nói ủy khuất kia anh nghe được. Ai bảo anh không muốn? Anh rất muốn .. Nhưng có thể sao? Muốn cô bên cạnh anh có thể được bên cạnh bao lâu nữa? Trừ bỏ lúc này, anh không mong muốn gì nhiều.

Cố gắng ép khổ sở trong lòng, anh nhẹ giọng kêu: “Dung Hoa.”

Cô không để ý đến anh.

Bộ dáng kỳ lạ này anh chưa bao giờ thấy, chỉ có bao dung cô mới có thể tùy hứng như vậy, dù biết đây chỉ là một hồn một phách nhưng anh vẫn sùng cô.

Anh nhớ tới bộ dáng lúc nhỏ của cô khi làm nũng ông cũng vậy, ông thường gọi cô....

“Tiểu Dung”

“Gọi lại gọi lại”

“Tiểu Dung.” Hôn mi tâm cô “Tiểu Dung”

“Gọi lại, gọi lại. Gọi lại.”

Anh phát hiện, một hồn trốn đi của cô là điều cô luôn giấu tận sâu trong đáy lòng.

Từ nhỏ đã được dạy là chị cả lên hiểu chuyện hơn người, cô trưởng thành sớm, hiểu chuyện, không có yêu cầu nhiều, điều nói ra cũng phải suy tính mãi mới nói, nhưng một mặt tính tình này, thực tế là do hoàn cảnh kiềm chế, muốn nói thì nói, muốn cười thì cười, tùy hứng ngay thẳng, hồn nhiên đáng yêu.

Cô chưa bao giờ thể hiện điều này ra ngoài. Anh không đành lòng, làm cho cô buồn chỉ ngần ngại một đêm.

“Anh cùng em ngắm mặt trời lặn, xem xong em muốn đi đâu anh sẽ mang em đến đó. Nhưng chơi đủ thì em phải quay về nhà được không?”

“Không trở về nhà không được sao?” Cô bất mãn chu miệng. Cô cảm thấy như vậy tốt lắm.

“Không thể” Không quay về, cô sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại, chỉ có một hồn một phách, nếu làm không tốt để tà ma cắn thì hai hồn sáu phách của cô đầu thai sẽ như nào? Kiếp sau sẽ trở thành ngu si.

Anh không bao giờ để tình huống này xảy ra.

15. Chương 7.2

Chương 7.2

Một đêm này, anh mang cô đến những nơi mà cô muốn đi.

Cô dẫn anh đến nhà cũ của mình, kéo anh đến khu vườn sau nhà đào lên con hạc khi bé đã giấu, bởi vì nghe người ta nói gấp hạc nghĩ đến điều ước mình muốn thực hiện nhất, nếu hạc đó nửa đêm bay lên trời thì nguyện vọng sẽ trở thành hiện thực.

Nhưng sau này cô biết đó chỉ là lời nói đùa.

Trạm Hàn giơ tay lên, làm cho hạc giấy trong bình thủy tinh bay lên trời.

Cô cười thật vui vẻ.

Cô còn dẫn anh đến công viên nhỏ kia, nói ông thường mang cô đến đây, đứng đằng sau giúp cô đẩy đu.

Cô hỏi qua ông nội, có muốn lần sau mang theo cả em gái cô không?

Ông nói em gái cô có nhiều rồi, ông chỉ có hai tay chỉ đủ đẩy xích đu cho cô thôi, như vậy sau này cô sẽ nhớ, tuy rằng cô không có nhiều nhưng đều rất vui vẻ.

Trạm Hàn cũng đẩy du cho cô, nói cho cô, anh sẽ vĩnh viễn không giúp người khác đẩy. Anh cũng là một điều đặc biệt của cô.

Bọn họ không biết rằng sau đó quanh đây lan truyền một câu truyện mà hạc giấy bay đầy trời, xích đu không có người cũng đứng đưa.

Bọn họ còn đi rất nhiều nơi, trước kia muốn đi chơi nhưng không tìm được bạn đồng hành nhưng giờ cô có thể, cô muốn ngắm cảnh núi về đêm, cùng người yêu thương nhất chơi đu ngắm cảnh đêm, vốn muốn đi khu vui chơi nhưng đáng tiếc quá muộn, không thể cùng một đám người cùng nhau hét chói tai.

Cuối cùng bọn họ lên núi Ali.

“Chỉ như vậy thôi? Không muốn đi đâu nữa sao?” Mỗi tình đầu của cô đâu? Không muốn đến xem anh ta ư.

Khi cô 17 tuổi, học trưởng nhiệt tình theo đuổi cô, làm thơ để đả động lòng cô, làm cho cô đáp ứng kết giao, anh không nhớ rõ nội dung, chỉ nhớ mang máng là toàn tâm toàn ý, đến già không rời.....

Quen nhau không đến một năm, học trưởng bắt cá hai tay bị phát hiện. Cô lập tức chia tay, từ đó không bao giờ nhắc đến anh ta nữa. Cô bị phản bội mà chia tay, chẳng phải do tình cảm phai nhạt, nghe nói mỗi tình đầu đối với con gái là mối tình khó quên nhất, anh không xác định được là cô giờ còn nhớ mong gì nữa không.

“Mối tình đầu? Là ai” Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút

“Cái người bắt cá hai tay đó.”

Anh nói đến cô mới có đôi chút nhớ đến người này :”Em không nhớ nổi hình dáng anh ta nữa” Một người phản bội như vậy đáng để cô nhớ kĩ sao?

Phải không? Không nhớ rõ? Cô không phải dành cho người rất nhiều cảm tình cho nên không thêm để ý.

“Xem xong mặt trời mọc, nên về nhà.”

Diệp Dung Hoa buồn không nói.

“Tiểu Dung, em đã đáp ứng anh.”

“Kia.... Anh luôn bên cạnh em nha” Liên tục cò kè mặc cả.

Anh híp mắt, nhu trầm tiếng nói ẩn ý chỉ có anh mới hiểu: “Anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em.”

“Ừ” Cô vừa lòng, năm ngón tay chặt chẽ nắm chặt, anh muốn bỏ chạy cũng không được.

Trời bắt đầu sáng, hai người cùng nhau trở về nhà Trạm Hàn.

Tôn Y Nỉ lập tức ra đón “Hai người rốt cục cũng trở lại! Vừa xong có một con yêu xà đáng chết muốn thừa dịp tôi không để ý chiếm thân xác đã bị tôi đá ra ngoài cửa sổ rồi” Nhận được ánh mắt lạnh lùng của anh cô tự giác biết mình nói lỡ mồm, cười ngượng nói thêm một câu “Tôi, tôi không phải đang nói anh....”

Trạm Hàn lười cùng cô so đo, cúi đầu nhẹ giọng nói “Em nghe lời, mau trở về đi”

“Đừng quên anh đã đáp ứng gì với em”

“Anh sẽ luôn ở bên cạnh em” Rút bàn tay đang bị cô nắm chặt ra, một tay kia nhẹ đẩy cô, lòng bàn tay phát ra một chùm ánh sáng đem hồn phách cô quay lại với thân thể hợp lại một thể “Nhưng sẽ không để em phát hiện ra”

“Đây câu sau của anh có ý gì vậy?” Tôn Y Nỉ không hiểu.

“Lúc này, cô không thể ngăn cản được tôi nữa” Anh thẳng thắn trả lời.

Tôn Y Nỉ rất nhanh đã hiểu được ý của anh, vội vàng túm lấy cánh tay đang hướng đến Diệp Dung Hoa “Vì sao? Bây giờ không phải rất tốt sao? Làm sao lại muốn làm cô ấy quên anh?”

“Cô ấy như vậy mà cô khen là tốt sao?”

“Dù sao cũng chỉ là vô tình thôi? Làm sao anh có thể.....”

“Sau đó sẽ có một ngày, tôi sẽ lại dọa cho cô ấy mất luôn cả ba hồn bảy vía sao?”

“Đó do cô ấy chưa chuẩn bị tâm lý, anh dù sao cũng phải cho cô ấy chút thời gian để thích ứng chứ”

“Thích ứng với việc tôi là yêu sao? Có thể chấp nhận chính là chấp nhận, không được chính là không được, cái gọi là thích ứng chính là bắt buộc chấp nhận một việc khó chịu. Cô ấy sợ tôi, sợ sẽ bị hồn phi phách tán đây là sự thật”

Cô ấy từng nói sẽ không sợ, sẽ không lùi bước nhưng khi đối mặt thực sự cô ấy vẫn sợ, không chút do dự xoay người chạy đi, cô không chuẩn bị đủ tâm lý để có thể tiếp nhận toàn bộ.

“.....Cô ấy không biết đó là anh” Tôn Y Nỉ thấp giọng nói.

Anh cười khổ “Không biết phản ứng mới thật nhất”

Cô cực kì sợ nguyên hình của anh, như vậy anh làm như nào có thể thuyết phục chính mình, bọn họ thực sự có tương lai sao?

Vì sao con người lại e ngại rắn đến như vậy, anh cũng không hiểu, không phải luôn nói rằng mọi vật ngang hàng sao? Hổ cũng cắn người, loài hoa xinh đẹp cũng từng cắn người, một con rắn không độc không làm tổn thương đến người vậy mà con người lại sợ. Anh từng nghe một câu truyện, nói có người nhìn thấy ảnh con rắn trong chén, thấy bạn bè bảo là như vậy về sau người trong nhà lần lượt sẽ bị bệnh, thần hồn nát thần tính, trong lòng run sợ.

Xà tộc vĩnh viễn bị con người ghét bỏ.

Anh không thể thay đổi xuất thân của mình, cô lại sợ rắn đến vậy làm sao có thể hàng đêm ngủ cùng anh trên cùng một chiếc giường?

Anh không thể để cho hình ảnh kia trong trí nhớ của cô được, giống như sẽ không như chuyện cái chén kia cũng không tồn tại, sẽ không vì nhìn thấy rắn mà sinh bệnh.

Tôn Y Nỉ nhất thời im lặng không nói lại được.

Lúc anh đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, ngẩn ngơ thả tay ra.

Muốn hôn tay lấy đi đoạn trí nhớ kia, thật ra anh là người đau khổ nhất. Cô làm sao có thể hiểu mặt anh luôn lạnh tanh không chút biểu cảm nào, liền cho rằng anh không có chuyện gì? Một lần lại một lần xóa đi sự quyến luyến của người anh thương yêu nhất, một lần lại một lần dùng ánh mắt xa lạ nhìn anh, ai lại không để ý? Ai lại không đau lòng?

Người kia là tên gốc si tình, vẫn luôn một người đi đằng trước một người nhớ thương theo sau, đúng là loại si tình cố chấp thành kẻ gốc.

Một chút do dự sau đó Trạh Hàn đọc chú lãng quên

“Anh, Anh đây ... Ai quên đi! Hy vọng anh sẽ không hối hận.”

“Tôi sẽ không hối hận” Chỉ có thể nhìn cô, liền không hối hận. Cho dù.... Cả đời làm người xa lạ.

“Đừng nghĩ là đơn giản, anh đừng nghĩ rằng sự qua lại giữa hai người thời gian qua chỉ là trí nhớ”

Thấy lời cô nói chứ ẩn ý anh nâng mâu “Có ý gì?”

Cảm giác

Mất trí nhớ nhưng cảm giác sẽ không mất.

Một người thích cái gì, ghét cái gì, cảm giác này sẽ không biến mất, cho dù làm lại một lần, thích vẫn là thích, chú lãng quên của anh không thể thay đổi được điều này.

Cho dù cô ấy quên anh nhưng vẫn sẽ yêu

Anh lấy dung mạo của Khấu Quân Khiêm để tiếp cận cô ấy, cô ấy như cũ vẫn động lòng. Nay đã qua nghìn năm nhưng anh vẫn không hiểu, cô nói thêm nữa cũng vô dụng.

Sau này, khi anh nghĩ thông suốt sẽ biết việc làm hôm nay của mình ngu đến mức nào.

16. Chương 8.1

Chương 8.1

Người con trai kia thật là quái dị.

Giữa trưa, cuối cùng cũng ép được bọn nhỏ ngoan ngoãn đi ngủ, Diệp Dung Hoa một mình ngồi ở phòng đồ chơi, thu dọn lại đồ chơi bị quăng linh tinh, không tự chủ được mà nghĩ đến người đàn ông luôn trầm tĩnh ngồi trong góc.

Người kia sống bên cạnh nhà của Tôn Y Nhi, không phải rất ghét tiếp xúc với cô sao? Ấn tượng của cô về anh chỉ là mỗi lần đi vào phố Khởi Tình, anh sẽ kéo khóa rèm cửa, mỗi khi cô nhìn anh, anh sẽ lãnh tránh, anh ghét cô như vậy thì sao lại chịu làm việc cùng nơi với cô?

Cô không nhớ được nhà trẻ tuyển anh vào làm lúc nào? Đến hỏi hiệu trưởng, hiệu trưởng lại trả lời ngoài ý muốn: “Anh ta là do cô tiến cử mà” Biểu cảm trên mặt hiệu trưởng “Cô làm sao có thể hỏi tôi”

Trong nhà trẻ toàn là cô giáo, sức lực có hạn, có khi muốn chuyển đồ vật nặng thật thiếu người giúp đỡ, đã sớm muốn thuê một nhân viên nam, điều này làm Diệp Dung Hoa nhớ tới vì lý do này mà cô mời anh đến làm.

Anh tuy không thích nói chuyện, nhưng mà sẽ yên lặng thực hiện tốt công việc của mình, Dung Hoa đề cử người này nói thật cô rất hài lòng.

“Kỳ thật bác muốn hỏi là hai người quen nhau bao lâu.” Dung Hoa chưa từng nói về bản thân, mọi người cũng chỉ ngắm hoa trong sương (đại khái là chỉ biết bên ngoài chứ không hiểu căn kễ), nhưng ai cũng có thể cảm giác được là cô đặc biệt quan tâm người đàn ông này, trên cơ bản để cô chủ động mở miệng vì người khác thì là bất khả tư nghị (việc khó xảy ra)

Có sao? Cô cùng anh tình cảm tốt lắm sao?

Trong trí nhớ dường như có rất nhiều khoảng trống rỗng, ví dụ như khi cô ngồi trên đê ăn Quan Đông nấu thật vui vẻ nhưng không nhớ được là ai thường đi cùng mình, duy nhất một lần là Khấu Quân Khiêm, nhưng cô cảm thấy không phải vì với người này tâm tình cô có thể tốt như vậy sao?

Cô cũng không hề quên hương vị của từng món ăn nhưng trong trí nhớ vĩnh viễn đều là cô ăn một mình.

Có khi ban đêm, cô theo bản năng dịch vào bên cạnh, sau đó mới giật mình tự hỏi, cho tới bây giờ mình toàn ngủ một mình sao?

Có nhiều cảm giác nhìn như tự nhiên, hợp lý cũng không hợp lý, cô không giải thích được cảm giác quỷ dị này, bắt đầu không tin vào trí nhớ của mình.

Tựa như Giống cảm giác với người đàn ông ngoài cửa sổ xa lạ mà không xa lạ.

Ánh mắt lướt qua cửa sổ, ngoài sân anh ta đang cho con thỏ ăn.

Con thỏ tựa hồ rất sợ anh, nhất là khi anh tới gần liền run cầm cập, như thế nào cũng không chạy đến ăn đồ anh cho, như là sợ chính mình trở thành đồ ăn của anh.

Chẳng nhẽ anh vụng trộm sau lưng bọn họ ngược đãi con thỏ sao, hay là trời sinh đã không có duyên với động vật?

Anh ta tựa hồ thực không còn cách nào, tiến lên bắt lấy con thỏ.

Cô cho rằng anh thẹn quá hóa giận, cô vội vàng tiến lên ngăn cản hành vi ngược đãi động vật..... Nhưng không cần, anh cái gì cũng không làm, chỉ là nhắc cao con thỏ, con thỏ sợ quá đá chân loạn lên, anh vẫn là cùng nó trừng mắt.

“Ta sẽ không ăn người”

Anh thật nghiêm túc, nghiêm trang hứa hẹn.

“Muốn thề sao? Trên cơ bản ta ăn chay... Được, trước đây.” Không chịu nổi lương tâm khiển trách anh nói thật: “Bởi vì cô ấy nấu ăn quá ngon, cô không cho ta ăn chay, ta nghe lời cô ấy....”

Cô phát hiện, cô cứ nhiên muốn cười. Người đàn ông mặt lạnh này lại thề với tiểu động vật này? Anh đang làm trò cười sao?

“Ăn” Anh ra lệnh, bộ dạng như ông chủ người phải nghe lời ta.

Thái độ này của anh, nếu cô là con thỏ cũng hoài nghi cà rốt kia có độc không?

Buồn cười là con thỏ cứ nhiên lòng đầy ủy khuất đi qua, ngoan ngoãn ăn.

Trạm Hàn vừa lòng. Động vật có bản năng cảm ứng, biết rời xa nguy hiểm và thiên địch, việc này anh có thể hiểu được. Nhưng mỗi ngày phải đến một lần nên phải dạy bảo.

Lấy cách dọa gà mái cùng cá cá chép trong ao, anh mới đi đến ngồi xuống chiếu dưới gốc cây.

Anh đang nghĩ cái gì vậy? Tay anh vuốt ve chỗ ngồi bên cạnh..... Nhưng làm cho cô cảm giác được một chút cô tịch cùng tĩnh mịch.

Trước kia, có người cùng anh ngồi ở kia sao?

Hiệu trưởng nói, có đôi khi nhìn thấy cô cùng anh một chỗ cùng ăn cơm. Nhưng cô nghĩ không ra, cô từng làm việc những việc này sao? Vì sao một chút ấn tượng cũng không có?

Buổi chiều, khi phát điểm tâm, Trạm Hàn đem hộp bánh bích quy tiến vào, sau khi giúp cô phát hết bánh luôn luôn đứng trong góc phòng.

Cô viết xong lịch làm việc, quay người lại, sẽ nhìn thấy ánh mắt đang ngóng nhìn của anh. Thoạt nhìn thật đáng thương giống như đứa trẻ bị mẹ lãng quên.

Người đàn ông lạnh lùng ít lời này, làm sao có thể xuất hiện biểu cảm như vậy được?

Đây không phải là ảo giác, bé gái đáng yêu cũng mở miệng “Chú, bánh của cháu ăn được này, người đừng khóc nha.”

Trạm Hàn lúc này mới phục hồi lại tinh thần, sờ sờ má cô bé rồi buông tay.

Anh thoạt nhìn thật sự là muốn khóc sao? Anh không biết, chính là nghĩ đến trước kia, cô sẽ luôn tươi cười đem điểm tâm hôm nay đưa tận tay anh.

Có một lần, một bé trai ý kiến “Cô giáo Dung Hoa vì sao chú này được hai phần mà bọn con lại không có”

Cô không hoảng hốt cũng không vội, cười cười trả lời “Một phần của cô, một phần của chú ấy, bởi vì chú rất ngoan, cho nên cô cho chú gấp đôi.”

“Con cũng rất ngoan, Cô giáo Dung Hoa cũng phải thương con”

“Không được nha, cô đã đáp ứng chỉ sủng một mình chú ấy.”

Anh không biết, từ bỏ lại đau như vậy, mỗi khi trở lại nhà, nhìn đồ vật cô trang trí, khắp nơi đều là tâm ý của cô. Cô làm cho nơi này trở lên ấm áp, giống một cái nhà.

Chưa từng được cảm nhận qua, có thể không cần để ý, nhưng từ khi cô cho anh nhiều như vậy, trong đầu anh không ngừng hiện nên hình ảnh thời gian đó.

Nhớ đến khi cô cắt phải tay, còn nép trong lòng anh, anh có hai lần kí ức thì cả hai lần đều đau đớn.... Gấp hai lần tương tư.

“Muốn sao?” Bên tai vang nên tiếng nói mới phát hiện cô đang ở trước mặt anh, đưa tay đón lấy chiếc bánh socola.

“Muốn” Đây là cô cho, anh muốn.

“Tôi sẽ nói một tiếng với hiệu trưởng, về sau nếu có nhiều, sẽ chia cho cả anh.”

Anh ngược mắt, hoang mang nhìn cô: “Vì sao?”

Anh cho rằng, bọn họ hiện tại hẳn là người xa lạ mới đúng, vậy làm sao cô có thể đối tốt với một người xa lạ như anh?

Cô cười ” Thuận tiện mà thôi, cần gì lý do?”

Việc này mà có thể giúp anh vui vẻ. Tuy rằng trên mặt không có biểu cảm gì, cô chính là không hiểu nhưng có thể cảm nhận được.

Nếu có thể bớt một chút u sầu trong mắt anh, vì sao cô lại không làm?

Trước khi tan tầm, cô nói với hiệu trưởng, điểm tâm sau này làm nhiều thêm 2 phần, tiền thì trừ vào lương của cô. Cô thừa nhận, tốt như vậy quả thật là không tầm thường, chính là nghĩ đến biểu cảm của anh. Cô sẽ không nhẫn tâm làm cho anh thất vọng, không hiểu muốn đối tốt với anh.

Hiệu trưởng kì quái hỏi cô:” Cùng một việc vì sao muốn nói hai lần?”

Cô sửng sốt: “Cháu trước kia..... Từng nói như vậy rồi sao?”

Trong nhà không ai thích bánh kem này, cô cũng không thích lắm, kia... Lúc ấy vì ai?

Quan sát người trầm mặc kia đã trở thành hứng thú của Diệp Dung Hoa. Người này trong ngoài không đồng nhất. Bên ngoài thì bộ dạng lạnh lùng khó tiếp xúc, kỳ thực ở trong lòng là một đại nam hài (trẻ con to xác), khi cô phát điểm tâm, chỉ nói một lần ngồi yên, liền ngoan ngoãn cùng bọn trẻ nghe lời, yên lặng chờ cô đem điểm tâm đưa cho anh.

Không chỉ một lần nhìn anh giống bộ dáng của tiểu động vật “Mọi người là người văn minh, huy vọng ta nói thì mọi người sẽ nghe” thái độ rất mong chờ.

Anh luôn đứng ở nơi rất xa, cho rằng khi cô không để ý thì vụng trộm nhìn cô, một khi cô quay đầu, anh lại tránh ánh mắt của cô. Làm bộ không quen biết cô.

Chỉ cần bị đôi mắt u buồn của anh chăm chú nhìn, cô không hiểu được tim sẽ đập nhanh, càng ngày càng không giống mình.

Anh sẽ không chủ động nói chuyện với cô, nhưng khi cô cần hỗ trợ anh luôn xuất hiện đầu tiên bên cạnh cô.

Anh sẽ không chủ động bắt chuyện với cô nếu cô không gợi ý, có khi cả ngày anh không nói với cô lời nào.

Anh không tỏ ra thiện ý với mọi người, sẽ không cười với bọn nhỏ, sẽ không kiên nhẫn dỗ người, nói chuyện với họ, nên bọn nhỏ cũng không thích chú quái nhân này, anh vĩnh viễn là một người, ngồi ở góc, lẳng lặng bị đám người xem nhẹ.

Cô đoán chắc anh trời sinh tính đã lạnh lùng, cho nên vẫn đọc lai đọc vãn cho đến bây giờ, không cần nhờ người khác tự nhiên liền như vậy.

Nhưng là chỉ cần cô mở miệng, anh tuyệt đối chăm chú nghe, không bao giờ để ý đến người khác, cô đơn đối với cô phá lệ chăm chú, đối với cô mà nói luôn luôn tuân theo, không bao giờ cự tuyệt.

Ngay cả Đào Mật Ban học trò của cô đều biết, chú nghe lời cô Dung Hoa, bởi vì thực ngoan cho nên có nhiều điểm tâm, có đôi khi sẽ vui đùa âm ỉ nói :”Con trai thích con gái, chú yêu cô giáo Dung Hoa rồi”

Bởi vì tâm tình đặt nhiều vào anh, mỗi hành động của anh cô đều thu vào trong mắt.

Trên bàn tiếng đồng hồ báo thức vang lên mới phát hiện đã 12h đêm rồi, mà quyển sách trên tay vẫn là trang cách đây 2 tiếng cô xem, một chữ cũng chưa tiến vào trong mắt.

Trước khi ngủ cô dành một tiếng để thả lỏng tâm tình, suy nghĩ những chuyện đã xảy ra trong ngày đã trở thành thói quen của cô, gần đây tâm tư dành cho Trạm Hàn nhiều, một quyển “Tâm lý trẻ nhỏ” đã đọc nửa tháng nhưng vẫn chưa xong.

Cô than nhẹ, đóng sách lại, trước khi ngủ muốn xuống lầu uống nước, đi qua cửa phòng bố mẹ, tiếng nói chuyện vọng ra ngoài, vốn là vô tình nghe thấy, nhưng bởi vì nói đến cô, liền tiến lại nghe “Chị không phải là nói sẽ chuyển ra ngoài sao? Làm sao lại không thấy chị nhắc tới nữa?”

Cô muốn chuyển ra ngoài? Diệp Dung Hoa ngẩn người, đây là chuyện khi nào?

“Hắn là có chuyện gì đó?” Mẹ chần chờ trả lời.

Trước đây, mỗi khi nhàn rỗi là cô luôn đi ra ngoài, ngẫu nhiên sẽ ngủ ở nhà bạn, mỗi ngày tâm tình tốt như vậy, trên mặt luôn mang nụ cười, người đàn ông cũng biết cô có bạn trai, chính là cô không nói chuyện bọn họ cũng không hỏi nhiều.

Về sau biết là cô quen với người phổ Khởi Tình, chỗ đó là nơi quý dị, mọi người tránh còn không kịp, chỉ có cô không hiểu mà sui quý khiến như nào, đối với người nơi đó vô cùng tốt, dường như là sống lâu ở đó rồi, rút không rút được.

Cho tới nay, cảm tình của bà với đứa con gái này rất phức tạp, không biết đối mặt với cô như nào, thân cận cô như nào. Về chuyện của cô, có lẽ theo bản năng tận lực không hỏi han. Không nghĩ đối mặt với vấn đề

“Nhưng con chuẩn bị kết hôn rồi” Diệp Tiệp Dư không vui than thở.

“Bằng không làm sao bây giờ? Chúng ta cũng không tiện chủ động mở miệng hỏi chị con” Có lẽ cô cùng người kia chia tay rồi, cô không nói, bọn họ cũng sẽ không hỏi việc cô chuyển nhà.

“Là chị đã đáp ứng con mà, chúng ta không ép chị, cũng chính chị nói muốn chuyển ra ngoài, đem phòng trở thành phòng tân hôn, bọn con mới không chuẩn bị phòng, chị lặt lọng như vậy, không phải ý định đùa giỡn người sao?”

“Tiểu Tiệp, con nhỏ tiếng một chút, đừng để chị con nghe được.”

“Mẹ chuyện này người cũng đồng ý mà, không phải sao?”

“Đúng vậy”

“Vậy mẹ nói chuyện với chị đi”

“Chờ mẹ suy nghĩ đã”

Cô không kinh động đến ai, lặng lẽ trở về phòng.

Nằm trên giường mở to mắt, một đêm không ngủ.

Cô có tâm sự.

Khi tan học mỗi đứa trẻ đi về xe nhà mình, cô liền luôn ngồi ở đu dây không nhúc nhích ngẩn người.

Tâm tình của cô không tốt, theo ánh mắt có thể nhìn thấy được khi đàn dương cầm dạy bọn nhỏ hát, nụ cười cô thực xán lạn, cả ngày thanh âm vẫn nhẹ nhàng tràn đầy sức sống, biểu hiện không chê vào đâu được.

Anh không có cách nào tránh ra, bước chân không chịu sự khống chế mà đi về hướng cô, đứng phía sau cô một lúc lâu, nhưng cô lại không thấy.

“Ngồi yên”

“A?” Đột nhiên có tiếng nói, cô có chút giật mình :”Anh”

“Tôi giúp em đẩy đu”

Gi?

Cô cảm giác phía sau bàn tay đỡ lưng cô, nhẹ nhàng đưa.

17. Chương 8.2

Chương 8.2

Trước kia, khi tâm tình của cô không tốt, ông nội sẽ đưa cô đến công viên chơi, giúp cô đẩy đu sau đó tâm tình cô sẽ vui vẻ hơn.

Hiện tại ông đã mất, khi cảm xúc cô không tốt, không biết nên đi đâu, nên tìm ai để nói chuyện.

Ông nói, chỉ giúp cô đẩy dây đu là hết mực cưng chiều, chưa bao giờ để cô phải chịu chút thiệt thòi gì, hành động của Trạh Hân làm cho cô nhớ tới người cô thương yêu nhất nguyện làm mọi việc vì cô, hốc mắt hơi nóng lên, lại có chút xúc động muốn khóc.

Cánh tay anh rất hữu lực, mỗi khi đẩy đu rất trầm ổn thật thà, một chút lại một chút rất quy luật.

Ông lớn tuổi, cô cũng dần lớn lên. Lo lắng sức khỏe ông không thể làm được, chỉ đẩy vài cái là cô tỏ ra tâm tình đã tốt lên, lại đi đến làm nũng, sợ ông mệt. Mà Trạh Hân có thể trầm mặc đứng phía sau không nghĩ vì cô đẩy đu, nếu cô không bảo ngừng thì anh sẽ không dừng tay, làm cho chiếc đu lên cao, lại lên cao giống như tâm tình của cô theo chiếc đu càng tốt lên.

“Trạh Hân, đủ rồi”

Anh dừng tay, chiếc đu chậm rãi dừng lại.

“Không đẩy nữa” Cô chỉ chỉ chiếc đu bên cạnh, biểu cảm có chút chần chờ, vì vậy cô chủ động kéo anh, nói thêm: “Ít nhất ngày nào tôi cũng cho anh điểm tâm, nên cùng trò chuyện với tôi.”

Anh rút cục cũng kết thúc sự giằng co trong nội tâm, ngồi xuống bên tay trái cô.

“Tay mỗi sao?” Anh đẩy cũng khoảng nửa tiếng rồi.

Cô mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nhớ ông còn có những tháng ngày đau buồn sau đó, liền ích kỷ muốn đem cảm giác trân quý đó kéo dài một chút, tự dối mình là vẫn có người thương mình.

“Không mỗi” Anh cứng ngắc rút tay về, không làm cho bàn tay ấm áp của cô lấm lâu. Nếu để lâu, anh sẽ luyến tiếc không thả ra.

Diệp Dung Hoa nhún vai, không để trong lòng sự cự tuyệt của anh. Dù sao đây không phải là lần đầu tiên, người này vốn mâu thuẫn như vậy, nhìn thì luôn xa lánh người khác xa ngàn dặm, nhưng nếu tìm tòi nghiên cứu thì sẽ cảm thấy ánh mắt của anh rất đa tình.

Anh không biết lời nói của anh đã bán đứng tâm tư của mình.

“Tâm tìnhkhông tốt lắm sao?”

Tựa như hiện tại, tuy rằng ngữ điệu bình lãnh (bình tĩnh, lạnh nhạt) nhưng nếu không để ý thì làm sao lại quan tâm tâm tình của cô như thế nào? Không quan tâm như nào còn hỏi lại muốn xác nhận cô có khỏe không?

Cô không trả lời, hỏi lại anh: “Trạh Hân, anh có người thân không?”

“Có.....người cùng tộc, nhưng không mấy khi gặp” Số nhiều chắc đã nhập luân hồi rồi, có lẽ vẫn là súc sinh, có lẽ đã chuyển thể nhiều lần, qua ngàn năm nay sớm đã không còn liên hệ gì.

“Phải không? Vậy những người cùng tộc đó có đối tốt với anh không?”

“Không” Không ai đối tốt với anh, anh cũng không vì ai mà phải trả giá. Xà tộc luôn luôn đam tình, sinh tử do tạo hóa, tự thân mà sống.

“Cho tới bây giờ chưa từng có người đối đãi thật tình với anh?” Như vậy xem ra anh so với cô thì cần an ủi hơn.

“....Có” Duy nhất một người, làm cho anh dù nghìn năm trôi qua, một bước cũng không bỏ được luôn theo bên người cô.

“Cô ấy là người như thế nào?”

“Cô ấyrất ôn nhu, rất có duyên với trẻ con, rất thích dạy bọn trẻ, về sau nhất định sẽ là một người mẹ tốt. Cô ấy đối với ai cũng tốt, luôn suy nghĩ cho người khác, tâm địa dịu dàng, ngay cả đối với tiểu động vật đều tốt....” Trạh Hân chăm chú nhìn cô, không tự giác nói ra hình dung của cô trong mắt anh.

Diệp Dung Hoa bị ánh mắt sáng quắc của anh nhìn gò má có chút nóng lên: “Anh nói cô ấy thật tốt, thật đẹp”

“Cô ấy tốt lắm” Không ai có thể thay thế được.

Cô hạ tầm mắt: “Có người đối tốt với anh, đó là một việc thật hạnh phúc.” Bọn họ không có lý do gì yêu cầu người khác phải trả giá, mà nguyện ý chủ động chịu sự trả giá, có lý nào lại không quý trọng.

“Tôi nói xong rồi, cô thì sao?” Cô còn chưa trả lời anh.

“Anh vì sao biết tâm tình tôi không tốt?” Cả một ngày, cả nhà trẻ không ai phát hiện mà?

“Tôi có mắt mà.” Anh kỳ quái trả lời. Có mắt nhìn làm sao mà không biết?

Cô giấu được mọi người nhưng không thể giấu anh được, thậm chí nhắm mắt không nhìn cô, ngực hơi buồn đau cũng có thể cảm ứng được cảm xúc của cô lúc này.

“.....” Trạh Hân trả lời rất tiêu chuẩn, cô lại nở nụ cười.

Thì ra luôn có người tâm ý tương thông với cô, cô kỳ thực một chút cũng không cô đơn.

Cô không biết anh ảnh hưởng đến cô như vậy, chỉ nói hai ba câu cũng làm cho tâm tình của cô tốt hơn rất nhiều.

“Anh có thể giúp tôi một chuyện được không?”

“Cô nói đi” Mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần cô nói, anh sẽ làm được.

“Không cần tỏ ra thận trọng như chuẩn bị phải lên núi đao xuống biển lửa như vậy, tôi chỉ là muốn anh giúp tôi tìm phòng ở. Tôi muốn chuyển ra ngoài, muốn tìm một căn phòng gần đây để thuê.” Con gái một thân một mình tìm phòng, nếu có người đàn ông đi cùng, tiện thể có thể cho chút ý kiến.

Đúng, cô từng nói muốn chuyển ra ngoài sống, hơn nữa muốn chuyển đến nhà của anh ở. Chính là hiện tại không có khả năng.

Anh không nói thêm gì, cầm lấy di động gọi cho Tôn Y Nỉ mượn xe.

Tôn Y Nỉ nói, hiện tại cô đang ở xa cô sẽ bảo Lâm Giang mang xe cho anh nhưng chỉ còn xe máy thôi.

Vì thế anh hiện tại muốn mượn mũ bảo hiểm, chở Diệp Dung Hoa đi tìm phòng.

Nhìn phòng thứ nhất, kết cấu không tốt, xung quanh lại ẩm ỹ bị anh cự tuyệt.

Căn phòng thứ hai, thật là ẩm thấp, cô chú ý đến vệt nước chảy trên tường, nếu trời mưa chắc phải huy động hết nội lực xoong chảo để hứng, cô gạt bỏ.

Căn phòng thứ ba, an ninh không tốt, vị trí hẻo lánh, đường đi vừa ít người lại tối, thường có du côn tụ tập, nếu con gái về khuya, thật sự không an toàn, hơn nữacách nhà anh quá xa.

Căn phòng thứ 4, kỳ thực không có gì là không tốt, tiền thuê rất hợp lý, chỉ là sống cùng chủ nhà, mà chủ nhà này, ánh mắt đánh giá cô làm cho cô không thoải mái, cô nói kéo Trạh Hân chạy trốn chết.

Căn phòng thứ 5, Anh vừa bước vào cửa, ngày cả nhìn cũng không thèm nhìn, liền lôi kéo cô chạy lấy người.

“Trạh Hân, Trạh Hân.....anh chạy chậm một chút.” Bị lôi kéo đi Diệp Dung Hoa một mặt hoang mang: “Tôi cảm thấy nơi đó cũng không tệ, anh như nào.....”

“Âm khí quá nhiều.” Đi đủ xa, anh mới dừng bước chân, quay đầu nói: “Bên trong có người chết, không chỉ một người. Cô muốn trở thành người tiếp theo sao?”

Diệp Dung Hoa nháy mắt mao cốt tung thiên (kiểu như sợ dựng tóc gáy) :”Anh....”

“Đúng” Biểu cô muốn hỏi cái gì, không hề giấu diếm. Anh nhìn thấy được, nhìn thấy oan hồn như hổ rình mồi hướng cô vươn tay, bởi vì anh lạnh lùng nhìn chằm chằm mới không dám vọt qua đây.

Quỷ hồn này không đáng yêu, như ở phố Khởi Tình có thể giúp chủ nhà bắt trộm, nhưng ở đây bọn họ muốn bắt là thể nhân.

“Được, được, được anh không cần phải nói nhiều, tôi nghe anh” Cô da đầu run lên, chủ động nhảy lên xe máy, thúc giục anh mau rời đi.

Đi xem tiếp mấy căn nữa nhưng không có một căn phòng nào vừa ý.

Trên đường về nhà, cô rất thất vọng, nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường, cười nhẹ nói: “Đã đi nhiều nơi như vậy, bụng cũng đói rồi, tôi mời anh ăn khuya, anh muốn ăn gì?”

Anh chọn một cửa hàng cô thường đến, gọi bún xào, canh mực. Cô thường dặn ông chủ là đừng cho rau thơm, ông chủ rất dễ quên, một khi bận là sẽ quên, cho nên khi đồ ăn được bê lên là bọn họ đều tự mình nhặt bỏ.

Nhặt hết rau thơm trong canh, lại mang bún xào đậu xanh bỏ ra, nếu không phải rau bình thường cô không ăn.

Diệp Dung Hoa chống má nhìn hành động của anh: “Anh biết tôi ăn cái gì, không ăn cái gì?”

Thường thường cùng nhau ăn như thế nào lại không biết? Trước kia toàn như vậy đã thành thói quen của anh.

Nhanh chóng giải quyết bún xào, thấy cô ăn không hết một nửa, trong tay cầm tờ báo, bài viết ghi lại người thuê phòng bị chủ nhà đánh, biểu cảm thật buồn rầu.

“Không cần phiền não, cho cô ở nhà của tôi.”

“Gì?” Cô ngẩng đầu, tương đối ngoài ý muốn: “Anh..”

“Tôi sắp chuyển đi rồi, cô có thể đến đó ở, tôi sẽ nói một tiếng với Tôn Y Nỉ.” Anh nói thêm.

Nếu nhà cô không thể là nơi dung thân của cô, phải ở nhà của anh, Tôn Y Nỉ cũng sẽ chiếu cố cô, so với ở nhà làm người không được người khác để ý, xem nhẹ còn tốt hơn.

Cái gì anh muốn chuyển đi, căn bản chính là muốn đem chỗ ở tặng cho cô! Thực lòng muốn chuyển đi sao, vì sao ngay từ đầu đi cùng cô tìm phòng lại không nói, khi cô phiền não vì không tìm được phòng mới nói ra?

Anh không phải là một người biết nói dối, vụng về nói dối đã bị người khác nhìn thấu, nhưng làm cho lòng cô tràn đầy cảm động.

“Anh thật là một người thật có tâm!”

Có ý gì?

Không đợi Trạh Hàn hỏi lại, cô đứng dậy thanh toán, cười cười kéo tay anh chạy lấy người.

Đưa cô về đến trước cửa, không quên hỏi lại một lần: “Cô khi nào thì muốn chuyển đi? Báo trước tôi một tiếng, tôi đến chuyển đồ”

“Cái đó nói sau” Cô vẫy vẫy tay, vào nhà.

Như vậy là đồng ý hay không đồng ý? Trạh Hàn không hiểu được, nhưng cảm giác được, tâm tình của cô tựa hồ tốt lắm, không lại trầm trọng toàn mây đen.

Cô vui vẻ, vậy là tốt rồi, anh hiểu hay không không quan trọng.

18. Chương 9.1

Chương 9.1

Khoảng cách giữa cô và anh càng ngày càng gần, càng ngày càng quen thân hơn.

Căn cứ theo cách nói của Tôn Y Nỉ cái này gọi là tình bạn.

Trong quan niệm của anh chỉ có quen và không quen, muốn quan tâm sẽ không để ý đến người khác, không có cái gọi là tình bạn. Bất quá bởi vì là bạn bè, giữa trưa cô sẽ mang hộp tiện lợi tìm đến anh cùng nhau ăn, sợ anh ăn không đủ, luôn sẽ lấy đồ ăn của mình chia cho anh một chút.

Cô có việc sẽ tìm đến anh nhờ trợ giúp, có khi sẽ cùng anh nói chuyện phiếm, không để ý anh nói rất ít, cô đem chuyện không bao giờ nói với người khác nói cho anh biết, hoàn toàn tín nhiệm anh.

Anh không hề chán ghét việc đó. Như vậy khi tâm tình của cô không tốt sẽ không một mình trốn đi nơi nào đó, có thể biết tâm sự của cô, lại lắng lẽ giúp cô giải quyết, biết cô có hài lòng không.

Bạn bè, không cần đồng giường cộng chẩm (ngủ cùng giường), cũng không cần lo lắng thân phận của mình sẽ dọa cô sợ, cho dù cô gặp được người vừa ý cũng không cần khó xử, khoảng cách này rất xa cũng rất gần.

Như vậy tốt lắm, anh cảm thấy như vậy rất tốt.

Cô không nhắc tới việc chuyển nhà, mỗi khi anh hỏi, cô luôn cười cười trả lời: “Từ từ, không vội”

“À” Cô nói không vội, vậy không vội. Dù sao anh cũng không có gì cần chuẩn bị, chờ cô khi nào muốn chuyển, chỉ cần nói một tiếng là có thể chuyển đến.

Cô không đề cập đến việc chuyển nhà, ngược lại thường xuyên nói với anh: “Trạm Hàn, có một cuộc biểu diễn ca nhạc của bọn trẻ, hiệu trưởng bảo tôi nhất định phải đến xem, nhưng tôi tìm mãi không có người đi cùng.”

Không cần buồn rầu, anh sẽ đi cùng cô.

“Trạm Hàn có một cửa hàng thịt nướng mới khai trương, ưu đãi giảm giá, nhưng nhất định phải hai người mới được ưu đãi đó đi ăn với tôi được không?”

Được. Anh biết cửa hàng kia ngay từ khi còn chưa khai trương, cô đã nóng lòng muốn đến thử, khi đó bọn họ vẫn còn bên nhau, vốn đã dự định là muốn đến đó một lần.

“Trạm Hàn, tôi muốn vào nội thành mua ít đồ, anh đi cùng tôi chứ”

Cái này càng được. Nếu mua nhiều đồ, cô dù không nói, anh cũng không cho cô một người giữa trời nắng to bao lớn bao nhỏ xách về nhà.

Bất quá cô tựa như không vội mua đồ mà nhân nhả đi dạo một vòng quanh phố, cùng anh cùng nhau ăn mực nướng, kem cuối cùng còn mua một chiếc áo khoác che nắng cho anh, bởi vì cảm thấy anh mặc rất đẹp, hơn nữa tay anh khi nắm luôn lạnh lạnh.

Cuối cùng, danh sách mua đồ của cô cũng không có nhiều, ít nhất không nhiều như anh tưởng.

Sau đó có một lần, bọn họ trong một tiệm ăn đậu hoa, trong lúc chờ đợi đọc một quyển tạp chí, cô nhìn thấy một chiếc vòng nói rất đẹp vì thế anh nhớ kĩ, mua tặng cô.

Ngay từ đầu đi làm cũng vì cô, hiện tại lĩnh vài lần tiền lương cũng không biết dùng để làm gì, tiền đối với anh cũng chẳng có tác dụng mấy, cũng không có cơ hội đưa cho cô, nghe Lâm Giang nói lấy tiền đó mua đồ cô thích rồi tặng cho cô, thật hợp lý.

Khi đưa đồ trước mặt cô, biểu cảm của cô thật kinh ngạc.

Vốn cho rằng cô sẽ không nhận, có rất nhiều người tặng đồ cho cô nhưng cô không nhận, nhưng lúc này đây, cô nhận, hơn nữa còn tươi cười nhận lấy, nhưng cô nói lần sau đừng lên mua những đồ đắt tiền như vậy.

“Về sau, chỉ cần mua cái gì rẻ thôi, không cần mua loại đắt tiền như thế này.”

Về sau, cái gì về sau?

“Thì ra là chậm hiểu, thật ngu ngốc” Cô cười nói nhỏ, không biết được thánh lực của anh rất tốt nghe thấy.

Đáp lại việc anh tặng quà, cô kéo anh đi ăn cơm, còn đi xem phim xong mới trở về.

Trước khi nói tạm biệt, cô đưa cho anh, anh mở túi giấy ra, thấy mấy quyển sách “sách dạy nấu ăn” ”

“Tôi sẽ không làm”

Cô trả lời: “Tôi không muốn anh làm.”

Vậy đưa cho anh làm gì?

Cô cũng không trả lời, cười cười gõ trán anh một cái: “Chính mình nghĩ đi, tôi về đây.”

Này đồ ngốc, đưa “Sách dạy nấu ăn” cho anh lại không cần anh làm đương nhiên là đưa cho người khác làm cho anh ăn!

Cô đưa cho anh đó là một lời hứa hẹn, về sau muốn ăn cái gì chỉ cần nói một tiếng, còn có người cam tâm tình nguyện làm làm cho anh ăn.

Tươi cười sung sướng về nhà, trước tẩy trang sau đi vào phòng tắm tắm rửa.

Cô hôm nay trang điểm rất cẩn thận, bọn trẻ trong nhà trẻ phát hiện cô giáo Dung Hoa hôm nay đặc biệt xinh đẹp, chỉ có người kia lỗ mãng không nhận ra.

Ngày thường đối với cảm xúc của cô đặc biệt miễn cảm, nhưng đối với cô mặc đồ gì, trang điểm như thế nào cho tới bây giờ không bao giờ để ý, này dung mạo người khác vô cùng hâm mộ, trong mắt anh dường như rất bình thường.

Tắm rửa xong trở về phòng, tóc vẫn còn ẩm ướt, cô mất dửng ở đồ vật để trên bàn trang điểm. Cô không nhận được khoe miệng ý cười, vươn tay vuốt ve, yêu thích không buông tay.

Hôm nay là lễ tình nhân nha, đúng là đồ ngốc!

Còn tưởng rằng anh hiểu được chút phong tình, hiểu được trong lễ tình nhân tặng vòng cổ cho cô!

Tiếng gõ cửa vang lên hai cái rồi yên lặng. Cô đặt vòng cổ xuống, đang muốn đứng dậy mở cửa, nét mặt mẹ mang chút chần chờ mở cửa đi vào.

“Mẹ, người còn chưa ngủ?”

“Ai.....” Mẹ hư một tiếng :”Con đã đi ngủ rồi sao? Vậy để lúc khác thì nói chuyện”

“Con chưa. Mẹ, người có việc gì sao?”

“Ừlà như vậy, em con muốn kết hôn, cái này con cũng biết”

Mới nói mấy câu, cô đã hiểu mẹ muốn nói gì.

Những chuyện chuẩn bị cho hôn lễ, trên cơ bản đã ổn thỏa, trên cơ bản cũng không cần cô giúp cái gì, mẹ đêm khuya vào phòng bộ dạng muốn nói lại thôi, còn có thể là chuyện gì nữa?

“Nếu là chuyện bố trí tân phòng, phụ huynh học sinh của con là một người thiết kế nội thất, người ta cho vài mẫu thiết kế, muốn hai ngày nữa đưa cho em con xem qua, phong cách theo sở thích của em con, giá cả con có thể nói chuyện với bên thiết kế, có thể bớt được chút chi phí” Cô dừng một chút: “Về phần thời gian khởi công, mấy ngày nữa con sẽ sửa sang một chút rồi sẽ chuyển ra ngoài. Đại khái trước cuối tháng sẽ chuẩn bị khởi công.” Không muốn mẹ khó xử, cô chủ động nhắc tới một lần nói cho xong.

“.....” Cô nghĩ như vậy là chu đáo, mẹ Diệp ngược lại không hiểu được nên nói cái gì.

“Mẹ, người không cần phiền não, việc này con sẽ xử lý tốt, nếu có việc muốn con giúp, cứ nói với con một tiếng, người trong nhà không có cái gì không tiện nói.”

Gắng từng tiếng, nói được nhưng mẹ Diệp cảm thấy chột dạ.

Mấy năm nay, bà luôn xem nhẹ đứa con này, đối xử bất công, rõ ràng ngay cả chính mình cũng không có mặt mũi nào mà nói, con gái lớn chưa bao giờ oán tránh một câu, tính tình ôn lương sẵn sốc, vĩnh viễn luôn nở nụ cười, lời nói nhỏ nhẹ, cho dù trong lúc này.....

Muốn nói lại thôi, mẹ Diệp cuối cùng cũng không nói gì, yên lặng đi ra khỏi phòng.

Sau khi mẹ rời đi, cô không cười được nữa.

Liều mạng nghĩ đến Trạm Hàn, nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm kia, lại dùng ánh mắt quan tâm chăm chú nhìn cô. Nghĩ nghĩ, tâm liền nóng lên.

Cô cầm lấy di động, bấm dãy số quen thuộc.

“Dung Hoa” Ở một đầu khác, chỉ vang một lần liền lập tức được thông, không có khi vẫn hỏi thăm, dường như lúc nào cũng chờ cô gọi đến.

“Ừ, anh ngủ chưa? Tôi không quấy rầy anh chứ?”

“Chưa. Tôi sẽ đến ngay”

Anh bất cứ lúc nào, một cuộc điện thoại cũng có thể gọi, bất cứ lúc nào cũng có thể đến.

Diệp Dung Hoa vừa cảm động vừa buồn cười ngăn cản: “Đợi chút, không có chuyện gì, anh không cần qua đây.”

“Ừ”

“Hôm nay bữa tối ăn ngon không?”

“Tôi không thích thức ăn màu đen” Không khó ăn nhưng nhìn qua giống như đồ ăn bị hỏng.

Cô cười khê: “Đó là mặt bị đen thôi, lần sau chú ý hơn, chọn đồ hấp chắc anh sẽ thích. Kia món điểm tâm ngon chứ?”

“Thích” Không hề thừa đến một chữ, hoàn toàn không hiểu tâm tình.

“A. Anh chỉ nói được như vậy thôi ah, bánh đó lần sau em sẽ làm cho anh ăn. Bộ phim kia cũng được chứ?”

“Hoàn hảo.....” Cách điện thoại, bọn họ nói qua lại chuyện phiếm, coi như là cô muốn khẳng định anh đã về nhà an toàn, trước khi ngủ muốn gọi điện chắc chắn mà thôi.

Nói chuyện khoảng nửa tiếng, cô mới chuẩn bị ngắt máy: “Không có chuyện gì, ngày mai còn phải đi làm, anh ngủ sớm một chút”

Cô thực ra chỉ muốn nghe tiếng của anh mà thôi, nói chuyện với anh, tâm liền ấm lên, thực sự chỉ có vậy thôi.

“Dung Hoa” Anh gọi một tiếng: “Đừng khóc”

“Nói bậy bạ, em nào có khóc đâu?” Khóe mắt sạch sẽ, ngay cả sương mù cũng không có? Lúc này chắc anh tính sai.

“Tôi nói tâm em cơ”

Đông! Anh nói chuyện luôn như vậy nói đúng trọng điểm.

Cô hiện tại tin tưởng, anh thực sự không cần nhìn cũng nhìn được đến đây.

19. Chương 9.2

Chương 9.2

Khóe miệng của Diệp Dung Hoa hạ xuống, than nhẹ: “Trạm Hàn.....”

“Chuyện gì?”

“Em có thể.....chuyển đến ở với anh không?”

Yếu ớt ngữ khí nói ra, ở trước mặt anh, không cần cậy mạnh.

“Được, chuyển sang đây.”

Cô chỉ nhớ rõ, cuối cùng anh nói như vậy.

Đêm đó, cô chuẩn bị tư trang, anh nói sau khi tan tầm sẽ giúp cô chuyển đồ, kêu cô không cần tự mình làm.

Cô chuẩn bị ít quần áo thường mặc, trong túi một chiếc áo khoác rơi ra một vật kim loại, nhìn qua thì là giống chìa khóa nhà, nhưng cô hoàn toàn không có ấn tượng gì với chiếc chìa khóa này.

Sáng sớm hôm sau, cô cầm một chiếc hộp giấy, mang theo bữa sáng đi tìm anh.

Trước kia toàn là anh đến trước nhà cô chờ cô, lại cùng đi làm có vẻ tiện đường, cô muốn tới phố Khởi Tình rồi đến nhà trẻ thì phải mất thêm một đoạn đường, sáng sớm coi như là tản bộ đi.

Đi đến chỗ ở của anh, số 65 cửa nhà vẫn khóa, ngược lại Tôn Y Nỉ cách vách cửa lại đang hơi hé mở.

Cô thề là mình không có ý định nghe lén, chính là tiếng nói chuyện bay vào trong tai, muốn đi tiếp nhưng nghe thấy nhắc đến tên mình mà dừng lại.

“A, lúc này ngay cả chỗ cũng muốn tặng cho Dung Hoa? Muốn lưu lạc đầu đường làm con rắn vô gia cư à!”

“Tôi có chỗ ở của mình” Hơn nữa rất nhiều, sẽ không làm rắn vô gia cư. Ở chỗ này 29 năm chỉ vì Diệp Dung Hoa ở gần đây.

“Đây không phải trọng điểm? Thế nào sống hơn 2000 tuổi mà ngày cả trọng điểm lời nói ở chỗ nào cũng chưa học được sao?” Thật tốn thời gian, Lâm Giang học rất tốt nha, mỗi ngày xem tivi, ngày nghỉ luôn mơ ước cùng người thương yêu đi xem phim ở rạp, khẩu ngữ đang lưu hành cũng học được, cũng nghe hiểu, hiện tại tùy tiện cũng loạn mắt anh.

“Tôi là đang hỏi anh, vì cô ấy mà làm những chuyện này, thực sự chỉ vì một đời không cần thận hại chết cô ấy, đây là sự áy náy sao?” Dù sao nói chuyện tình yêu anh cũng không hiểu, vậy phải nói đến động cơ.

“.....Không chỉ vậy. Cô ấy từng cứu tôi.” Hơn nữa không chỉ một lần.

“Cô ấy? Anh nói là Dung Hoa?” Cô ấy lấy đâu ra năng lực đó vậy?

“Không phải hiện tại, ước chừng là ở đời nhà Sở, tôi đang tỉnh tỉnh mê mê, thần trí chưa được khai thông, bị người bắt rắn bắt được, là cô ấy nhất niệm thiện tâm, mua tôi phóng sinh.” Bởi vậy anh mới có thể sống sót, từ đó dốc lòng tu luyện.

“Lần thứ 2 là nhà Đông Hán, khi tôi tu luyện được 300 lần đầu tiên lịch kiếp. Năm ấy vốn phải chịu lôi kiếp, hoặc là bị thương hoặc là phải chết, một tiểu cô nương bị lạc đường trên núi vào sơn động trú mưa, cô gái ấy có mấy đời nối tiếp nhau phúc trạch, lôi thần không đánh được, đành phải bỏ qua, đánh bậy đánh bạ lại cứu ta trong sơn động.”

“Lần cuối cùng, tôi đã tu luyện được ngàn năm, có thể hóa thành người. Dân xung quanh nghe đồn bậy bạ, nói ngọn núi bị yêu tinh quấy phá, phóng hỏa thiêu núi. Năm ấy, tôi phải chịu kiếp dục hỏa, lại bởi vì cô ấy mà sống qua một kiếp kia. Cô ấy đem tôi mang về cứu, dốc lòng chăm sóc.”

“Khó trách!” Bình thường ngoại tộc tu luyện, phải trải qua tam kiếp ngũ nan, khó khăn nhất là ba kiếp thì có người giúp đỡ, năm khó khăn kia chỉ coi như bữa ăn sáng, muốn chống đỡ là chuyện dễ.

“Hiện tại cô đã hiểu?” Mệnh của anh chính là của cô ấy, cho dù đem hết thấy những thứ thuộc về anh cho cô điều này cũng là đương nhiên.

“Chắc, chắc, chắc tôi còn cho rằng tivi chỉ là gạt người.” Hiện tại tình tiết hắc xì báo ân không phải đang ở trước mặt cô diễn đây sao?

“Những điều cô muốn biết tôi đều đã nói, rốt cuộc cô có đồng ý với tôi không!” Phòng ở của cô, Dung hoa muốn chuyển đến phải có sự đồng ý của cô.

“Cần gì phải cầu tôi? Tôi đã nói, người làm việc cho tôi, phòng ở liền....”

“Không có khả năng!” Tất cả là của Dung Hoa , cô nói cái gì cũng không cho.

Chắc, thật đau đầu, chỉ là một giọt nước mắt thôi mà! Ngàn năm nhân sâm đã đào được, một giọt nước mắt mà thôi có gì khác người đâu, keo kiệt mà....

“Tùy người! Dù sao phòng ở cũng cho anh thuê rồi, anh muốn thế nào thì là như vậy, tôi muốn quay vào ngủ!”

Nữ nhân tức giận bị đuổi ra khỏi cửa, anh mới nhìn thấy Dung Hoa đang ôm hộp giấy đứng trước cửa nhà 65.

“Có chuyện gì sao lại đến đây?” Anh chạy nhanh đến tiếp hộp giấy, như là sợ hộp giấy bất cứ lúc nào cũng có thể làm cô ngã.

Cô bật cười :”Em không yếu đuối như vậy” Trước kia, lúc anh chưa tới, đồ dùng ở trường học toàn là các cô phải tự chuyển, có khi một ngày phải bê mấy cái hộp lớn.

“Tôi biết em không có, nhưng có tôi ở đây, làm gì cần em làm.” Anh biểu cảm nghiêm túc nói.

Nếu không phải nghe được cuộc nói chuyện của anh với Tôn Y Nỉ, hành động trước mặt này, lời nói này cô thực sự tin tưởng là tình ý thiết tha.

Có anh ở đây, em không cần phiền não....

Có người phụ nữ nào không khát vọng nghe được những lời này? Cố tình, anh không phải hứa hẹn cả đời tình duyên, mà là báo ân. Cho tới nay, đều là tự cô đa tình.....

Anh đem hộp giấy ôm vào nhà, khi quay ra, khóa cửa lại, đem chìa khóa giao cho cô, thuận thế cầm tiện lợi trên tay cô đi làm.

Diệp Dung Hoa đưa bữa sáng liền rút tay về: “Trạm Hàn, em chuyển đến không phải muốn anh phải chuyển đi”

“Tôi biết, tôi vốn muốn.....”

“Đừng nói dối. Không thích nói dối sẽ không vì em mà ngoại lệ.”

Anh trầm mặc, không biết phải nói gì tiếp.

“Nếu anh phải đi, em sẽ không chuyển đến đây.”

Ý của cô là muốn ở cùng một chỗ với anh sao?

“Nhưng là.....chúng ta không phải người yêu” Như vậy đối với cô là không tốt.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Cô biết anh không có ác ý, chính là đơn giản nói ra suy nghĩ trong lòng nhưng lại đâm vào lòng cô một nhát đau.

“Anh không đồng ý, em sẽ tìm nơi khác để ở”

“Được” Anh lập tức đáp lại: “Em đến ở, tôi không chuyển đi”

So với cô phải chịu ủy khuất thì ở chung kỳ quái, anh tình nguyện chọn như vậy.

Bởi vì quý trọng cô, chút ủy khuất cũng không muốn cô phải chịu, nếu cô không tìm được chỗ ở, lại ở cách xa nhà anh, không chiếu cố được cô vậy thì càng phiền toái.

Anh tình nguyện như vậy.

Tuy rằng sớm chiều ở chung rất mạo hiểm, nhưng anh cẩn thận một chút, đừng cho cô phát hiện được chân thân của anh, không làm cho cô sợ nữa, anh hẳn là có thể làm được”

Anh suy ngẫm, cố gắng ngăn cách cô, lần thứ 3 cô cố ý như vô tình giải trừ, anh phát hiện, không thể ngăn được cô.

20. Chương 10.1

Chương 10.1

“Chúng ta không phải người yêu”

Anh phát hiện, gần đây cô thực thích nói câu này.

Anh biết họ không phải người yêu, cô đã quên, cho nên không phải. Những điều này luôn luôn lặp lại là cường điệu sao?

Cô đối với anh vẫn luôn tươi cười, nhưng sẽ không cho anh cầm tay nữa, sẽ không chia sẻ đồ ăn với anh, không giống trước đây rảnh là lại đi ra ngoài, tuy rằng vẫn quan tâm anh, cười với anh, nói chuyện phiếm với anh, nhưng cái loại đối tốt này có chút khoảng cách.

Về sau anh phát hiện, vòng cổ anh đưa cô, cô chỉ đeo một ngày, chính là ngày cô chuyển hộp giấy đến, sau đó không biết lúc nào cô để lại ở đầu giường anh.

Cô còn hỏi anh tiền thuê phòng là bao nhiêu muốn cùng anh chia đôi tiền nhà.

Anh không nghĩ, cô lại cười cười nói: “Cái này rất hợp lý nha. Bạn cùng phòng vốn lên chia sẻ tiền thuê nhà. A, đúng rồi, còn tiền điện nước, việc về tiền nên nói rõ ràng.”

Nói chuyện gì? Của anh mọi thứ đều có thể cho cô, cần gì phải nói chuyện?

Nhưng cô nói: “Anh đối với em tốt vì có lý do, nhưng là em cũng không muốn lợi dụng việc này để chiếm tiện nghi của anh, đối với anh, em cần em cứ lấy sẽ làm cho em cảm thấy mình thực ti tiện. Bạn bè trên lập trường phải ngang hàng nhau, mọi việc phải công bằng, nếu anh không làm được, chúng ta ngay cả bạn bè cũng không được.”

Anh còn tưởng rằng mình làm gì chọc giận cô, nhưng về sau nhận ra, cô cũng không hề tức giận, chính là giữa bạn bè nên phân chia vì không cùng giới tuyến.

Anh từng chút từng chút hiểu ra, lại bắt đầu bài xích hai chữ “Bạn bè” này.

Nay là cuối tuần, cô qua đây sửa sang lại vài thứ, tầng 2 có 2 phòng, một là phòng ngủ chính, một phòng kia có thể làm thư phòng hoặc phòng làm việc, anh về phương diện này không có nhu cầu, liền không dùng.

Vốn anh muốn đem phòng ngủ chính cho cô ở, nhưng cô nói không cần, kiên trì ở gian phòng trống kia. Tuy rằng anh cảm thấy căn phòng kia quá nhỏ thực ủy khuất cho cô, nhưng cô kiên trì muốn vậy.

Cô sửa sang xong căn phòng, nhìn bầu trời âm u, tới trước ban công giúp anh cất quần áo. Anh không biết mua cái gì, đang ở cửa cùng người đưa hàng hàng nói chuyện chuyển vào.

Gặp xong quần áo, đang muốn mở tủ để cất vào, trong óc đột nhiên hiện lên một hình ảnh mơ hồ, quá nhanh, cô không kịp nhìn rõ, nhưng cảm giác thực quen thuộc. Đường như cô đã từng làm như vậy, sau đó, sau đó....

Hình ảnh trống rỗng, cô không xác định đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô thực sợ hãi, cái suy nghĩ này và lòng can đảm đánh sâu vào ngực, sắp không thể thở nổi.....

Ai? Có ai muốn làm hại cô sao? Vì sao cô lại sợ hãi như vậy, không thể tin?

Đây là nhà của Trầm Hàn, phòng ngủ của Trầm Hàn, chuyện phát sinh tất nhiên có quan hệ đến anh, vậy.....anh rốt cuộc đã làm cái gì làm cho cô sợ hãi như vậy? Như thế khiếp đảm?

Có thể sao? Anh sẽ làm bị thương cô sao?

Người đàn ông kia cho tới nay luôn bảo vệ cô rất tốt, cô không nên nghi ngờ con người anh, nhưng vì sao.....vì sao cô có nhiều điều không xác định được như vậy?

Anh giấu cô rất nhiều việc, cô không phải ngu ngốc mà không nhận ra điều đó, hiệu trưởng nói là cô giới thiệu anh vào làm, chuông gió ở cửa nhà anh là cô làm, chiếc chìa khóa lạ kia lại vừa khớp với khóa cửa nhà anh, trong đầu có nhiều khoảng trống, hiện tại, cô thậm chí thấy quần áo của mình trong tủ quần áo của anh..... Bọn họ trước kia chắc hẳn rất thân mật, vậy vì sao cô lại quên? Anh rốt cuộc đã làm gì với cô?

Ánh mắt bất định, dừng lại nhìn đôi bao tay không hề xa lạ đang nằm trong tủ quần áo của anh.

Đây là đồ cô đưa cho Khấu Quân Khiêm, cô tự tay dệt, không có khả năng nhận sai, như thế nào lại ở chỗ anh?

Anh rốt cuộc.....còn giấu cô bao nhiêu việc nữa đây?

Trầm Hàn cùng người đưa hàng đã thỏa thuận xong việc chuyển đồ, xử lý xong sau, ở trong phòng tìm thấy cô.

“Tôi đã chọn một cái giá sách, em có nhiều sách hẳn là sẽ cần đến.”

Cô ngoảnh mặt làm ngơ, nâng gương mặt tái nhợt mờ mịt, nhất thời không biết dùng thái độ gì để đối mặt với anh.

Thấy thần sắc của cô không đúng. Trầm Hàn chạy nhanh tiến đến: “Làm sao vậy?”

Tay cô rất lạnh! Anh vươn tay ôm lấy cô: “Dung Hoa, nói gì đi”

Cô thong thả ngược mắt, bình tĩnh chăm chú nhìn anh: “Trầm Hàn, đối với anh, em là gì?”

Cô chưa bao giờ hỏi anh những điều này, giờ này lại khát vọng muốn biết.

“Em là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của tôi.” Anh không cần suy nghĩ liền đáp: “Chỉ cần em mở miệng, chuyện gì cũng nguyện làm vì em.”

“Như vậy là yêu sao? Anh yêu em sao?”

“Yêu” Ngàn năm trước, cô cũng hỏi anh điều này. Ngàn năm sau, cô vẫn hỏi lại điều này.

Gương mặt trống rỗng tuyệt vọng khi đó, cũng giống Diệp Dung Hoa hôm nay, anh bỗng dưng cảm thấy hoảng sợ.

“Dung Hoa.....”

“Em quên, em và anh không giống nhau.....” Một con rắn, từ nhỏ đã không có cảm tình làm sao có thể hiểu được tình yêu của nhân gian: “Anh cứ coi như em chưa hỏi gì”

Phút chốc anh siết chặt tay: “Không cần, Dung Hoa”

Vấn đề này anh không trả lời được, làm cho cô tình nguyện tìm đến cái chết, cùng anh mấy đời không gặp lại, cho tới bây giờ anh cũng không hiểu, vì sao vấn đề này lại quan trọng như vậy, nghìn năm trôi qua anh thực sự rất sợ.

“Em muốn anh yêu, anh liền yêu, em dạy anh, chậm rãi dạy rồi anh sẽ biết, không cần nói sau này trọn đời không bao giờ gặp lại, anh không thể không nhìn thấy em” Anh cúi đầu, tình tế hôn môi cô, tình yêu của loài người chắc là như vậy? Anh thực cố gắng nghiền ngẫm.

Dày đặc những chiếc hôn ôn nhu dừng ở trên môi, anh hôn một cách quý trọng, dè dặt, cẩn trọng lên mặt, lên môi, làm một cách sâu sắc

Đôi môi anh lạnh lạnh chạm vào đôi môi ấm áp của cô, cách hôn này, ánh mắt nóng bỏng, cô đã từng thấy, việc này cô xác định không hề xa lạ, cô đã từng được hôn như vậy, vài lần nắm tay bước chậm, ngồi bên đê ôn tồn làm bạn.

Vì vậy cô động lòng, lo lắng tự tay đan một đôi găng tay vì anh giữ ấm, liều lĩnh lao thân vào lửa....là anh, mãi mãi đều là anh!

Diệp Dung Hoa dùng sức đẩy anh ra, thở hổn hển từ trong lòng anh tránh ra, nhìn chăm chăm anh.

“Dung Hoa”

“Em hỏi anh một chuyện, nếu anh không thành thực trả lời, đời này em không có cách nào đối mặt với anh”

“.....Được” Anh biết là cô nghiêm túc, chỉ cần một câu nói dối, cô lần này thực sự vĩnh viễn không tha thứ cho anh.

“Chúng ta.....từng thực sự thân mật, đúng không?”

Anh chăm chú nhìn cô, gật đầu.

“Vì sao em một chút ấn tượng cũng không có?”

“Bởi vì anh niệm chú làm em quên đi phần kí ức đó”

Cho nên, đúng là anh cướp đi phần trí nhớ.

Cô hít sâu một hơi, giơ cao tay đang cầm đôi găng tay :”Vậy nó thì sao? Nếu em không nhầm, ngày đó.....”

Anh thở dài, thẳng thắn thừa nhận: “Là anh, vài thứ đều là anh”

Cô há mồm, ngậm miệng sau một lúc lâu, yên lặng tang thương nói thành tiếng: “Em không hiểu.....”

“Chính là chút phép thuật làm thay đổi khuôn mặt”

Thật hay cho câu “Chính là chút phép thuật làm thay đổi khuôn mặt”. Lừa bọn họ coi họ là người bình thường thì ngu ngốc, thật là rảnh rỗi.

Cô nhắm mắt lại, gật đầu, lại gật đầu: “Thì ra là thế.....”

Cô cuối cùng cũng biết vì sao cùng là Khấu Quân Khiêm, lại cho cô cảm giác khác nhau như vậy, cô chưa thấy bộ mặt thật của anh nhưng đã động lòng, cảm tình của cô, sự thương tâm khổ sở của cô, cảm xúc đau lòng không buông xuống được, tại lúc này đây lại cảm thấy thật lực cười.

“Dung Hoa.....” Anh dời bước tiến lên, chưa chạm đến cô, thỉnh thoảng bị tay cô hất bỏ, anh ngơ ngác.

Hai mắt anh hoang mang, giọt nước mắt của cô rơi làm anh thất kinh: “Dung Hoa, đừng khóc....”

Cô muốn đẩy tay anh cũng không sao cả, nhưng mà đừng khóc, anh cho tới giờ cũng không giống đã chọc cô.

“Anh không biết vì sao phải không?” Cô nhẹ nhàng cười, nước mắt rơi càng nhiều: “Buồn cười là tôi ngây ngốc động lòng, đáp ứng cùng Khấu Quân Khiêm kết giao..... Trạm Hàn, anh lừa gạt tình cảm của tôi hại tôi không biết như nào trả giá cho tình cảm đó, gửi tình cảm cho nhầm người, nếu không phải anh dùng khuôn mặt kia lừa gạt tôi, tôi sẽ không đáp ứng sự theo đuổi của anh ta, là anh, Khấu Quân Khiêm là sự sai lầm cùng thương tổn là anh tạo thành, anh có biết hay không?”

Anhtạo thành đau khổ cho cô? Trạm Hàn ngạc nhiên.

Khi đó cô khổ sở, anh đều biết, cũng luôn chú ý bên cạnh cô, lại không nghĩ tới, thương tổn của cô là do anh mà thành.

“Anh đương nhiên không biết, anh cũng không phải người, làm sao có thể biết.....” Tình cảm con người đâu phải chỉ vì khuôn mặt, anh lại dùng hình dạng của người khác để đến lừa cô.

“Anh dựa vào cái gì mà có thể làm bậy với cuộc sống của tôi, trí nhớ của tôi, muốn hay không tôi tự quyết định, anh dựa vào cái gì mà cướp nó đi? Thích thì tự đến, cần gì coi như người xa lạ, hỗn đản! Anh không

có tư cách sắp đặt tôi như vậy, đem trí nhớ trả cho tôi!” Cô tức giận không khống chế được lấy tay đánh anh.

“Thực xin lỗi, Anh.....không có cách nào.” Trí nhớ của cô đã hòa vào người anh, trở thành một phần của anh.

“Vậy thì cút xa ra, không muốn lưu lại chút trí nhớ thì không cần tạo chút trí nhớ nào có anh trong cuộc sống của tôi.” Cô không muốn người khác một lần lại một lần lừa gạt, trêu đùa, cô chịu đủ rồi.

Cô xoay người, dứt khoát bước đi, anh chợt ngăn ra.

“Dung Hoa.....” Anh hoảng hốt, theo bản năng túm lấy tay cô.

Không biết nên nói cái gì để giữ cô lại, cũng không muốn cô cứ như vậy rời đi.

“Tôi biết anh đối với tôi rất dụng tâm, nhưng Trạh Hân, anh làm như vậy, cho tới bây giờ cũng không phải là điều tôi muốn.” Cô xoay cổ tay, muốn tránh đi anh, xoay người đi không quay đầu nhìn lại.

Việc anh làm, cho tới bây giờ cũng không phải điều tôi muốn!

Đêm dài yên tĩnh, ngữ điệu cô nói, vẻ mặt, không ngừng hiện lên trong đầu anh.

Cô chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, đó là ánh mắt so với người xa lạ còn xa hơn, ngữ điệu chậm rãi nhẹ nhàng nhưng mang cảm xúc quyết tuyệt, giống hệt ngàn năm trước, anh biết lúc này mà không nghĩ thông suốt, cô thực sự sẽ không bao giờ cho phép anh xuất hiện trước mặt cô.

Vậy cô muốn là gì?

Suy nghĩ cả một đêm, khi mặt trời mới mọc, anh cuối cùng cũng hạ quyết tâm đến tìm Tôn Y Nhi.

Đang ngủ bị lay tỉnh dậy, nữ nhân rời giường giọng nói vẫn ngái ngủ: “Đầu năm nay người làm sao vậy, anh đúng là đồ không có đạo đức mà. Luôn nửa đêm quấy nhiễu giấc mộng của người khác.....”

“Trời đã sáng” Cho nên không tính là nửa đêm.

Cô khê cần môi, 5 rưỡi! Đúng là trời đã sáng.

Quên đi, dù sao anh ta cũng không hiểu trọng điểm là gì đâu phải bây giờ mới vậy.

“Vậy đại gia ngài sáng sớm đã sang đây là cần tiểu nữ giúp cái gì?”

“Có” Anh mở lòng bàn tay đưa ra.

“Gì?” Cô hoàn toàn tỉnh ngủ, không hề tức giận, hưng phấn xoa xoa mắt. Trong lòng bàn tay anh là giọt nước mắt, chợt bừng tỉnh như nhìn thấy kim cương, đây là vật cô đã hi vọng từ lâu nha, anh ta đã nghĩ thông suốt rồi sao?

“Đây là phép thuật của chủ tử cô, chỉ có người mới có thể phá”

Đang hưng phấn, cô vẫn không quên hỏi: “Vì sao lại nguyện ý?”

Cô từng nói, chủ tử của cô khi làm phép thuật đóng băng giọt nước mắt kia cũng đồng thời nhấn lại với cô, ngài ấy chắc không quản việc này, chỉ biết là bên trong cất giấu đó là các kiếp của Diệp Dung Hoa trước khi chết chảy xuống một giọt nước mắt, đây là vật duy nhất của cô mà anh có thể cất giữ, muốn phá hỏng nó quả thực là như muốn mạng của anh, đó là bảo bối của anh.

“Tôi muốn biết.....cô ấy rốt cuộc đang nghĩ gì?” Có lẽ ngàn năm trước anh nên làm như vậy.

Cô rốt cuộc có tâm tình gì khi giọt nước mắt kia chảy xuống? Lúc ấy, khi chuẩn bị chết cô ấy nghĩ cái gì? Anh thực sự muốn biết.

Có lẽ cho tới bây giờ cũng không phải là hận.....

Thứ hai, buổi sáng khi ra khỏi nhà, một pho tượng đang đứng chình ình trước cửa nhà cô, cũng không biết được là đã đứng bao lâu.

Diệp Dung Hoa mặt không chút biểu cảm, lướt qua anh.

Ở trong vườn trẻ, nếu không cần thiết anh sẽ không lại gần, chỉ là cách một khoảng cách, biểu cảm thực đáng thương như đứa trẻ nhỏ bị mẹ vứt bỏ nhìn cô.

Giữa trưa, khi dùng cơm, cô lại không đi tìm anh.

Khi ăn được 3 phút, tựa hồ bất mãn với khoảng cách này, thấy cô cũng không bài xích anh, liền được dâng chân lên dâng đầu chuyển gần một chút.

3 phút nữa lại trôi qua, trộm liếc cô một cái, lại chuyển gần một chút.

Đang tầm ăn chọc cô dở khóc dở cười.

Cô vốn thực sự rất giận. Nhưng nhìn đến biểu cảm vô tội của anh cùng hành động cầu hòa lấy lòng, trong lòng tức giận đã không còn.

Cô biết anh không cố ý lừa gạt cô, cô cũng không lường trước được là làm tổn thương đến anh, chính là, chính là.....

Tình huống như vậy, liên tục giằng co vài ngày, ngay cả mấy đứa nhỏ cũng cảm thấy anh thật đáng thương, tự động chạy tới làm thuyết khách hộ anh, kêu cô không cần không để ý đến anh.

Cô thở dài, trừng mắt: "Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

"Vậy em hết giận chưa?"

"Nếu chưa hết thì sao?" Cô phụng phịu đáp lại. Nói chuyện cùng người này căn bản không có cách nào khai thông được, nói thường không ăn khớp.

"Có chút việc muốn nói cho em, anh nghĩ thật lâu, đã hiểu được một chút việc, chờ em hết giận mới nói."

Sau đó anh bước đi, một câu vô nghĩa cũng không phiên cô.

Diệp Dung Hoa chán nản, trừng mắt nhìn bóng lưng anh, đi cũng không được gọi anh lại cũng không xong.

Anh ruốt cuộc nghĩ thông suốt cái gì? Cô thực sự muốn hỏi, lại không mở miệng được.

Nếu đây là cách lạt mềm buộc chặt của anh, có thể nói là anh đã thông suốt, trước đây anh chưa bao giờ đối với cô có ý đùa bỡn.

Nghẹn cả ngày, cô rốt cuộc nhịn không được, mở miệng hỏi anh: "Anh rốt cuộc nghĩ thông suốt cái gì nhân sinh đạo lý lớn sao?"

"Không có giới như vậy, chính là phát hiện thì ra anh đã sớm yêu em thật lâu rồi mà thôi." Anh nói xong lại chạy lấy người.

Oa, anh nói đơn giản như "Hôm nay mặt trời thật lớn, ra cửa nhớ mang ô sao?" Đây, ngữ điệu giống như ăn cơm vậy.

Cô không dám tin từ trước đến nay đây là người đầu tiên tỏ tình xong liền chạy lấy người, cơn giận nổi lên.

"Trạm Hàn, anh hiện tại là muốn tôi cầu anh chấp nhận tôi sao?"

"Không có mà" Bởi vì cô còn tức giận, Tôn Y Nỉ nói loại chuyện này phải nói khi người đó không tức giận nữa thì mới thành công, hơn nữa dây dưa đã gần năm trước nên có chút phức tạp, nên chờ cô bình tĩnh mới được nói, trọng yếu nhất là.....

"Anh hiện tại phải đi cho thỏ ăn" Cho ăn xong còn phải nhặt cỏ.

Cho thỏ ăn? Cho thỏ ăn? Cho thỏ ăn?

Diệp Dung Hoa cứng họng, một con thỏ nhỏ nhỏ liền bỏ rơi cô..... Cô không biết nên cảm thấy bị ai hay không, vô lực ngồi xổm xuống đem mặt chôn ở khuỷu tay, cố gắng nhẫn nhịn một lúc lâu, vẫn là làm cho tiếng cười nhẹ phát ra.

Ngu ngốc! Không cần phải biểu hiện nhanh như vậy, cảm giác như mình không có giá trị, cũng không phải chưa từng được tỏ tình, người ta không nghĩ chỉ tùy tiện nói một câu, khiến cho khóe miệng nụ cười không ngừng được, đừng quên anh đã làm rất nhiều chuyện quá phận, đem cô coi thành đứa ngốc đùa giỡn.

Nhưng cả một ngày, trong đầu cô chỉ nghĩ đến câu kia, muốn xóa đi cũng không xóa được.

Anh nói anh yêu cô, anh kỳ thực yêu cô rất lâu rồi.

21. Chương 10.2

Chương 10.2

Nghĩ đã mềm lòng lại cảm thấy không cam lòng, cảm xúc chỉ duy trì được hơn một ngày.

Vốn tưởng rằng không đi làm sẽ không nhìn thấy người đang đứng ở cửa, ai biết khi ra khỏi cửa mua đồ ăn sáng cho người trong nhà, anh vẫn đứng ở chỗ mọi khi chờ đợi cô, khác nhau đó là lúc bày trên tay cầm một bó hoa to.

“Anh làm sao vậy?” Cô lần này thực sự tròn mắt.

Không phải chưa bao giờ có người tặng hoa, mọi khi toàn là mua hoa kèm thiệp xong gửi người mang đến, nguyên nhân cô ngạc nhiên là hành động này của Trạm Hàn không giống với phong cách của anh, cô còn cho rằng cả đời này cũng không nhận được dù chỉ là một cành hoa đại ven đường ấy chứ.

“Tặng em” Cô là người cho nên anh chọn việc mà con người hay làm “Hôm nay được nghỉ, chúng ta có rất nhiều thời gian để nói chuyện.”

“Anh muốn nói là tôi sẽ cùng anh nói chuyện sao?” Anh ta có quyền định đoạt ư? Ngay cả câu xin lỗi còn chưa nói, muốn cô như nào tha thứ?

Trạm Hàn mâu quang âm đạm: “Anh biết anh làm sai nhiều việc, anh chỉ cảm thấy, em có quyền lợi biết việc này, nói xong mà em không tha thứ.....thì cũng không sao.”

“Cái gì mà không sao?” Anh muốn tránh người sao? Diệp Dung Hoa lại tức giận.

“Chính là anh luôn luôn chờ em, anh có rất nhiều thời gian.” Đời này không đợi được, kiếp sau tiếp tục chờ.

“Anh, anh, người này.....” Mọi lần giống như vô tình nói ra những lời làm người khác đau lòng, hại cô muốn giữ vững lập trường của mình nhưng không được.

Dáng vẻ cô hòa hoãn hơn, nhận lấy hoa của anh: “Muốn nói gì thì nói đi!”

“Rất nhiều năm trước em đã cứu tôi, cho nên.....”

“Cái này tôi biết, có thể bỏ qua”

“Nhưng thật sự không biết,kỳ thực duyên phận của chúng ta đã sớm bắt đầu. Lúc đầu anh vì muốn báo ân mới tiếp cận em, những kiếp trước kia của em, khi đó em thích ai, anh biến thành hình dáng của người kia, cho rằng gặp được người đó, em sẽ không vì nhớ mà khóc nữa, rầu rĩ không vui.

Lúc đầu, em cũng vui vẻ, sau đó em lại không vui. Em phát hiện ra thân phận thật sự của anh, hận anh lừa gạt em nói không bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh nữa, đuổi anh đi.

Anh không thể thất hứa với em, em khóc nhiều cho nên anh nghe em rồi đi.

Về sau anh mới biết là em đã chết. Em tình nguyện hi sinh tính mạng để anh không thể theo em nữa, còn nói những kiếp sau này vĩnh viễn cũng không muốn gặp anh.

Anh luôn luôn cho rằng em không muốn gặp anh là vì oán hận, cho nên anh không can thiệp vào cuộc sống của em, chỉ hoàn thành tâm nguyện của em cho em một cuộc sống như em muốn.

Nhưng rất lạ là em luân hồi đã nhiều lần, nhưng không có đời nào viên mãn. Anh không biết là em muốn gì. Bấy kiếp kia anh không ngừng làm những điều em muốn, nhưng lại phát hiện ra em vẫn không vui vẻ, cho đến tận mấy hôm trước, anh rốt cuộc đã hiểu được.

Có một cao nhân đem giọt nước mắt cuối cùng của em trước khi chết cất đi rồi đưa cho anh, anh lấy nó ra đã hiểu được lòng em, cũng hiểu được điều em muốn nói với anh.

Thì ra điều em muốn không phải là xinh đẹp, không phải gia thế không phải là có một người chồng hoàn hảo mà là.....tình cảm thật lòng của anh.”

Nguyện cùng người đồng tâm, bạch thủ không lia.

Đó là sự ưu thương với người đàn ông mình yêu của mỗi đời.

Anh tưởng rằng, cô muốn là người chồng hoàn hảo, nên đi cầu nguyệt lão giúp cô thay đổi nhân duyên.

Nhưng là, dù được người như vậy, nhưng trong trong đáy lòng cô vẫn cất giấu sự tiếc nuối không biết tên kia, kia một đời, vợ chồng ân thâm nghĩa trọng, nhưng là cô không yêu người kia.

Cho đến khi, anh hiểu được ý nghĩa của giọt nước mắt kia.

Phá bỏ tiên khí ngưng tụ đang bao lấy nước mắt, nước mắt kia nhanh chóng nhập vào lòng bàn tay anh, hòa hợp với cơ thể anh, anh bỗng nhiên đã hiểu.

Lòng của cô rất đau, bởi vì cô yêu phải một kẻ ngoại tộc không biết yêu là gì, cho dù đã qua ngàn năm, anh cũng không biết tâm tình trong lòng cô, cho nên cô thà rằng cả đời không gặp.

Giọt lệ kia, nhẹ như lông vũ, cất giấu tâm tình phức tạp của cô.

Thì ra, đó là tình yêu của con người. Anh cảm nhận được tình cảm của cô, mới phát hiện ra mình thật ngu ngốc, cảm giác như vậy anh đã sớm có. Thì ra đây là tình yêu. Thì ra anh cũng yêu cô.

Thật ra chỉ cần đem anh cho cô là đủ rồi. Mà anh lại tránh gần tìm xa, làm một đồng việc ngốc, nghĩ nửa ngày lại đem thứ cô muốn lấy đi, phá hủy còn tự cho đó là bảo hộ cô.

Giờ nghĩ lại thấy thật buồn cười và ngu xuẩn. Anh thực sự đã hiểu, nhưng là.....

“Em bây giờ còn muốn yêu anh sao?”

Nào có ai lại hỏi như vậy! Cô cũng chưa hề nói là cô thương anh, ít nhất trong trí nhớ hiện tại là không có, anh dựa vào cái gì mà tự tin cho rằng cô nhất định là thương anh.

“Vậy anh trả lại trí nhớ cho tôi!” Đó là tiếng nói của cô sao? Sao lại giống làm nũng thế, rõ ràng cô không thể mà.

Trạm Hàn lắc đầu: “Không được”

“Vậy chuyện kia không phải nói, em.....”

Anh khấn trương, vươn tay ôm chặt lấy cô: “Chúng ta có thể tạo ra một lần nữa.” Cùng một chuyện, lại làm lại, vẫn là đồng lòng, lại thể nghiệm lần nữa, đem trí nhớ không hoàn chỉnh của cô hoàn thiện.

“.....” Đã quên mất điều muốn nói, bên tai thì thâm tiếng nói mềm nhẹ, đa tình, làm cho cô cả người hư nhược, rốt cuộc không giữ được ý định ban đầu.

Cái gì mà không hiểu tình yêu, người này chính là cao thủ tán gái thì có.

Vào lúc Diệp Dung Hoa còn mơ màng, Trạm Hàn đã nhanh chóng chuyển nhà cho cô, đem đồ đạc của cô chuyển hết qua đây, bắt đầu cuộc sống ở chung của hai người.

Qua một tháng, cô từ từ hồi phục thoát khỏi trạng thái mơ màng, chỉ nhớ rõ khi đó bắt đầu bằng một nụ hôn, về sau những chuyện xảy ra không thể văn hồi, đêm đó vượt qua trên giường của anh.

Về sau, số lần cô ngủ giường của mình càng ngày càng ít, cuối cùng là toàn cùng Trạh Hân ở chung phòng, phòng của cô trở thành thư phòng.

Bởi vì mỗi một lần anh sẽ đều nói: “Chúng ta trước kia đều như vậy” Thực vô lại đều lấy cớ là: “Anh đang đem trí nhớ trả cho cô”.

Đêm hôm nay, vừa ân ái xong, cô ghé vào trên người anh thở dốc.

“Chúng ta trước kia cũng như vậy?” Quá điên cuồng, dường như là từ phòng bếp dây dưa đến phòng ngủ, cô không tin bọn họ trước kia cũng cuồng nhiệt như vậy.

Anh thành thực trả lời: “Cái này ngày trước kia không có.”

Cô cười nhẹ, cắn cắn vai trần của anh.

Trạh Hân chấp nhận cô cắn, lòng bàn tay vuốt lên tấm lưng trần đầy mồ hôi của cô, hạ mắt trầm ngâm nói: “Dung Hoa, anh là yêu, một con rắn ngàn năm.”

Động tác của cô dừng lại: “Giọng nói của anh hình như rất coi thường rắn nha. Phải biết rằng, Nữ Oa nương nương cũng là đầu người thân rắn, mọi người trên thế giới đều gọi người một tiếng là nương nương nha” Kim quang lờ lờ, rất tôn quý đó.

Phải không? Cô nghĩ như vậy sao?

“Nhưng là em thực sự sợ hãi, trước kia, chính là ở đây.” Anh chỉ hướng tử quần áo: “Em nhìn thấy, bị anh dọa át hồn mất phách, anh không còn cách nào, mới xóa đi đoạn trí nhớ kia của em.”

“Thực xin lỗi” Cô đau lòng vỗ vỗ má anh, cô sợ hãi xoay người chạy đi nhất định làm cho anh thực bị thương.

Anh lắc đầu: “Anh không trách em, anh chỉ sợ một ngày, em lại bị anh dọa sợ nên mới nói trước cho em biết.”

“Vậy hiện tại anh không sợ em nghe xong lại sợ chạy mất dạng sao?”

“Em sẽ không”

Về sau anh mới phát hiện, thì ra cô đã sớm biết nguyên hình của anh, thì ra cô vẫn là vì một con rắn yêu tình ngàn năm.

Cô có sợ, đó là phản ứng tự nhiên của con người, bất kể ai trong tình huống kia cũng bị dọa, cô chỉ là chưa chuẩn bị tâm lý chứ không phải không chấp nhận được.

“Nếu một ngày, em nhìn thấy, không phải sợ, anh sẽ không thương tổn đến em.”

“Ừ” Cô không nói cho anh biết, có lẽ cô đã thấy rồi.

Gần đây thường có chút hình ảnh mơ hồ hiện nên trong óc, như là cô nằm trong lòng anh ngủ, cô ở trong bếp nướng bánh bích quy, anh ở đằng sau thân mật ôm lấy thắt lưng cô, cô đọc sách gối đầu lên đùi anh, thậm chí còn có màn kinh hồn ở phòng ngủ anh nói qua.

Có lẽ là lấy góc độ người thứ ba quan sát, hoặc bởi vì biết đó là anh nên không lập tức hoảng sợ.

“Em có chút tò mò là.....anh bao nhiêu tuổi rồi hả?”

“Chắc là 2300 tuổi.” Đó là tính số nguyên, số lẻ thôi không nhắc đến.

Chắc! Quả nhiên là làm người khác ngạc nhiên, không ai có thể hình dung.

Trạh Hân thấy cô thực lâu không nói. Cúi đầu nhìn cô có chút rầu rĩ: “Làm sao vậy?”

“50 năm sau, anh trông vẫn như này sao?” Trẻ tuổi tuần tú, mà cô lại già đi. Bọn họ trông giống như hai người yêu nhau, sau thì là mẹ con cuối cùng thậm trí là bà với cháu.....Cô không xác định được là cô có chấp nhận được điều này không.

Cô có thể không để ý người khác chỉ trở, lại không vượt qua được chướng ngại tâm lý của chính mình. Phụ nữ vĩnh viễn đều hy vọng ở trong mắt người yêu mình là xinh đẹp nhất, cho dù người kia không để ý, cô cũng không có biện pháp chấp nhận việc mình già yếu xuất hiện trước mắt anh.”

“Anh sẽ, em cũng sẽ”

“Sao?”

“Thật có lỗi, luôn luôn không nói rõ ràng với em. Anh đánh tan linh thân, làm cho em khi mới sinh ra, anh đã đem nội đan đưa vào trong cơ thể em, ngưng tụ tại đan điền của em.”

“Kia.....là như nào?”

“Không già không chết” Anh vô tình quấy nhiễu luân hồi của cô, vốn định chờ cô 30 tuổi, nguyên linh ổn định sẽ thu hồi nội đan, nhưng hiện tại anh không muốn. Không muốn cô lại nhập luân hồi, thoát khỏi lục đạo, vĩnh viễn cùng anh.

“Vậy anh.....thì như nào?”

“Sẽ không.....” Dưới ánh mắt chất vấn của cô, anh thở dài, thản nhiên thừa nhận : “Em đừng cách anh quá xa, liên sẽ không sao” Anh đã đáp ứng nên sẽ không lừa cô.

Ngoại tộc tu hành khác với tiên phật tu hành, tiên phật là hấp thụ linh khí trời đất, viên nội đan đó là có tác dụng duy trì cuộc sống, mà anh trừ bỏ nội đan, còn có linh châu chứa hơn 2000 năm tu vị, chưa phạm sát giới, linh châu giống như thủy tinh trong suốt.

Mất đi nội đan, anh vẫn có ngàn năm tu hành hộ thể, cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần cô ở gần anh, nội đan có thể cảm nhận được hơi thở của chủ nhân.

Nghe xong anh giải thích, Diệp Dung Hoa kinh hô: “Anh điên rồi! Vạn nhất có xảy ra chuyện gì. Anh không tìm thấy em, chẳng phải là xong đời rồi sao!”

Anh cứ nhiên đem mạng mình đặt trong tay cô, còn tận 29 năm rồi!

“Sẽ không” Anh cười cười nhìn cô, hôn miệng nhỏ đang vì ngạc nhiên mà mở kia.

Anh.....cười nha!

Chưa từng nhìn thấy anh cười, Diệp Dung Hoa nhất thời sửng sốt.

“Chỉ cần trong lòng em nghĩ đến anh, vô luận ở đâu, anh đều cảm nhận được,”

“Đúng vậy, khó trách cảm xúc của em, những việc em làm anh đều nắm rõ hết như lòng bàn tay.” Như vậy cô làm sao có thể thoát được khỏi tay anh, thật sự là làm bậy mà, cô bắt đầu có cảm giác như là bị lừa.

“Hối hận sao?” Anh giả vờ hỏi.

“Đúng vậy, lên nhầm thuyền giặc.” Cô cũng hài hước đáp, vươn người nên hôn anh.

“Chỉ sợ không kịp rồi.” Tách hai chân cô ra, hướng chỗ ướt át kia thẳng tiến, thâm tình độc chiếm.

“A.....” Cô hừ nhẹ, nhắm mắt lại cảm nhận anh ở trong cơ thể cô nóng rực, mãnh liệt xâm chiếm “Tháng sau em gái em kết hôn, cùng nhau đến đó nha.”

Xoay người đem cô áp xuống giường, thay đổi tư thế thân mật, bị lời nói ngọt ngào của cô làm ngẩn ra dừng lại động tác “Anh?”

“Đúng vậy, chính thức giới thiệu anh với bố mẹ em.”

Hai viên mắt nóng lên, nhỏ tiếng đáp: “Được”

22. Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại 1

Lúc ban đầu ngàn năm trước. (vì là cổ đại lên mình để là nàng – hắn hoặc anh nha)

Là nàng. Hắn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra. Đó là người giúp hắn độ kiếp, là ân nhân của hắn.

Một ngày kia, hắn ở trên núi dốc lòng tu hành, trong lúc vô tình phát hiện một người thợ săn bị mãnh thú tập kích, người kia đang hấp hối, đang nói với anh di ngôn của mình, muốn nhờ anh báo với thể tử ở nhà là không phải đau khổ chờ đợi anh ta nữa.

Hắn nghĩ chỉ là thuận tiện liền giúp đỡ.

Nhận lấy miếng ngọc bội của người kia, an táng cho người đó sau đó hắn liền đi xuống núi tìm nhà thể tử của người kia.

Hắn không dự đoán được đó là nàng.

Nữ tử thực lo lắng, chồng nàng lên núi mất tích đã mấy ngày, thôn dân lên núi tìm cũng không thấy, nàng hàng đêm khóc thầm, nhớ mong người chồng không rõ sống chết kia.

Đột nhiên hắn không đành lòng nói thật cho nàng biết. Rõ ràng lên lập tức báo tin sau đó quay lại núi để tu hành tiếp. Trước đây từng có một tiên ông ngẫu nhiên đi ngang qua núi, vô tình gặp hắn, nói anh có một thân tiên cốt, nếu tâm thiện, dốc lòng tu hành, không nhập hồng trần, không dính vào tình ái như vậy hắn sẽ có cơ hội tu thành chính quả.

Trực giác nói cho hắn biết, dính vào việc này, có lẽ hắn sẽ càng xa rời con đường thành tiên, vì hắn không bỏ xuống được.

Nữ tử là ân nhân của hắn, nếu nói sự thật nàng sẽ thống khổ không chịu được, cả đời này có thể dựa vào ai? Hắn mặc dù không phải con người, cũng biết một khi thành quả phụ, cả đời chỉ một mình, cảnh ngộ thật thê lương.

Hắn từ một nơi bí mật gần đó quan sát cô vài ngày, thủy chung không mở miệng được.

Một ý nghĩ chợt lóe ra, hắn biến thành chồng nàng, lại biến ra mấy vết thương để gặp cô. Hắn nói với cô là trên núi hắn gặp dã thú, bị thương, hôn mê mấy ngày, tỉnh lại thì không nhớ cái gì cả, sau xuống núi, thôn dân chỉ đường nói với hắn đây là nhà của hắn.

Nữ tử không hề hoài nghi mà tin luôn, thật khẩn trương cẩn thận giúp hắn bôi thuốc, băng bó.

Tính tình của nàng dịu dàng, hiền lương, vừa sinh ra đã không có cha mẹ, đều dựa vào huynh trưởng nuôi nấng lớn lên.

Năm trước, ca ca thay cô lo việc hôn nhân, huynh trưởng như cha, qua mối mai cô cũng liền gả.

Nàng nói cho hắn ngọc bội này là một đôi, lúc trước khi bà mối đến ngõ lời, liền đưa ngọc bội vì tin tưởng, hai người thành thân cũng mới được một tháng.

Nàng còn nói với hắn rất nhiều chuyện từ lúc bọn họ thành thân, hắn an tĩnh nghe, nhớ kỹ những việc người chồng phải làm, sắm vai của người kia.

Hắn muốn thay vị trí người chồng cho cô khỏi tưởng niệm, chiếu cố nàng cho đến khi kiếp này của nàng kết thúc, trả nợ hết ân tình của nàng sau đó quay lại núi để tu hành tiếp. Ý nghĩ ban đầu của hắn chỉ đơn thuần như vậy.

Sáng sớm, khi tỉnh lại mềm mại ôm ấp bám chặt lấy tay hắn, làm hắn luyến tiếc buông ra.

Hắn chưa từng ngủ cùng người khác, lúc đầu không quen nhưng mấy ngày sau hắn lại thích việc này, nàng rất ấm, ôm cô rất mềm, ngủ lại vừa thơm.

“Buông ra, thiếp muốn đi làm điểm tâm” Người trong lòng then thùng vỗ nhẹ hắn muốn hắn buông tay.

Mỗi buổi sáng, nàng chuẩn bị một chậu nước mang vào trong phòng cho hấn rửa mặt sau đó mới đi làm điểm tâm cho hai người.

Hấn đứng dậy, nhìn khuôn mặt trong gương đồng. Nam tử này tướng mạo cũng không đặc biệt xuất sắc, khuôn mặt bình thường, thật thà, chất phác, giống những người thợ săn trong thôn. Nghe nàng nói, hấn từng chịu khổ, chăm chỉ làm việc, quan trọng là đối với nàng rất tốt.

Hấn chuẩn bị mọi thứ tốt rồi đi ra, nàng đã làm xong đồ ăn.

Một đĩa tương dưa muối, thịt muối còn có trứng gà vừa mới đẻ trong vườn, cô đun một quả để vào trong bát hấn.

Hấn kì quái liếc nàng: “Không phải để dành để bán sao?”

Cố gắng nuôi mấy con gà, hấn nhớ nàng đã từng nói khi nào gà đẻ có thể đi sang thôn bên bán cũng được mấy đồng bạc vụn, cũng đôi khi có thể đổi lấy thịt bò khô của đại nương cách vách, nàng mọi khi luyến tiếc không dám ăn. Nàng nói hiện tại tích chút bạc, tương lai còn nuôi con, đứa con mới không phải chịu khổ.

Trong thôn mọi người đều khen hấn cưới được một người vợ hiểu chuyện chăm lo việc nhà là một hiền thê, một lòng vì hấn, vì cái gia đình này mà tính toán.

Nàng cười cười nói: “Giúp chàng tắm bổ”. Không dám ăn nhiều thịt, muốn dành tiền nuôi con cũng phải tắm bổ cho hấn. Hấn nghĩ nghĩ, đem trứng gà chia đôi cho cô. Vì thế cô cười cũng không từ chối tâm tình tốt cùng hấn ăn bữa sáng.

Ăn xong bữa sáng, hấn lại lên núi săn chim, có khi vận khí tốt săn được chim quý, như là hôm trước bắt được một con hồ ly lấy da bán cũng phải được kha khá tiền.

Hấn mang đến chợ bán, trên đường đi thấy có cửa hàng bán đồ nữ trang, hấn dừng bước đứng nhìn hồi lâu, nhớ đến trên người nàng trừ bỏ đôi hoa tai ngọc thì chẳng có gì. Con gái, ai chẳng muốn mình xinh đẹp?

Về đến nhà, từ xa đã trông thấy vợ đang đứng dựa cửa chờ, trên mặt tràn vẻ lo âu.

“Hôm nay chàng về muộn” Trời đã tối, trước kia tầm này hấn đã sớm về nhà. Vừa rồi, trong lúc chờ đợi trong lòng cô nóng như lửa đốt sợ hấn lại giống như lần trước xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nghĩ như vậy lên trong lòng khó chịu, đứng ngồi không yên.

“Ta không có chuyện gì.” Anh đưa cây trâm ngọc cho cô “Ta mua cái này.” Tựa hồ biết cô sẽ nói cái gì, hấn lập tức nói: “Không tốn nhiều tiền đâu, ta đã mặc cả dùng chút bạc vụn dư ra mua, ông chủ cửa hàng không chịu, ta cứ đứng ở đó giúp người ta bưng trà, quét rác, tiếp đón khách, ông chủ thấy không có cách nào liền thành toàn giúp ta lấy lòng vợ.”

“Chàng, chàng đây là.....” Nàng vừa cảm động, vừa uất ức đón nhận, giúp hấn cài trâm lên trên tóc.

Trượng phu thương nàng lại sợ tiêu nhiều tiền làm nàng đau lòng, thà rằng làm không công cũng muốn ông chủ bán cho, nàng làm sao mà lấy được trượng phu ngọc này nha~ Ngọc— nhưng nàng toàn tâm chấp nhận.

“Ăn cơm trước đã, đồ ăn lạnh hết rồi.” Nàng quay đi hâm lại đồ ăn.

Hấn đem tiền bán được đưa hết cho nàng, lại ngồi vào bàn ăn cơm.

Hôm nay là ngày tốt sao? Trên bàn không chỉ có chân gà to còn có cả cá. Chống lại ánh mắt nghi hoặc của hấn, nàng xấu hổ nói: “Thiếp để dành được chút tiền, cùng Lí tẩu đổi.”

Không chỉ hấn sống nàng, thê tử của hấn cũng muốn đối tốt với hấn, nghĩ đến hấn ở ngoài vất vả. Làm chút đồ ăn bồi bổ cho hấn, hấn hiểu được. Vợ chồng sau khi cùng ăn cơm xong, nàng đi rửa bát, khi quay về phòng, đây là thời gian hấn thích nhất.

Vợ chồng cùng ở một chỗ, nàng yên lặng thêu, hấn một bên lau đao săn, tước tên, đôi khi nói về vài việc nhà, thực tâm thường, hấn lại rất thích.

“Đừng thêu nữa đau mắt đó.” Hấn tiến lên khuyên nhủ. Cô muốn tiết kiệm chút tiền mua dầu đèn nên không chịu cho lửa to, lâu ngày sẽ đau mắt. Tuy rằng nàng thêu tốt lắm, mang đến chợ đổi cũng được giá cao, hấn vẫn thà rằng chính mình săn được nhiều lợn rừng hơn.

“Cũng sắp xong rồi, chờ thiếp khâu xong cái khăn này...”

Hắn trực tiếp tắt bỏ đèn: “Ta muốn ngủ”

“Chàng, chàng đây là.....” Nàng không còn cách khác, đành buông kim chỉ đi đến giường nằm với hắn.

Trong bóng đêm, hắn duỗi tay làm cho nàng gối lên hõm vai, ôm lấy thân thể mềm mại, thể này mới chịu.

Trước kia hắn sẽ không như vậy, hiện tại cứ phải như này mới chịu ngủ, có lẽ là sau khi lịch kiếp, sẽ cảm thấy thiếu. Hắn hiện tại thân thể luôn lạnh, cô luôn đau lòng muốn ôm hắn cho tăng ấm áp.

Hắn không an phận tay hướng eo nhỏ mà di chuyển, cởi bỏ đại lưng, mở rộng vạt áo, cẩn thận sờ da thịt mềm mịn làm hắn không buông tay được, xoa nắn.

Nàng hô hấp có chút dồn dập, hiển nhiên đã bị hắn làm cho động tình, thân hình hắn hơi cọ cọ vào thân thể mềm mại của nàng.

Việc này, mới đầu là xa lạ, chỉ dựa vào bản năng mà làm, đây đây, đến sau rất thích tư vị mất hồn này, thân thể nàng thật ấm áp, hắn thích cảm giác khi tiến vào nàng, thích tiếng rên rỉ của nàng, thích ở trên thân thể nàng điên cuồng, được nàng bao trọn lấy.

Hắn hôn đôi môi nàng, hạ thân bắt đầu chuyển động.

Ván giường này nằm không thoải mái, lên làm chuyện vợ chồng cũng không tiện, mỗi khi hắn đưa thân thể mềm mại lên đỉnh, lực đạo mạnh, cuồng sẽ phát ra những tiếng dạt dạt chi dạt chi, điều này làm nàng càng thẹn.

Nhưng không phải không thích, hắn nhận ra nàng thích hắn làm chuyện này, hắn thấy được khuôn mặt vui vẻ của nàng, biết mình làm cho nàng vui vẻ.

Thê tử của hắn xấu hổ, ban ngày không bao giờ chịu ôm hắn, nàng nói những vợ chồng khác đều vậy, sợ bị nói là đồi bại phong tục, hắn không muốn làm cho nàng khó xử, cũng theo ý nàng, chỉ khi đêm xuống mọi vật yên tĩnh, nằm trên tấm ván giường này mới có thể thân cận nàng, giữ lấy nàng.

Hắn thật không ngờ, chính mình lại thích cùng nàng trải qua như vậy. Tuy rằng hắn có thể tùy tiện thi triển một chút phép thuật làm cho nàng giàu có, nhưng hắn không có làm vậy. Gần đây, hắn không muốn phá đi sự cân bằng này. Thứ hai, cùng nàng chịu khổ, kiếm mỗi ngày một chút tiền kỳ thực tốt lắm.

Đang sửa đồ trong phòng, nóng nàng sẽ bừng trà đến, đưa khăn lau mồ hôi cho hắn. Hao hết tâm tư mua một cây trâm ngọc bình thường, đó là hắn thực lòng muốn đối với nàng tốt.

Vì một quả trứng, ai cũng luyến tiếc không dám ăn, cuối cùng hai người chia đôi ăn, kia nồng tình thâm ý nhà giàu có trong thành chưa chắc có thể trải nghiệm.

Quần áo cũ chấp vá nhiều, cũng không thể không mặc, mỗi một đường kim mũi chỉ đều là tâm ý của nàng, cũ thì có cũ chút nhưng cũng không phải rách nát, năm mới nàng sẽ nhớ chuẩn bị cho hắn quần áo mới.

Một năm lại trôi qua, hắn nhớ đã được mặc ba bộ đồ mới, rồi sau đó nàng bắt đầu phiền não.

“Thím vương hôm nay hỏi thiếp, vì sao vẫn chưa thấy tin tức gì?”

Còn nói... Bảo tướng công nhà nàng chịu khó chút đừng lại lên giường thì ngủ say như chết. Nàng mắc cỡ chết đi được.

Trượng phu chẳng nhẽ còn không cố gắng sao? Nếu không lo lắng xương cốt nàng không tốt sợ là đều hằng đêm quần quýt lấy nàng.

“Không thấy gì thì kệ, không vội” Hắn cũng luôn tự nói mình như vậy.

Còn không gấp sao. Cưới nhau đã hơn ba năm rồi. Nàng bắt đầu nhú mảy, sợ thân thể mình có vấn đề, vì thể tìm đến quầy thuốc trên phố, nghe nói chỗ đó thuốc tốt lắm, hắn sợ nàng uống thuốc sẽ hại thân thể lên không cho nàng uống.

“Nhưng có 3 cái bất hiếu thì không có con là tội nặng nhất”

“Muốn hiểu ai?” Nam nhân này cha mẹ mất sớm, càng đừng nói người cũng mất rồi, truyền cho ai.

Hắn muốn nàng không để trong lòng, khuyên bảo mấy tháng mới làm nàng từ bỏ, thuận theo tự nhiên.

Mùa hạ một năm kia, thân thể cường tráng của hắn bị bệnh, cuộn tròn nằm ở trên giường yếu ớt, thần trí hỗn loạn, vẫn biết nàng thủy chung bên người chăm sóc.

Sau tình trạng tốt hơn, thái độ của nàng đối với hắn có chút thay đổi. Cũng không khác là mấy nhưng hắn vẫn nhận ra, có khi nhìn chăm chăm hắn suy nghĩ cái gì, hắn ôm nàng, nàng cũng vô ý tránh né, thời gian đó không cho hắn chạm vào thoải mái rằng chờ khi thân thể hắn khỏe hơn.

Một thời gian nàng kỳ quái điều này làm cho hắn rất khó chịu.

Về sau, nàng cho hắn động vào nhưng hắn cảm nhận không giống trước đây, nàng trong mắt có chút giãy dụa, có mâu thuẫn.

Nếu nàng không thích hắn ôm, như vậy hắn liền không ôm, hắn không muốn làm nàng khó chịu.

Từ đó, ban đêm hắn không cùng nàng thân mật nữa. Nhưng là, nàng càng ngày càng trầm mặc, có khi vụng trộm khóc thút thít.

Hắn không hiểu nàng rốt cuộc nghĩ gì, ôm nàng thân thể nàng sung sướng, tâm lại kháng cự. Không ôm nàng vẫn không thoải mái.

Thẳng cho đến khi nàng chủ động nói thật với hắn: “Ta biết ngươi không phải trượng phu của ta”

Hắn trầm mặc không trả lời. Nguyên tưởng giấu diếm nàng cả đời, nhưng nàng đã biết, nàng đã biết hắn sẽ không chối cãi biện hộ cái gì, cũng không hỏi nàng vì sao lại biết.

“Trượng phu của ta.....người đâu?”

“Đã chết.” Hắn dừng một chút. “Hắn muốn ta báo với nàng nhưng ta không nói được.”

Nàng nghe vậy, nhắm mắt lại, lệ chảy ra.

Hắn lo lắng nàng khóc, đứng không vững tiến lên dịu dàng, nàng lại giơ tay lên nghiêng ngã lão đảo không cho hắn chạm vào.

Hắn nhìn tay rơi vào khoảng không, thật bình tĩnh hỏi nàng: “Nàng muốn ta rời đi sao?”

Nguyên tưởng chăm sóc nàng cả đời này, nhưng nàng không đồng ý, hắn cũng không thể cưỡng ép ở lại làm nàng thống khổ.

“Đi?” Nàng ánh mắt mơ hồ.

Hắn không phải trượng phu của nàng, giữa bọn hắn có thể nói là yêu đương vụng trộm, nàng phản bội trượng phu, mất trinh tiết, tội này trong thôn là bị dùng gậy đánh chết, càng miễn bàn.....hắn thậm chí không phải người.

Thật đáng buồn là có nhiều lý do như vậy mà nàng cũng không buông ra, không rời được hắn.

Cưới nhau qua mai mối, sau ở chung chưa được bao lâu liền mất đi, ba năm nay chân chính ở cùng nhau với nàng là hắn, chân chính thương nàng là hắn, thay nàng chế củi múc nước, đồng cam cộng khổ là hắn, cùng nàng lãnh hội vui thích của nam nữ cũng là hắn.....

Nàngthương hắn. Dù cho hắn không phải trượng phu của nàng, nàng vẫn thương hắn. Nên làm cái gì bây giờ? Nàng hoàn toàn không biết.

Nàng chưa nói là muốn hắn ở lại, cũng không mở miệng nói hắn rời đi, vì thế hắn vẫn ở lại chờ quyết định của nàng.

Ban ngày hắn vẫn lên núi săn thú, kiếm chút củi mang về, mà nàng vẫn là hiền thê chăm lo việc nhà, trở về vẫn có đồ ăn nóng hổi để ăn.

Một ngày, lại một ngày trôi qua, nàng thủy chung không mở miệng nói muốn hắn đi.

Có khi, ban đêm nhớ nhung độ ấm của thân thể nàng, hắn vươn tay nàng cứng đờ lại không đẩy hắn ra. Khi hắn hôn môi nàng, nàng nhắm mắt rơi lệ, vì thế hắn muốn lùi lại, nàng lại gắt gao ôm lấy hắn.

“Đừng.....dùng khuôn mặt này.” Nàng không có cách nào chấp nhận khuôn mặt của trượng phu bị người khác chiếm lấy.

Chỉ cần không phải khuôn mặt này là có thể sao?

Vì thế, hắn bỏ đi thuật dịch dung, làm cho nàng nhìn thấy diện mạo chân thật của hắn.

“Thật đẹp” Nàng vỗ về mặt hắn, khóc khóc cười cười.

Hắn không biết đây là vui vẻ hay thương tâm.

Đối với hắn mà nói, chuyện này là vô cùng vui, nhưng đối với nàng mà nói đã không phải là thuần khiết sung sướng. Nàng chính là yêu cầu, lúc này dùng mặt của trượng phu nàng, không cự tuyệt sự cầu hoan của hắn, cười rơi lệ, vui thích xen lẫn đau đớn.

Con người cảm xúc thật phức tạp, hắn không hiểu, chỉ biết là, vô luận hắn đối với nàng thật tốt, nàng chỉ vui vẻ một chút.

“Nói cho ta biết tên của người”

“Không có” Hắn không có tên, cũng không cần tên.

Vì thế nàng gọi hắn là Trạm Hàn.

Hắn có một đôi con ngươi sâu thẳm mà trong trẻo, một người tính tình đậm mực, nàng cứ gọi như vậy hắn biết là đang gọi hắn.

Thẳng đến một ngày, chuyện bọn họ bị thôn dân phát hiện. Có người nhìn thấy, nói nàng ban đêm cùng một nam tử không rõ tên giao cấu, cô phụ trượng phu.

Nàng không hề nói gì về hành vi của mình, nàng thất trinh thất đức là sự thật, không có lời nào để nói.

Sự ồn ào huyền ảo truyền đi, vì đạo nghĩa trong thôn áp dụng luật.

Đêm hôm đó, nàng hỏi hắn: “Trạm Hàn, ngươi hiểu được cái gì gọi là tình yêu không?”

“Yêu?” Hắn hoang mang, nhưng cũng vô tâm suy xét. Hắn rõ ràng là muốn nàng cùng đi với hắn, vì sao nàng lại hỏi vấn đề mà hắn không biết?

“Đúng vậy, ngươi không hiểu, ngươi không phải là người, không có tình cảm, sẽ không biết.....” Cho nên mới nói rằng, một khuôn mặt có thể thay thế một người.

Nàng bị ai nở nụ cười: “Ngươi biết hay không, con người có kiếp sau sao?”

“Có” Rốt cuộc có câu hắn nghe hiểu được cũng giải đáp vấn đề được, hắn thật khẳng định trả lời nàng.

Nàng gật đầu: “Như vậy ngươi đáp ứng ta một việc.”

“Cái gì?”

“Nếu có kiếp sau, vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt ta”

Nàng không hối hận chính là đau. Nàng vì hắn vi phạm lễ giáo, vi phạm điều đã được dạy từ nhỏ về phụ đức, thành thất trinh thất đức, thừa nhận áy náy với người trượng phu đã mất, nhưng nàng liều lĩnh như vậy nhưng người này.....không yêu nàng.

Nàng không muốn lại yêu như vậy nữa, lại đau như vậy, một yêu không hiểu chuyện là đối tượng không thể yêu. Nàng thà rằng tại kiếp này cắt đứt hoàn toàn vĩnh viễn cùng tình yêu cách biện cũng không cần lại yêu hắn.

Nàng đã mở miệng muốn hắn đi. Vì thế hắn chỉ có thể nghe theo nàng rời đi, nhưng hắn thật không ngờ, thôn dân sẽ đối với nàng như vậy, con người đối với trinh tiết sao có thể xem trọng như vậy, muốn dùng mệnh để đền bù.

Hắn rất hối hận, lúc ấy hắn lên kiên trì mang nàng cùng đi, mặc dù nàng có thể chán ghét không muốn nhìn mặt hắn, hắn nên kiên trì.

Trở lại núi, hắn cũng không thể bình tĩnh lạnh nhạt như ban đầu, trong đầu đều nghĩ đến nàng, quên không được, cũng không thể tu hành tiếp, vì thế hắn lần nữa tìm kiếp sau của nàng, trong lòng không hiểu lo sợ không yên lòng đau đớn mới lắng xuống.

Kiếp sau của nàng là con thứ của một nhà giàu, vừa ngốc cũng không đủ lanh lợi, không biết làm cho người khác vui, luôn bị phụ thân ghét bỏ, ngay cả hôn nhân cũng không có ai chăm lo cho nàng, thương tâm tịch mịch ở trong tiểu viện cô đơn vượt qua cả đời.

Hắn suy nghĩ rồi đi cầu văn khúc tính quân (Người Trung Quốc thời xưa cho rằng đây là tinh tú nắm giữ công danh và văn vận của thế nhân) thay đổi sổ sách cho nàng đời sau thông minh tài trí.

Một đời kia, nàng mới vào kinh thành, mọi người đều than tiếc nàng thân là nữ nhi bằng không ắt là Trạng Nguyên.

Nữ nhi chỉ lo việc nhà, đúng thật là cổ hủ.

Nàng gả cho người trong sạch làm vợ, vì phu quân chăm lo việc nhà, đem tiền tài càng làm càng lãi. Nhưng mà không đổi được trượng phu thật tình thương tiếc, trước mặt nàng ngay cả nam tử cũng thấy thua, có chút tự ti cùng áp lực khiến cho nam nhân không thể tự nhiên đối mặt với nàng, chỉ yêu bên ngoài uyển mị như nước giai nhân.

Nàng vô vô một mình, hàng đêm hai mắt đầm lệ, thể lương đơn ca bạch đầu ngâm. Thông minh tuyệt đỉnh có tác dụng gì? Chỉ cầu lòng một người nắm tay đến già không chia lìa.

Kiếp khác nàng là dân thôn khuê nữ, từ nhỏ đã được chỉ hôn, nhưng tướng mạo xấu, làm cho người kia hủy hôn. Nàng luôn luôn nhìn những cô gái xinh đẹp khác trong thôn vừa yêu thích, vừa ngưỡng mộ.

Hắn đi tìm chú sinh nương nương thay thụ công hoa bà kéo một ngàn chỉ thai hồn đổi được dung mạo kiếp này Diệp Dung Hoa.

Hắn còn giúp Nguyệt Lão buộc hơn ngàn đoạn tơ hồng, để cho nàng có một đời nhân duyên tốt, cùng ti mệnh tinh quân đánh hơn ngàn ván cờ đổi cho nàng được một đời khỏe mạnh.

Cho đến sau này, hắn mới hiểu nàng hi vọng không phải là thiên kim xinh đẹp mà là vui vẻ hạnh phúc. Ngàn năm sau, hắn không cầu gì nữa, hắn đem chính mình đưa đến trước mặt nàng.

Cái gì cũng không có chỉ có hắn. Nàng nở nụ cười, lần này thật tâm cười, chặt chẽ ôm lấy hắn.

Nàng yêu nam nhân này, cho dù nàng không đẹp, không thông minh, gia đình không phải gia thế, hắn vẫn không rời bỏ, kiên quyết chờ đợi, đây mới là điều nàng luôn luôn muốn hạnh phúc.

Hắn rốt cuộc hiểu được, hao hết tâm tư cầu những điều kia đều chỉ là uống công, hạnh phúc không thể do sắp đặt mà được, hết thấy quyết định bởi tâm, nghe theo tiếng lòng mới an ổn, làm cho nhau hạnh phúc.

Hắn đã hiểu, điều hắn tìm kiếm một ngàn năm.

23. Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại 2

Trước lúc ban đầu

Lúc hắn chỉ là con rắn nhỏ non nớt, hắn cho rằng cả đời này cứ như vậy.

Cô gái trẻ tiền cứu hắn khỏi tay người bắt rắn, phóng sinh tại rừng núi, cười cười nói với hắn: “Lần tới phải cẩn thận đừng để người bắt được.”

Hắn nhớ kĩ nụ cười của nàng. Tỉnh tỉnh mê mê, nhưng lại bắt đầu bước vào con đường tu hành.

Từ từ trải qua 300 năm, lúc này hắn gặp lại cô gái có nụ cười kia là vào giữa trưa một hôm đại giông tố, cô gái giúp phụ thân lên núi hái thuốc, trú lại ở sơn động mà hắn nghỉ lại.

Kia một ngày mưa to gió lớn, lôi quang lòe lòe, sinh linh quanh đây đã nhanh chóng chạy trốn, ngay cả cái cây cả trăm năm cũng bị chém làm đôi, nhưng ở trong sơn động hắn lại không có việc gì, bởi vì cô gái kia mà hắn tránh được lôi kiếp.

Cuối cùng, hắn đã tu hành được ngàn năm, tai kiếp bình thường đã không uy hiếp được hắn, cố tình vào ngày Đoan Ngọ, thể lực của hắn bị hư, dân lại phóng hỏa đốt núi, hắn tới sườn núi lúc đó hắn cũng không thể duy trì hình người nữa.

Cô gái lại xuất hiện tại sườn núi, nàng lại cứu hắn một lần nữa.

Hắn nhận ra hơi thở của nàng, linh hồn của nàng thật sạch sẽ, tới gần nàng thật thoải mái.

Nàng nguyên tưởng mình cứu về là một nam tử đẹp trai, nhưng ở mấy ngày khi hắn hôn mê, có mấy lần không duy trì được hình người để nàng nhìn thấy nguyên hình. Lúc đầu là kinh sợ về sau khi hắn thanh tỉnh, nàng có thể tự nhiên đối mặt với hắn.

Sau khi vết thương tốt lên hắn rời đi nhưng vẫn nhớ kĩ ân của cô gái, ngẫm vì nàng chẻ củi gánh nước, sẵn chút đồ ăn hoang dã để trước cửa nhà nàng, lại lặng lẽ rời đi. Cho đến tận khi cô gái xuất giá mới thôi.

Lại không biết từ ngày đó, hình bóng của hắn đã tiến sâu vào lòng cô gái.

Ngàn năm trôi qua, thấp thỏm nhớ mong, không thể quên, bắt đầu tạo thành chấp niệm.

Thế cho nên nhân duyên không được viên mãn

24. Phiên Ngoại 3 [end]

Phiên ngoại 3

Ngàn năm sau

Một đêm không ngủ, Tôn Y Nỉ mới từ bên ngoài trở về, vừa vặn nhìn thấy đại môn cách vách mở cửa.

“Dung Hoa sớm như vậy đã dậy rồi?” Mới 5 giờ sáng.

Dung Hoa cười khổ: “Trạm Hàn thân thể không thoải mái.”

“Lo lắng cho hắn sao?” Bằng không cô không hiểu việc Trạm Hàn thân thể không khỏe với cô ấy dậy sớm có quan hệ gì.

“Đúng một nửa.” Chính là anh trì độn, hình dáng luôn luôn biến ảo, lúc người lúc xà, cô một đêm muốn nói nhưng người kia vẫn ngủ.

Tuy rằng tâm lý cô đã thừa nhận nhưng là sinh lý, thị giác cũng cần một thời gian để tiếp nhận, nửa đêm ngủ cùng rắn, tay chạm phải thứ trơn mượt, trái tim vẫn có chút hỗn loạn, đừng có như vậy thử cô được không?

Bất quá vừa khéo gặp cô giao cho Tôn Y Nỉ tiền thuê nhà tháng sau luôn.

Trạm Hàn luôn tin tưởng giao hết mọi việc trong nhà cho cô quản lý, vì không muốn phụ sự tín nhiệm của anh, cô thực cẩn thận điều tiết thu chi. Khấu trừ hết những khoản chi tiêu hàng tháng cũng tiết kiệm được một khoản tiền.

“Tôi chẳng nhẽ chưa nói với cô rằng người kia nhà cô rất nhiều tiền, cô cần vì hắn tiết kiệm chăm lo việc nhà.” Tháng trước khi cô đến giao tiền thuê nhà Tôn Y Nỉ đã từng nói.

“Sao?”

“Ngắm lại xem, hần so với cô sống bao lâu rồi?”

“Hơn 2000...aaaaa” Cô đã hiểu.

Ngàn năm trước tiền ít nhưng sau ngàn năm thì tiền đó là vô giá.

Tôn Y Nỉ biết cô đã nghĩ thông suốt cười nói: “Càng miễn bàn anh ta vì bảo vệ người nào đó, người ta đầu thai ở đâu anh ta liền đến đó sống, khắp nơi có nhà ở.”

Anh không chỉ có thể là người bán đồ cổ còn có thể làm trùm bắt động sản nữa.

Diệp Dung Hoa không biết mình nên phản ứng như nào, lập tức dở khóc dở cười. Làm khổ cô nghiêm túc lên kế hoạch thu chi, muốn tiết kiệm nhiều tiền một chút để sau này mua một căn phòng của bọn họ, anh mỗi ngày ở đó ngồi xem cô tính toán một ngày tiêu hết bao nhiêu, năm năm nữa may ra mới có chút vốn mua nhà, cư nhiên một câu cũng không nói về mặt lại còn thích thú chẳng nhẽ anh thích cảnh vợ chồng nghèo sao?

Cô há mồm, đang muốn đáp lại thì nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn từ phía sau truyền đến, cô xoay người, lập tức cả người rơi vào một vòm ngực ấm áp, anh ôm thật chặt, cô thiếu chút không thở nổi.

“Làm sao vậy Trạh Hần?”

“Đừng rời đi.....” Anh rầu rĩ thanh âm vang lên trên đỉnh đầu truyền đến, hai tay càng siết chặt lại. Anh cho rằng mình lại dọa cho cô chạy mất?

Diệp Dung Hoa đau lòng vỗ vỗ khuôn mặt đang lo lắng của anh :”Không có, em tốt lắm, biết được anh đang sợ cái gì. Trạh Hần không cần lo lắng.”

Phải không? Anh thoáng hơi lới lỏng tay, cúi đầu đánh giá cô. Nụ cười yếu ớt trong suốt, đôi mắt ẩn tình trong suốt, anh không làm cô sợ.

Bàn tay thuận thế thăm dò anh: “Được rồi, có muốn ăn chút gì không? Em vốn muốn đi mua chút sữa đậu lạnh nóng để khi anh tỉnh có thể uống.”

“Cùng đi” Hai tay vẫn không buông ra.

“Được” Cô giúp anh đóng nốt mấy cái khuy áo chưa kịp cài, lại đi vào trong nhà lấy áo khoác cho anh mặc, miễn cho gió lại làm bệnh anh nặng hơn.

“Anh còn muốn ăn canh gà do em nấu.” anh nói cực nhỏ hướng cô đưa ra yêu cầu, bỗng nhiên lại muốn tùy hứng.

Cô nhất thời không phản ứng kịp: “Cái gì gà.....”

“Trước kia khi Khẩu Quân Khiêm bị bệnh em có hầm canh gà cho hần uống, anh cũng muốn có.”

“.....” Nói nửa ngày hóa ra là đang ghen, hơn nữa còn ghen một cách thực ngây thơ, còn tưởng lòng anh bao dung lắm.

“Được, được, được chờ chút nữa ra chợ mua gà.”

Gắn bó âu yếm, thân ảnh ngọt ngào chầm rãi đi xa, hoàn toàn quên lãng phía sau “Người giúp việc”

“Sáng sớm đã gặp cái dạng này, thật là thất đức mà.....” Một tiếng ai oán của nữ tử đánh cái gáp.

Vẫn là về nhà ngủ bù tốt hơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-dung>